

HỒI KÝ BẢO LÒNG

GIA NGUYỄN

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

chuong1

Lời tác giả: Trên mặt bàn là tập bản thảo ghi chép quãng thời gian tôi bị bắt vì tội "cố ý gây thương tích", tôi tạm đặt tên cho tác phẩm này của mình là "Bão lòng". Đây là tập bản thảo mà chúng tôi đánh giá là khá "nóng" và nhạy cảm. Nội dung cuốn bản thảo đã được chúng tôi đưa ra trao đổi hàng chục lần, giờ chỉ còn thiếu sự nhận xét và cho ý kiến của thiếu tướng, nhà văn Hữu Ước và nhà văn Lê Lưu, Giám đốc Trung tâm Văn hoá Doanh nhân (những người rất quan trọng trong "Hội đồng hương các nhà văn, nhà báo và văn nghệ sĩ tỉnh Hưng Yên" của tôi).

Tôi còn nhớ rất rõ lần trước, khi tôi gặp Nhà phê bình lý luận, họa sĩ Phan Cẩm Thượng tại chùa Bút Tháp - Bắc Ninh, ông có nói một câu khi tôi lăm lăm về sự đời: "Em ạ, bàn tay em có mặt trái mặt phải, em cứ lật đi lật lại mà coi, sự đời cũng thế, trái - phải - tốt - xấu - thiện - ác... khôn lường, tất cả chỉ cần lật một cái, thế là vạn sự đảo điên...". Quả thật câu nói nghe qua chẳng có gì là đặc biệt, ấy thế mà càng ngẫm càng thấy nó thấm thía... Và giờ đây, trong tập bản thảo này là cả một "vòng quay điên đảo"... Chắc hẳn rằng những người trẻ tuổi khi đọc hai cuốn sách này sẽ cảm nhận và hiểu thêm được rất nhiều về cái mà người ta gọi là SỰ ĐỜI, về cái mà người ta gọi là MẶT TRÁI của xã hội... (có những điều trong cuộc sống ta suy nghĩ đơn giản vô cùng, nhưng thực tế lại không hề đơn giản như vậy)...

PHẦN MỘT:

ĐỊNH MỆNH HAY SỰ TRẢ GIÁ CỦA TUỔI TRẺ?

(Bản thảo gốc)

>>>

Tôi rít một hơi thuốc thật dài, đôi mắt lim dim, một làn khói đặc quánh vây quanh. Hôm nay đã là ngày 29 Tết.

Tôi quay lại hất tay ra hiệu, thằng Thằng rón rén bước đến

- Dạ, anh gọi em?
- Ừ bóp chân cho anh

- Dạ, vâng
- Tình hình thế nào rồi?
- Dạ vẫn căng lắm anh ạ! Tàu vẫn chưa thể cập Bến
- Mẹ kiếp - tôi vắng tục - Tết đến đít rồi mà thế này thì chết à?
- Tôi ngao ngán nhìn ra ngoài, gió rét căm căm, mấy thằng lính gác đứng yên bất động
- Thằng này, mà thấy có buồn cười không? Ai đời VIP như thế này, xe đưa xe đón, cơm bưng nước rót đến tận mồm, được bảo vệ 24/24... thế mà vẫn cứ phải kiếp ve... sâu... chứ
- Thằng Thằng cười gãi đầu không trả lời
- Thằng này, bảo chúng nó soạn đĩa cho anh
- Dạ anh muốn nghe nhạc gì ạ?
- Ờ, buồn thế này, mở “Tuyệt tình ca” đi em
- Dạ, có ngay!

Không gian xung quanh lắng xuống, nhường lại là tiếng hát bi ai: “Từng đêm xuống ru em mỗi morn, từng đêm xuống yêu em vẫn còn, vì yêu em nên anh xót xa, tim anh xót xa đêm từng đêm...”

Tiếng hát réo rắt, não lòng, não ruột... những khuôn mặt đờ đẫn, băng quơ, ngoài trời thỉnh thoảng gió vẫn rít lên từng chập... Từ tận đáy lòng tôi, bão bùng đang giăng xé. Tôi nén tiếng thở dài “biết bao giờ bão tan?”...

>>>

Sáng thứ hai đầu tuần tôi ngủ dậy rất sớm, tôi cố tạo vẻ tự tin tìm cho mình một chút thăng bằng về mặt tinh thần, tôi xác định tư tưởng khi đã biết chắc sáng nay có một chuyến chuyển can phạm từ Công an Quận đi Hoà Lò.

Không lẽ số phận đang đùa giỡn với tôi? Không lẽ thông tin người ta cố tình muốn hại tôi là có thật?

Đêm qua hầu như tôi không ngủ, cứ chập chờn với những suy nghĩ miên man và lo lắng, đôi lúc tôi bị giật mình bởi những tiếng động vô hình, cảm giác như có một thế giới khác lạ, kỳ bí ngay xung quanh,... ngay cả cái ánh đèn vàng đục ở ngoài sân kia cũng như là một sự đeo bám, móc mói... Những cơn gió nhẹ nhàng ngày thường thơ mộng và dịu êm, đêm nay nó văng vẳng, quẩn quại như những tiếng cười lạnh lùng và man rợ.

Tôi như một kẻ ở cõi u mê không phương hướng. Sáng nay sự tự tin nơi tôi thực sự là giả tạo, có những luồng suy nghĩ xé nát tinh thần tôi, mang đến cho tôi một niềm đau khôn xiết, sự thăng bằng trong thoáng chốc trở nên xô lệch. Tư tưởng xác định nhưng tôi vẫn hoang mang: Tôi phải đi, một chuyến đi bắt buộc, mà bất trắc là điều đã được báo trước, ở cái chốn “địa ngục trần gian” kia chưa bao giờ có khái niệm cho hai chữ “bình an”

>>>

Tôi lặng lẽ nghe đọc tên, lặng lẽ nhặt một vài bộ quần áo, lặng lẽ chào mọi người và lặng lẽ bước ra xe.

Thằng Minh, cái thằng hàng ngày vẫn thường dành cho tôi những miếng ăn ngon, tếu táo: “Anh ơi, mình đi chung một con “a còng” nhé?” Tôi cười mà miệng méo xệch - giờ này mà nó vẫn còn đùa được.

Sau khi ký nhận nội vụ, cứ hai thằng bị còng tay bằng một chiếc khoá số 8, còn tôi chẳng biết do may mắn, do gia đình tôi đã “biết điều” với họ, do tôi là người có học nhất, tội nhẹ nhất... hay do lý do gì đó mà tôi không bị... còng tay.

Chuyến đi này cả thầy có 9 người, tất cả được nhồi vào một chiếc xe thùng trật trội và kín mít - chiếc xe mà lũ can phạm vẫn thường gọi là “bao diêm” hay “thùng kem” gì gì đó.

Nóng nực và ngột ngạt quá, cái thùng này thiết kế để chứa 4 người, vậy mà nó nhồi đến 9. Chúng tôi cố ngoi ngóc hướng cổ về phía cái lỗ thông

hơi duy nhất trên nóc thùng, nắng đầu mùa oi bức và khó chịu.

Chiếc xe rùng rùng lắc lư, chúng tôi bắt đầu hành trình đánh đu cùng số phận. Qua khe kính nhỏ, xã hội thật an bình, cảnh vật và con người trông mới gần gũi và dễ thương làm sao, cảm nhận về một tình yêu bỗng trở dậy hơn bao giờ hết, cái tình yêu mà khi ở ngoài không mấy khi trân trọng - tình yêu dành cho sự tự do.

Lũ can phạm chẳng nói gì, chúng chuyễn tay cho nhau hút điếu thuốc lào cuối cùng chúng mang theo, điếu thuốc như một con sâu kèn khổng lồ quần bằng giấy báo, không khí đã ngọt ngào lại càng thêm ngọt ngào bởi khói. Tôi nhắm mắt chờ đợi, mồ hôi đầm đìa như tắm, tôi nhớ nhà.

Tôi cũng đã từng nếm trải qua nhiều bước thăng trầm và sóng gió trong cuộc đời, cũng bao nhiêu lần tôi vượt qua được bởi một niềm tin sắt đá, không lẽ giờ đây, đứng trước một chuyến đi tôi lại yếu đuối thế này? Không, tôi không phải là con người hèn nhát như thế. Khổ đau ư? Tôi chịu được. Vất vả ư? Tôi chịu được...

Vậy tôi sợ cái gì? - Điều tôi sợ ở đây, nó giống như một chiếc thùng lọng vô hình thắt vào cổ, và cũng bởi vì tôi không thấy nó nên tôi sợ, chẳng khác nào người mù đi trên đường mà lại thiếu chiếc gậy. Những bước đi phía trước là mờ mịt, tôi bị mất đi cái quyền tối thiểu của một con người - quyền công dân. Nỗi sợ làm người mà không được làm người là ở chỗ đó. Tôi sợ, cái sợ của một con người khi đã hiểu và thấm thía về mặt phải của cuộc sống, giá trị của một cuộc sống tự do không có gì sánh nổi.

Nhìn con đường phía sau cứ mãi lùi xa, tôi cố tìm những giọt nước mắt cứ chực trào ra, tôi không phải loại người cứ động tí khó khăn, khổ đau là khóc, vậy mà lần này tôi đã phải khóc vì sự dày vò, dẫn vật... Ôi nước mắt của đàn ông, nó như hàng vạn mũi dao bằm đập lên thân xác, đau, nhưng biết trách ai đây?

>>>

Chiếc xe thùng đi chậm chậm rồi dừng lại, cánh cửa vừa mở, một làn gió nhẹ ào đến, sự thoáng mát của khí trời làm khuôn mặt tôi giãn ra đôi chút, chúng tôi bị lừa vào một cái phòng trực ban, nơi mà sau này tôi còn được biết đến với cái tên do lũ tù gọi: “Cột Đồng Hồ”. Chúng tôi tiếp tục bị lừa vào một cái phòng chờ phía sau “Cột Đồng Hồ” để chờ làm thủ tục khám sức khoẻ nhập trại. Trong phòng lúc này có nhiều can phạm từ các Quận khác đưa lên cũng đang làm thủ tục chờ như chúng tôi.

Mọi người được tháo còng và xếp hàng ngồi thứ tự dưới đất. Tôi nhắm mắt, ngón tay bấm chặt vào nhau

Chừng 15 phút, một tay y tế đeo hàm đại úy bước vào, anh ta ngồi xuống bàn và bắt đầu việc khám sức khoẻ.

- Nguyễn Hữu Đức

- Dạ, có - thằng tên Đức lom khom đứng dậy và tiến về phía tay y tế

- Cút mẹ mày xa ra, cách 3m - tay y tế quát

Thằng tên Đức luống cuống đứng lại vì bị quát, tôi thì ngờ ngàng không hiểu, không lẽ tay y tế này sợ bị...lây bệnh? Hay là sợ bị... ám sát?

Mà đứng thế thì khám cái mẹ gì, hấn nhìn can phạm bằng con mắt đầy vi trùng - Bây giờ tôi mới tin lời anh em nói khi còn ở Quận. Tôi hiểu vì sao cán bộ ở đây bị lũ tù gọi là chó vàng, quả là khét - khét thật - Mẹ tiên sư, chúng nó bố đời quá

- Cởi hết quần áo ra

Thằng Đức lập cập cởi quần áo dài

- Đ. mẹ mày chứ, không biết thế nào là cởi hết à?

Thằng Đức ngơ ngác rồi cũng tụt nốt cái quần đùi

- Hút hay chích?

- Dạ... cháu không nghiện

- Quay đằng sau... Được rồi... Thằng tiếp theo...

Ồi giờ, khám sức khoẻ kiểu mẹ gì vậy? Khám bằng mắt à? Thằng y tế này tài giỏi quá - Thách thật - nó khám chưa đến 2 phút mỗi người, khám như vậy mà có thể ghi đầy đủ chiều cao, cân nặng, huyết áp, tim

mạch, tai mũi họng...??? Quả là đại tài, đại tài. Thế này mà cụ Hải Thượng Lãn Ông có sống lại, chắc là cụ sẽ phải chấp tay mà vái thua cái thằng cha y tế này thôi. Không thể chấp nhận được.

Tôi cũng phải trải qua việc khám y như những thằng kia, tuy nhiên do đã rút kinh nghiệm, tôi cứ răm rắp thực hiện nên không bị quát lấy một câu. Phải cẩn rắng mà chịu thôi. Vẫn còn nhiều cửa ải lắm. Tôi nén tiếng thở dài, lòng nghe xót xa quá.

>>>

Phần khám sức khoẻ kết thúc, tôi được gọi lên làm thủ tục nhận sổ giam và buồng giam, một tay quản giáo đưa cho tôi một miếng bìa chỉ nhỏ bằng đốt ngón tay, có ghi số 1957P.

- Cơm áo gạo tiền đây con ạ, nhớ mà học thuộc

Tôi vâng - nhưng mà mẹ nó chứ, tôi có hiểu nó nói gì đâu, mãi sau này tôi mới biết rằng, khi bất cứ can phạm nào làm thủ tục tạm giữ, tạm giam thì đều được phát một sổ như vậy để theo dõi, sau này muốn gọi ai nó chỉ cần đọc cái số đó lên là xong - Cái số đó lũ can phạm vẫn gọi trần trụi là “số tù”.

Thái độ của lũ quản giáo ở đây thật sự làm tôi khó chịu, dường như cứ can phạm nào vào đây cũng đều bị chúng nó coi không bằng con vật, chúng nó chẳng cần quan tâm đến già trẻ, lớn bé, tội nặng, tội nhẹ, bị oan hay không oan, cứ can phạm là chúng nó sừng sộ mà y tá, ngứa mắt là nó vác cặc ngứa (dùi cui) ra nó phang ngay, kể cả là can phạm có bằng tuổi hoặc lớn hơn cả tuổi của bố chúng nó.

Biết làm sao được đây, “cá ở trên thớt”, léng phéng nó đánh cho bỏ mẹ, cho nên tốt nhất trong lúc này phải đặt chữ “nhẫn” lên đầu tiên. Tôi nghĩ tôi cần phải nhẫn nhịn để đấu tranh với chính cái tội danh “cố ý gây thương tích” của tôi - cái tội mà như bình thường người ta sẽ không khởi tố nếu không có đơn kiện, hoặc sự việc xảy ra quá nghiêm trọng gây

thương tích nặng - tôi rơi vào trường hợp thứ nhất, tôi bị người ta cố tình lu loa kiện cáo.

Thật ra tôi cũng không biết phải trách ai, chỉ biết nói “giá như”, giá như nó không cố tình chơi tôi, giá như hôm đó tôi không uống quá nhiều rượu, giá như hôm đó tôi và bạn tôi bình tĩnh hơn, giá như cú đánh của tôi chỉ vào người nó chứ không trúng đúng vào đầu, giá như và giá như... ôi giá như.

Giờ thì muộn mất rồi.

Thật sự tôi không muốn mình là một thằng tù như thế này, thế - thời bây giờ đang không thuộc về tôi

>>>

Tôi bước qua một cái cửa với một khoảng sân nhỏ, sừng sững trước mặt là một bức tường đen xám xịt, cao chừng 6 - 7m, có dây thép gai giăng kín, bên trong là một hàng dây điện gắn vào những con sứ chạy dài tường như vô tận. Cao hơn nữa là những cái chòi gác lêu nghêu giống như những cái đồn bốt thời chiến tranh mà tôi từng được biết đến qua sách báo, phim ảnh tất cả đập vào mắt tôi. Một cảm giác lạnh chạy dọc khắp sống lưng. Tôi bước những bước chậm chạp, ngơ ngác.

Sau khi bị lột quần áo, nội vụ một lần nữa để khám xét, kiểm tra xem có mang đồ cấm vào không. Chúng tôi ngồi xếp thành hai hàng và chờ đợi...

11 giờ trưa - tôi khát khô cả cổ, miệng đắng ngắt. Từ bên trong, tôi nhìn thấy có một nhóm người trong trang phục kẻ sọc, trang phục mà lũ tù gọi là JUVE - ý ám chỉ nó kẻ sọc giống trang phục thi đấu của CLB Juventus của Ý - đi ra, chắc là đi lấy cung. Mắt tôi hoa lên, nếu ở ngoài xã hội gặp lũ người mặc bộ đồ này, tôi sẽ coi khinh lắm, thế mà giờ đây. Tôi đang là ai thế này hả Trời???

Đúng lúc ấy tôi nghe tiếng loảng xoảng, tôi quay đầu lại, có hai phạm

nhân với vẻ mặt thất thần, xanh xao, tay bị còng, chân bị xích, mỗi người được ốp bởi 5 chú áo vàng. Tôi nghe có tiếng xì xào “Thân Dái cá và Nam Cu chính đây” – “Hai tử tù trốn trại mới bị bắt lại đây” – “Bọn này chỉ hai tháng nữa là bắn thôi” – “Thấy bảo vụ này có hơn hai chục thằng bị khật, từ giám đốc trại trở xuống” – “Kín công cao tường, lối đi duy nhất, bảo vệ 3 – 4 vòng, 24/24h, khoá mấy lớp cửa sắt kín bưng”, “Chắc là có tay trong rồi...”

Tôi cứ lắng nghe từng câu một như vậy, cho đến khi có tiếng quát

- Mấy thằng kia câm mồm, thích chuyện không, bố đá chết mẹ mà bây giờ...

À, thì ra là bố công an trực ban đang nhắc nhở lũ tù trật tự. Mọi người im lặng, còn tôi thì cứ bị ám ảnh mãi về hình ảnh của hai kẻ tử tù, nghĩ đến hai cái xác chết chưa chôn ấy mà rùng mình...

Hơn 12 giờ

- Tất cả đứng dậy, thằng nào nghe đọc tên thì đọc to số giam lên rồi xếp hàng ra đây

- Được rồi... Đi

Chúng tôi bắt đầu đi theo tay quản giáo trên tay đeo băng đỏ có chữ “trực trại”. Qua một cái cửa đầu tiên có chốt gác, chúng tôi đi dọc theo một cái hành lang dài chừng hơn trăm mét, bên trên là mái bê tông, cạnh hai bên là tường bao xung quanh cuộn ôm lấy các khu nhà, tôi để ý, cũng chỉ có lối đi này là lối đi duy nhất thông ra ngoài. Không ai nói gì, không khí lạnh lẽo và ảm đạm, chắc là họ đang đưa chúng tôi vào buồng giam đây.

Chúng tôi rẽ trái, đi qua một căn phòng thông giữa bên trong và bên ngoài, căn phòng này là nơi trực ban của đội chỉ huy quản giáo, lũ tù gọi đây là "Ban đội" - một căn phòng khá tiêu chuẩn với bể cá cảnh, truyền hình cáp, có một vài vị đeo hàm cấp tá đang ngồi ghếch chân uống

nước... Mẹ, nhìn chúng nó rõ oai - chỉ mỗi tội... oai được ở cái xó này thôi, oai với mấy thằng tù thôi... chứ ở ngoài, cỡ đấy có mà nhiều như... lộn con.

Những dãy buồng giam bắt đầu hiện ra...

Những dãy buồng giam bắt đầu hiện ra trước mắt. Tôi cảm thấy choáng và sốc thật sự. Có khoảng 3.000 can phạm, phạm nhân bị giam giữ ở khu vực này. Các buồng giam được thiết kế như những cái chuồng cọp khổng lồ, mỗi buồng có “mặt tiền” chừng 6m với 3 lớp “lồng sắt”, tất cả được thể hiện bằng một màu đen xám xịt và u ám. Khu vực tạm giam, tạm giữ ở đây được phân theo “thứ hạng” của tù, loại tiền án đầu một dãy, tiền án thứ hai một dãy, và từ tiền án tiền sự thứ ba thì cho vào một dãy đặc biệt.

Ngay phía ngoài cùng là một dãy 4 buồng dành cho những người có từ 3 tiền án tiền sự trở lên. Chúng tôi đang đi qua đó.

“Sếp ơi cho thằng Hàn Quốc kia vào đây”, “Ê thằng tóc vàng, đưa mẹ mày hết đồ đây”, “Thằng tóc dài kia nữa... cho vào đây”....

Mẹ ơi, nó bảo thằng “tóc dài” tức là nó bảo con đấy. Khiếp quá, thằng nào thằng nấy trần trùng trực, thằng nào cũng xăm trổ kín người. Mỗi buồng này có khoảng 40 thằng, mà nhìn thằng nào cũng khiếp như nhau. Lũ tù đầu vì chưa biết mô tê gì, thấy vậy thì sợ, chân tay “xoắn” hết lại như cái quấy thừng. Vào buồng thế này, chỉ cần mỗi thằng nó búng cho một cái cũng đủ chết rồi.

Sau khi dừng lại để chuyển giao phạm nhân đã có tiền án cho các dãy khác, chúng tôi tiếp tục rẽ trái lên cầu thang tầng 2. Cả khu lẻ này có hơn một trăm buồng giam, bao gồm cả buồng ca dành cho nam can phạm phạm trọng án và tử hình (trại có các khu lẻ, khu chẵn riêng biệt). Chúng tôi đi theo một cái hành lang trên không, đúng hơn là một cái cầu nổi bằng bê tông nổi giữa các khu giam với nhau, lũ tù gọi đây là cái “Cầu Kiều”. Chúng tôi dừng lại ở một cái ngã tư, chỗ tiếp giáp của 4 hướng

cầu đổ về (mỗi hướng dài hàng trăm mét), lại tiếp tục việc chuyển giao can phạm.

Chỉ còn 4 can phạm phạm tội lần đầu, chúng tôi tiếp tục rẽ trái, tôi không còn định hình được lối đi vừa qua nữa, tất cả như một mê cung chẳng biết đường nào mà lần, cũng đã đi mấy trăm mét rồi mà vẫn chưa đến được nơi phải đến.

>>>

- Ông Đ... ơi, ra mà nhận lính mới này!

Từ trong một cái buồng có ghi chữ “Quản giáo” có một tay thượng úy với vẻ mặt ngái ngủ bước ra.

- Quân ở đâu thế?

- Đống Đa, Hoàn Kiếm.

- Rồi, ông cứ để hồ sơ lên bàn cho tôi

- Mấy thằng này ngồi gọn vào góc.

Tay thượng úy vừa quát vừa ngồi xuống ghế. Tội nghiệp cho một “thằng” râu tóc bạc phơ, đáng tuổi bố nó cứ lóng ngóng, lập cập và loay hoay với túi nội vụ linh kinh.

- Thằng nào là thằng N...?

- Dạ, cháu ạ!

Tay quản giáo soi đi soi lại hồ sơ của tôi.

- Giám đốc à? Nhà quan tâm chứ?

- Dạ vâng.

- Quà cáp có gửi đều không?

- Dạ có. Cháu vào đây có gì chưa biết mong thầy chỉ bảo, giúp đỡ (trong các trại giam, chủ yếu phạm nhân gọi quản giáo là thầy và xưng con - trong khi quy định của Bộ Công an là gọi cán bộ, xưng tôi, tôi học được chiêu gọi bọn này bằng “thầy” từ khi còn ở Quận), cháu và gia đình sẽ không quên ơn thầy đâu ạ

- Được rồi, đọc số điện thoại đi...

- Dạ... 715 xxxx...

- Gặp ai?

- Dạ gặp..
- Có vợ chưa?
- Dạ chưa, có người yêu thôi...
- Đọc nốt tên và số điện thoại của người yêu đi...

Sau khi ghi xong địa chỉ và số điện thoại của tôi, tay quản giáo soi qua mấy bộ hồ sơ khác rồi vứt toẹt ngay xuống bàn.

Ông già ban nãy lập cập: “Dạ xin cán bộ báo giúp số điện thoại....” – Tay quản giáo trừng mắt: “Ngồi mẹ mày im, gia đình có quan tâm thì tự mà mò đến”. Mặt ông già tiu ngịu, hình như con ông ta nghiện, mang heroin về nhà chơi, bị công an bắt, ông ta đứng ra nhận thay?! Kể cũng tội cho ông ta khi mà ông ta đã quá già rồi.

Tôi thừa hiểu việc quan tâm của tay quản giáo kia với tôi sau khi hăn đọc xong lý lịch của tôi. Cuộc sống thật sự của hăn ta là ở chỗ này đây, mỗi một cái hồ sơ đẹp là một cơ hội kiếm tiền thật sự của hăn. Qua sông phải luy đò, biết làm sao được bây giờ.

Đang là buổi trưa, tay quản giáo mở khoá và nhốt tạm chúng tôi vào buồng tạm giữ.

Tôi ngồi phịch xuống nền nhà, vừa mệt, vừa đói, vừa khát. Khốn nạn cho cái thân tôi, chẳng biết gia đình đã biết được tôi được đưa lên đây chưa? “Mình đã nhờ gọi điện về nhà trước khi đi rồi, cả Hà nữa, em đã nhận được thư của tôi chưa?”

Nhục nhã quá, còn mặt mũi nào mà gặp lại mọi người nữa chứ, mất rồi, mất hết rồi, công danh sự nghiệp của tôi ơi, cuộc sống của tôi ơi...sẽ còn lại gì? Còn lại gì? Ngày mai, ngày kia, rồi ngày kia nữa...Cái gì đang đón chờ tôi ở cái nơi tối tăm này? Không! Không! Không!... Hãy tỉnh lại đi..., hãy ra khỏi cơn ác mộng này đi... Không...

>>>

Chúng tôi được gọi ra kiểm tra nội vụ và đóng số giam vào quần áo, lúc

ấy là 14h. Xong xuôi, chúng tôi được đưa về buồng giam, “vào buồng chấp hành nghiêm nghe chưa?” - nói rồi tay quản giáo mở cửa buồng giam số 19C, tôi và một thằng nữa cùng được đưa vào buồng này, để chúng tôi vào xong tay quản giáo khoát tay rồi đóng sầm cửa lại, sau đó hẳn gọi một thằng to cao, có lẽ là trưởng buồng ra cửa và nói một điều gì đó (sau này tôi biết đó là mật lệnh không được đánh tôi, phải sắp xếp chỗ tốt cho tôi, nhưng phải dọa để... đưa vào “khuôn”)

Tôi biết rằng tôi đã chính thức rơi vào “vòng xoáy” từ giờ phút này. Tôi đã nghe kể nhiều về tù ở cái Hoả Lò này, tôi biết có nhiều điều kinh khủng lắm, toàn những “nỗi kinh hoàng” cả, mới nghe kể đã “vãi linh hồn” rồi. Liệu rồi đây tôi sẽ ra sao khi mà tôi đang là “diễn viên” chính? Tôi bước vào, không dám nhìn, cũng không dám cả thở mạnh.

- Dạ em chào các anh

- Đ.me, chào to cái mồm lên

Tôi giật bản mình vì tiếng chửi, không thể hình dung được rằng tôi đang đường đường là Giám đốc một Công ty, tôi chỉ có biết quát người khác chứ đâu có để cho ai quát mình... vậy mà đấng này nó lại chửi mình mới ước chứ. Tôi cố nhẫn nại.

- Bước nhanh mẹ mày lên, ngồi vào góc bên trái, tối nay các bố sẽ sờ đến chúng mày!

Tôi bước nhanh về phía cuối buồng, hai bên là hai cái bục xi măng, gọi là “MÀ”, ở giữa là lối đi như cái mương nước, gọi là “LÒNG MÀ”, tất cả những “khái niệm ngôn ngữ” ấy vào đây tôi mới được biết.

Tôi bước lên “mà” phía bên trái, ngồi vào góc cuối cùng, tôi liếc mắt nhìn nhanh ra xung quanh, hai bên “mà” là hai hàng người cời trần tròng trọc, im phăng phắc và ngồi cùng theo một tư thế “hai chân bó gối”, chỉ có duy nhất một vài thằng bên trên và mấy thằng đang cầm bát chia cơm là được quyền đi lại.

Tôi ngồi xuống, cũng “bó gối” như lũ người kia, mồ hôi ra ướt đẫm chiếc áo, nóng kinh khủng, tôi run rẩy khi nghĩ đến việc tối nay chúng sẽ

đánh tôi chết, tim tôi đập mạnh

- Anh em xuống tắm.

Tôi nghe tiếng hô, rồi thấy từng người thứ tự xuống bể nước, rồi lại thứ tự lên, rất nhanh. Tôi không nhìn xuống, đó là “kinh nghiệm” đầu tiên tôi “học” được khi còn ở Quận, đó là: Chớ có nhìn lung tung, nếu không sẽ bị chúng nó “búng” cho vỡ “pha”.

- Đại ca ơi có cho hai thằng lính mới xuống tắm không?

- Hôm nay đại xá, cho tắm luôn!

- Ê lính mới, xuống tắm!

Tôi đứng dậy lập cập cởi quần áo, ở dưới vẫn còn một lũ, đều “như con nhộng” hết, thế là tôi cũng phải... “nhộng” theo, thằng lính mới kia đang loay hoay thì một thằng ngồi trên nóc bể quát : “ngồi gần mẹ mày vào đây”. Đến lượt tôi, tôi ngồi xuống, thằng ngồi trên nóc bể thò gáo múc nước rồi dội từ đầu tôi trở xuống... “kỳ cọ cho hết mùi” xã hội” đi”

Đang nóng, bức bối từ sáng, nay được dội gáo nước mát thật, tôi ghé cổ chờ nó dội cho gáo thứ hai, những chẳng thấy nó đả động gì, một lát sau nó múc và dội ào cho tôi hai gáo nữa rồi quát: “xong rồi, chim cú”... Tôi ngơ ngác, tức là chỉ được tắm đúng 3 gáo, mẹ cha nó chứ, 3 gáo thì chưa đủ ướt người nói gì đến tắm. Nhục thật, nhìn cái mặt thằng oắt con chỉ chừng 20 tuổi đây vẻ trâng tráo, nó chửi lũ người đang tắm dưới bể nước như hát hay. Tôi vốn nóng tính, quả thật trong lúc này tâm trạng bức xúc và bất cần, tôi chỉ muốn nhảy vào “quạ” vào mặt nó vài quả cho bõ tức, nhưng chợt nhớ đến lời cảnh báo của một tay “tù già” ở Quận: Chớ manh động và phải cẩn thận với lũ ‘chó đàn”. Tôi kìm lại, nghĩ cũng phải, nhịn nhục lúc này là trên hết, “tránh voi chẳng xấu mặt nào”, đến như HÀN TÍN bên TÀU trước khi nổi tiếng chả từng phải chui qua háng một gã bán thịt để bảo toàn tính mạng đó sao!

Tôi bắt đầu bài học về chữ “NHÃN” kể từ khi bước vào vòng lao lý như thế đó.

>>>

Tắm xong chừng 10 phút thì tôi nghe thấy tiếng hô: “Buồng xếp hàng ăn cơm”

Thế là lục tục một lũ xếp hàng dưới lòng “mà”, tôi cũng đi theo và xếp ở cuối cùng, tôi nghe tiếng râm ran ở phía trước “em mời các anh ăn cơm”. Thì ra là tiếng mời lũ người được ngồi ăn ở trong nhà, còn bọn tôi phải ra ngoài “lồng”. “lồng” ở đây là một cái ô nhỏ ngoài cùng rộng chừng hơn chục mét vuông, dùng để chứa đồ ăn và ăn uống ở đó, đó là quy định của trại (nhưng thực tế nơi đây, các quy định không tồn tại).

Tôi bước ra sau cùng và tất nhiên cũng phải dùng một câu quen thuộc của lũ người đi trước “em mời các anh ăn cơm”.

Ra ngoài lồng, một thằng đứng sẵn đưa từng bát cho từng người. Tôi nhận một bát cơm, bên trên có cắm một chiếc thìa nhựa, gọi là thìa cho oai chứ thực ra chỉ là một mảnh vỡ của cái thìa, bằng 1/3 cái thìa bình thường, cầm còn khó chứ nói gì đến chuyện dùng để xúc cơm.

Tôi được bố trí vào một nhóm ngồi khoảng 10 người, có sẵn hai bát rau muống hấp, thế nhưng nhìn vào hai bát rau tôi thấy lợm giọng, rau thì đen sì sì, để nguyên cả gốc, rễ, đất cát, lại còn có cả sâu nữa (ở đây sau này tôi còn chứng kiến có lần trong bát rau có một con sâu to bằng ngón tay cái... kinh quá). Nói hơi ngoa chứ, cái rau này cứ để thế, lợm nó đi qua nó cũng phải lắc đầu ngao ngán chứ nói gì đến người. Thế mà lũ người kia vẫn phải nhặt từng ngọn và chấm vào một bát nước bể pha với muối, bên cạnh là 2 bát nước bể khác được dùng thay cho canh, đây là cái thứ nước được lọc qua một cái... khăn mặt, nguồn nước được lấy từ giếng khoan của trại, nước ô nhiễm và bẩn đến mức nếu mức ra để chậu thì chỉ vài phút sẽ thấy đầy váng và cặn vàng trong đó, có lẽ cũng vì dùng cái nước này mà gần như 100% lũ tù ở đây bị mắc bệnh đái rắt, nước đái cứ hệt như là màu của chè Thái pha đặc vậy. Cứ gọi là kinh hồn luôn!

Tôi cũng hình dung ra cảnh khổ trước khi đến đây, nhưng khổ như thế này thì tôi không hình dung nổi. Tôi cố khều mấy hạt cơm không, có lẽ nếu không phải do đói từ sáng thì tôi đã không ăn.

Sau khi xong bữa, chúng tôi mang bát vào để ở dưới bể, rồi lại tiếp tục “đóng vào góc” và “bó gối” y như lúc trước.

Chán thế này là cùng, còn điều gì sẽ chờ đợi tôi nữa đây? Đầu óc tôi như có tổ ong bên trong vậy, cú ù hết cả lên, thật là tệ hại.

chương 2-3

“... Có những khi buồn ngồi sau song sắt, nghe cô đơn trong lòng, ăn năn sám hối, em yêu đang vui đùa hay đang trách móc? Ôi tháng năm tù đầy, tháng năm khổ đau, ngồi đếm suy tư, thời gian quá dài...”

Tiếng hát đập dìu thê lương vẫn văng vẳng bên tai, chẳng ai bảo ai nhưng mọi người đều hiểu rằng trong lòng mình đang trào dâng lên một nỗi buồn tê tái.

- Anh ơi có điện

Tôi giật mình trở lại thực tại khi nghe tiếng gọi, tôi quay sang thẳng Thăng vẫn đang bóp chân cho tôi:

- Mà nghe điện cho anh

Được một lát thẳng Thăng chạy vào

- Anh ơi 3A báo, Tàu đang về Bến.

Tôi nhòm dậy, bốn năm chục cặp mắt hướng theo và cùng reo lên:

- Sống rồi...

- Anh em vào vị trí - tôi ra lệnh.

Không khí yên ắng trở lại, dõi theo và chờ đợi, ai cũng thấy vui hơn.

Một bóng đen lướt qua, nhìn trước nhìn sau, rồi... “bịch... bịch... bịch...” những gói hàng được ném vào vệt vĩa. Rồi bóng đen biến mất, cũng

nhanh y hết như lúc nó đến. Không khí khẩn trương, loáng một cái hàng đã được tập kết vào bãi an toàn, tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Kiểm tra hàng xem đủ chưa?

- Dạ, anh ơi đủ rồi!

- Tốt, tạm thời như thế đã, cũng mất mấy triệu rồi còn gì!

“Bộ chỉ huy tối cao” được tập hợp, lúc này chúng tôi gồm ba người, anh Tân, Thi và tôi. Tôi lắc đầu chua chát: - đúng là tù, người ta bảo cực như tù chẳng sai tẹo nào, những thứ bình thường nhất của xã hội vào đến đây bỗng “khét lẹt”, đã thế sơ sênh một tý là phải trả giá ngay.

Thằng Thi cũng thở dài ngao ngán: - Đồ cấm mà, biết làm sao được

- Nói thật với anh Tân và Thi - tôi nói - tôi sẽ chỉ làm buồng trong dịp Tết này thôi, từ sau Tết tôi sẽ chỉ đứng sau làm quân sư cho các ông thôi.

- Nhưng anh em nó rất tín nhiệm ông - thằng Thi nói - bọn tôi cũng rất tin tưởng ông.

- Thì tôi đâu có thoái thác, tôi vẫn ở sau các ông cơ mà.

- Thôi nào, chuyện ấy để sau tính đi - anh Tân bây giờ mới lên tiếng - Anh em nó ngóng kia kìa

Tôi quay xuống dưới - Ờ phải rồi, cho anh em nó “xoã” cái đã, Tết mà. -

Tôi đồng dục: - Anh em ổn định vị trí, ngồi chắc, bám chặt để Xe chạy.

Ba thằng Xe với 3 điều thuốc lào quấn giấy báo to như 3 con sâu kèn khổng lồ bắt đầu châm lửa và chạy lần lượt từ trên xuống dưới.

- Chơi cho nó đã đi, chơi xong nhớ ngồi im đấy - thằng Thi nói.

Ba thằng Xe chạy qua một lượt, cảnh tượng lúc này thật là tù hết chỗ nói, đĩa thì trợn mắt co giật, đĩa thì ngã ngửa đập cả đầu vào tường, đĩa thì chân tây khua khoắng, ngã ngốn, dựa vào nhau thở hỗn hển... Chúng nó phê đấy mà, cái cảm giác mà những thằng nghiện ma túy nói rằng nó còn phê hơn cả heroin, có chẳng heroin nó phê lâu hơn, còn thuốc lào này nó sẽ qua nhanh trong vài phút.

Tôi rùng mình, vậy là chúng nó vẫn thèm khát đến ngu muội, sẵn sàng đánh đổi cả quần áo, thức ăn chỉ để lấy một đời (một điều) thuốc lào.

Không có ăn cấm thấy thẳng nào kêu lấy một câu, thế nhưng không có thuốc lào chúng nó rền rĩ như sắp chết đến nơi ấy, chẳng trách mà ở cái “Hoả Lò” này lũ tù coi thuốc lào như máu khô vậy. Tôi thậm chí còn nghe một câu chuyện, có một thẳng tù khi vừa hút xong điếu thuốc lào đứng dậy, phê quá, ngã đập đầu và thành bể nước chết, hừm, nếu là vậy đúng là chẳng còn gì để mà nói thêm nữa.

>>>>

Thật sự tôi không thể hình dung nổi những gì đang diễn ra tại đây lại tệ hại đến mức như vậy. Tôi thấy chán, mọi thứ cứ be bét... vận hạn đổ dồn lên đầu... Tôi không còn nhận ra mình nữa.

Vốn dĩ cái cơ cấu trong buồng giam này đã là rất quái đản rồi, nó giống như một xã hội bần tiện thu nhỏ và ngôn ngữ ở đây không có hai từ: “công bằng”.

Hơn bốn chục con người bị nhốt chung trong một cái buồng. Chỉ có 50m² nhưng là cả một “xã hội” với nhiều tầng lớp khác nhau.

Đứng đầu mỗi buồng là một trưởng buồng, gọi là “trực buồng”, vị trí này được mua bằng rất nhiều tiền, “trực buồng” thay mặt quản giáo quán xuyên anh em trong buồng. Về lý thuyết “trực buồng” là người có quyền lực cao nhất trong buồng, nhưng trên thực tế “trực buồng” chưa chắc đã phải là người có quyền lực nhất cao nhất.

Thường người có vị trí số một thật sự là một nhân vật ngầm, nhân vật này có quyền “sinh”, quyền “sát” ở trong buồng, là “con cưng” của quản giáo chính (mỗi dãy buồng giam giữ có 1 quản chính và 2 quản phụ). Vị trí này ngoài nhiệm vụ làm “tai mắt” mà còn có nhiệm vụ “làm kinh tế”, chuyên lo phát hiện và “chăm sóc” những “con gà đẻ trứng vàng” cho quản giáo (“chăm sóc” những đứa gia đình có điều kiện về kinh tế). Nhân vật này thường được gọi là “Người làm buồng”. Dưới hai nhân vật này là một bộ sậu được gắn với cái tên: “Trách nhiệm”.

“Trách nhiệm” cũng khá có quyền lực dù chỉ là ở một mức độ nhất định, đa số lũ người này thuộc diện COCC (con ông cháu cha) hoặc gia đình giàu có. Dưới lớp người này tiếp đến là một “tầng” gọi là “Xe” hoặc “Bộ đội”, “Xe” ở đây có 2 loại, “Xe trên” làm nhiệm vụ “giữ trật tự buồng”, đánh người, quản lý thức ăn, đồ cấm. Loại này oai hơn hẳn “Xe dưới”, vốn vẫn được gọi là “xe thờ”, “Xe không xích” hay “Cộ”. Loại “Xe” này vốn chỉ để ăn và làm lặt vặt nên “chế độ” có kém hơn so với “Xe trên”

Nhưng nhìn chung, từ hàng “Xe” trở lên thì đều sướng hơn hẳn so với các tầng lớp khác bên dưới, hơn hẳn phần còn lại trong buồng (khoảng 2/3 quân số), ăn uống và sinh hoạt có phần thoải mái. Cũng phải thôi, vì từ lớp “Xe” này trở lên đều phải mua bằng tiền hết. “Xe” thường có giá từ 1 – 2 triệu, “Xe trên” từ 2 – 3 triệu, “Trách nhiệm” từ 3 đến 5 triệu... Những con số quả là giật mình khi mà lúc nào trong mỗi buồng cũng có khoảng 15 “Trách nhiệm” và “Xe”, con số lúc cao điểm lên đến gần 30, trong khi một Quản giáo chính quản lý tới 4 buồng trong một dãy (ở đây quản phụ gần như không có giá trị gì, vì tất cả quyền thuộc về quản chính), mà số lượng này thay đổi liên tục, cứ lớp cũ đi xử chuyển sang buồng án (buồng đã thành án) lại có lớp mới vào, đó là chưa kể việc quản giáo “bắt lỗi vi phạm” lập tức “khật” hoặc cho đi kỷ luật cùm chân, mỗi lần như vậy lại phải “mua” lại vị trí từ đầu.

Nghe nói rằng ngay cái vị trí Quản giáo chính của mỗi dãy giam ở đây đều phải “mua” bằng rất rất nhiều tiền, nhất là quản chính dãy “tù đầu” béo bở này. Bảo sao mà quản chính ở đây luôn tìm cách “cày” thật lực, tận dụng tối đa bọn tù đầu gia đình quan tâm. Mỗi cuộc điện thoại trung bình có giá 1 triệu, một lá thư gửi về gia đình có giá tối thiểu 500 nghìn. Chính vì thế ở mỗi buồng giam đều có “chỉ tiêu” hẳn hoi, và người được giao “chỉ tiêu” là nhân vật “làm buồng”. Bù lại sẽ được quản giáo “bật đèn xanh” trong mọi vấn đề... từ đánh người, mua đồ cấm, v.v...

>>>

Là “diễn viên” trong một “vở kịch” như thế này, đôi lúc tôi thấy thật là tởm, đúng là “ở trong chăn mới biết chăn có rận”. Tôi cảm giận lũ quản giáo ở đây. Tôi hy vọng đây chỉ là một trong những số ít những “con sâu làm rầu nồi canh”.

“Bức tranh toàn cảnh” về tù này quả là có quá nhiều điều để nói. Tôi cứ đi hết từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Thế giới của tù là một “thiên sử buồn” mà tôi không bao giờ muốn nhớ.

Sau lớp “Trách nhiệm” và “Xe” là đến lớp “Ưu tiên”, lớp người này chủ yếu là do quan hệ hoặc có liên quan đến các “chức sắc” trong buồng nên được ưu tiên một chút trong chuyện ăn uống, sinh hoạt. Kế đến là lớp “Vệ sinh” là lớp người được các anh “trên” quý mến tạo điều kiện nâng đỡ, đội này chuyên làm vệ sinh, giặt giũ, rửa bát, lau nhà, bưng bê... Tóm lại trong buồng có việc gì phải làm thì bọn này phải làm tất, đứng đầu đội này cũng có một thằng phụ trách chung, bù lại bọn này cũng được “cải thiện” đôi chút trong sinh hoạt, bữa ăn có thêm tí lạc, tí ruốc.

Lớp cuối cùng, là tầng lớp thấp kém nhất, “mút chỉ” và “bóp dái” nhất, bọn này ngồi đầu ngồi đáy, ăn uống bốn mùa cơm với muối trại và rau muống bần, hờ ra là bị ăn “sút”, bị đối xử hết sức thú tính. Lớp dưới cùng này được gọi là “Dân”.

Trong sinh hoạt của buồng giam thì “Xe thồ”, “Ưu tiên”, “Vệ sinh” và “Dân” bị nằm dưới sự kiểm soát nghiêm ngặt, cấm nói chuyện, cấm đi lại, đặc biệt một ngày chỉ được đi đại 3 lần, sáng, trưa và tối trước khi đi ngủ, đi ỉa thì có giờ quy định hẳn hoi. Ban đêm đừng có mà đại dột dậu, dù có “buồn” đến mấy cũng cố mà nhịn, không nhịn được thì xác định ăn đòn no.

>>>

Đáng sợ thay cho cái kiếp tù. Với cái lớp người phân thứ cấp trên - dưới kia, ẩn chứa sau nó là cả một sự phức tạp đến khủng khiếp, đó là sự bon

chen, kèn cựa, bì tị, ghen ghét, đổ ky, vùi dập. Chúng tìm đủ mọi cách, mọi thủ đoạn để triệt hạ, để hại nhau. Vũ khí ở đây là tiền, là đánh đấm, là bè phái, là gài bẫy...

Không thể hình dung nổi, chỉ vì một câu nói, một cái nhìn, một miếng ăn, vài hạt lạc, một hơi thuốc lào... bọn chúng sẵn sàng rút bàn chải đâm nhau, đánh nhau vỡ đầu xẻ trán, thậm chí là cả mạng sống cũng bị đánh đổi. Từ khi tôi vào Hoả Lò này đến lúc ra, đã xảy ra ít nhất 5 vụ đánh chết người trong buồng giam, tự tử, còn chết vì bệnh thì đếm bết nè, dưới bệnh xá có ngày chết tới 3 mạng.

Thật là chua xót, chẳng hổ danh cho cái tên “Địa ngục trần gian”. Ở đây “Ái - Ố - Hỷ - Nộ” là những thứ diễn ra như “chuyện thường ngày ở huyện”. Là một “hố đen” tăm tối cùng cực.

Không còn là thời kỳ “tù bản lĩnh, xương máu” nữa, thế nhưng giữa giai đoạn chuyển giao gọi là “tù tiền” này còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần. Cũng nằm như những thằng khác, nhưng tôi có cái may, do tôi một phần, do tiền một phần, cũng có thể tôi còn có “Quý Nhân Phù Trợ” nữa.

Đặng cay tôi cũng phải nếm đủ, đau khổ tôi cũng phải chịu nhiều, nhưng tôi đều vượt qua được tất cả, đem theo mình được hầu như trọn vẹn hai chữ “Bình An” – hai chữ được coi là xa xỉ và vô cùng hiếm hoi nơi Hoả Lò này. Tuy nhiên, những gì tôi đi qua và chứng kiến vẫn cứ là một cơn ác mộng kinh hoàng.

>>>

Khoảng hơn 16h, một tiếng hô vang lên: “Buồng điếm”, cả buồng lập tức dồn lên trên cùng, ngồi xếp thành 4 hàng. Hoá ra là điếm danh, tất cả can phạm phải cúi gằm đầu xuống chứ không được nhìn quản giáo vào kiểm tra. Tôi nghe một tiếng hô đồng dục: “Báo cáo cán bộ, buồng 19C tổng số 42, có mặt đủ, báo cáo hết”. Tay quản giáo đi một lượt rồi quay ra và

không quên dặn: “làm cái gì thì nhớ kín kín nghe chưa?” – “Dạ”. Sau đó là tiếng hô “Buồng nghỉ”, cánh cửa sắt đóng lại rầm rầm, qua hai lớp cửa khoá hai lớp song sắt đan vuông lạnh lẽo mới đến hành lang và một lớp song sắt nữa, rồi tiếp theo mới là không gian ngoài trời, một góc ánh sáng yếu ớt và nhỏ nhoi – Tôi nén tiếng thở dài.

Tôi lại về chỗ và vào tư thế “bó gối” quen thuộc, chân căng tôi tê cứng và mỏi nhừ nhưng tôi không dám duỗi, cũng không dám kêu ca, tôi cố nhẫn nhịn để xem diễn biến tiếp theo sẽ thế nào, cũng chẳng biết rồi mình có đủ sức để chịu đựng nữa hay không?

Dường như chẳng ai thèm để ý đến tôi, ngẫm cái sự đời mà thấy chán, cuộc đời này là cái gì cơ chứ? Cứ phải lê từng bước từng bước mà chẳng thể điều chỉnh được cái “vết” bước mà mình đã qua. Liệu rằng có mấy ai đến một lúc nào đó bỗng “dừng lại” như tôi để mà thốt lên: Tại sao lại thế này?”

Tôi giật mình vì tôi đã bước vào chỗ không bằng phẳng trong cuộc đời của mình, quay lại không được, mà bước tiếp thì...

Không suy nghĩ sao được khi mà “bước chân” mình vẫn còn đó một “vết đau”

Ôi...

“Một bước đi hàng ngàn dấu vết

Biết đâu là vết thật của lòng

Trên đường đời còn lắm long đong

Chân ta bước mà lòng ta cũng bước”

Ngồi đếm thời gian trong tù như một cực hình, chưa bao giờ tôi thấy chậm đến vậy, tôi không còn một từ ngữ nào để mà miêu tả nữa, cảm giác như mình đang chết dần chết mòn trong sự khổ đau, đày đoạ. Tôi thèm một ánh mắt, một cử chỉ, một lời động viên an ủi của người thân biết nhường nào, thèm lắm, dù biết rằng những thứ ấy không thể giúp cho tôi “bay” thoát ngay ra khỏi cái “lồng” sắt tăm tối này. Tôi đơn độc

quá, tôi như một kẻ trơ trọi giữa sa mạc, giữa biển khơi, chẳng còn biết đâu là phương hướng nữa, mọi thứ cứ mờ mịt, mờ mịt.

- Ê thằng lính mới kia lên đây

Tôi giật mình vì nghe tiếng gọi, ngẩng mặt lên thì ra nó gọi thằng lính mới kia, thằng mà hồi chiều đã “nhập kho” cùng với tôi

Tôi liếc mắt, thấy thằng kia lặng lẽ ngồi xuống, xung quanh có 3 – 4 thằng to cao như “tinh thâm” – Giây phút căng thẳng đến cùng cực – Tôi lẩm bẩm trong đầu, bọn này mà mỗi thằng sút tôi một cái thoi thì cũng đủ để tôi chết mà không kịp ngáp rồi, “hồn phách” của tôi dường như đang động đậy.

- Mà tên gì?

- Dạ em tên Việt

- Đ. mẹ mày chứ, mày không có họ à?

- Dạ... em tên Phan Đức Việt

- Tuổi?

- Dạ em 22.

- Ha ha ha - những tiếng cười khà ồ vang lên – Mày nhiều tuổi quá đấy con ạ, mày có biết rằng người nhiều tuổi nhất ở trong buồng cũng chỉ có bốn tuổi rưỡi không?

Tôi giật mình, đúng rồi lúc ở Quận, bọn nó nói rằng ở Hoả Lò này nó tính 10 năm bằng... 1 tuổi...

- Mày chỉ có hai phẩy hai tuổi thoi con ạ

- Thằng kia nữa, lên đây – Nó gọi tôi rồi đấy – Tôi bước đi những bước mà như người say/

Chúng hỏi tôi cũng như thằng kia rồi “chốt” lại một câu: “Nói cho chúng mày biết, hôm nay đại ca tao nhận được giấy báo xử, đại ca tao vui nên “đại xá” ngày hôm nay, chúng mày được miễn làm luật, sống chấp hành nghe chưa, đừng để “các anh” phải “bắt lỗi” lúc đó đừng có trách. Cút về chỗ đi”

Tôi thở phào, quay về chỗ ngồi, tôi đã tránh được một trận đòn (mà ngày

hôm sau tôi được chứng kiến) - độc nhất vô nhị, không hề có tí tính người nào trong đó, tôi lẩm bẩm “xã hội còn không có sự công bằng, nói gì đến tù” (về sau tôi biết thực ra là... tiền đã “đỡ” cho tôi cái vụ “làm luật” này chứ thực tế chúng nó chẳng có sự “nhân đạo” nào đâu, chính thẳng lính mới kia cũng đã được... may ké từ tôi nhờ thế).

Tôi bài hoải mong tối nhanh, tôi mệt quá rồi, thế này thì bao giờ mới “trôi” hết cái lệnh tạm giữ đây?

Khoảng 20h, tôi chợt thấy “rào rào”, rồi loáng một cái, bữa ăn tối của tù được dọn ra, 6 thẳng “Trách nhiệm” được ăn bánh mì kẹp bơ sữa, bánh kem xốp và uống sữa tươi, bọn “Xe” mỗi thẳng được nửa thanh lương khô, lũ “Vệ sinh” mỗi thẳng một cái... kẹo lạc, còn lại... “phễu” hết, theo cách gọi của tù thì là “chưa đến tuổi được ăn”, kể cả gia đình có gửi vào thì cũng nhịn. Đúng là đặng, đặng thật.

Ăn xong, chúng dàn “Xe cộ”, “Ưu tiên”, “Vệ sinh” ngồi ra hai bên lòng “mà”, rồi một thẳng cầm hai điều thuốc lào “sâu kèn” đi “se” thứ tự từ trên xuống dưới, đó là “tiêu chuẩn được hút” của bọn này, còn cỡ “Trách nhiệm” thì chúng thích hút lúc nào cũng được.

Khoảng 21 giờ kém 5, sau khi bọn “Vệ sinh” quét và lau nhà xong, anh em được hô trái chẵn chiếu, thế nhưng bọn “Dân” thì lấy đầu ra chiếu mà trái, đành phải “bán lưng cho... mà xi măng” vậy chứ làm sao được. Chúng tôi được lần lượt đi vệ sinh một lần cuối.

Đúng 21 giờ, một tiếng hô vang lên: “Buồng đờ”, thế là “đờ” hết từ xe trở xuống, một mệnh lệnh được phát ra: “Tắt máy, tắt pha, khoá cổ, gạt chân chống”, tôi thấy lạ, chưa hiểu gì, mãi sau này tôi mới biết đó là mệnh lệnh khi nằm ngủ rồi thì cấm được nói chuyện (tắt máy), cấm mở mắt (tắt pha), cấm nghiêng đầu nghiêng cổ (khóa cổ), cấm co chân (gạt chân chống)... Thằng nào mà mở “pha” dù là ti hí, nó biết được nó búng thẳng vào “pha”, còn thằng nào trót quên mà co “chân chống” lên thì sẽ ăn ngay một “cái gót” như trời giáng ngay lập tức.

Ở đây chỉ có “Trách nhiệm” và “Xe trên” là thích ngủ lúc nào thì ngủ, đa số bọn chúng thức nói chuyện, “chém gió” - tức nói phét đến khoảng 23 – 24 giờ mới ngủ, chỉ khổ cho bọn bên dưới, không ngủ được thì cũng phải cố mà ngủ, thời gian biểu ở đây khiến thẳng nào mặt cũng “nặng ra” vì nằm nhiều, ngủ thế này cho đến tận 8 giờ sáng hôm sau, lúc nào nghe hô “Buồng dậy” thì mới được dậy và mở mắt, 9 giờ 30 ăn cơm, 10 giờ 30 lại “đỗ” cho đến tận 14 giờ, sau đó 15 giờ 30 ăn cơm và rồi 21 giờ lại “đỗ”

Một chu kỳ khủng khiếp như thế cứ lặp đi lặp lại từ ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác

Thấy như thế mà “vãi đái” cả ra quần, nói thật rằng nếu tôi mà phải đóng “Dân” chừng 1 tuần thôi, thì tôi không chết vì khổ cũng sẽ chết vì bệnh tật mất thôi.

Tôi nhắm chặt mắt, thở dài thườn thượt, từ đuôi mắt hai dòng nước nóng hồi lạnh lẽo rơi xuống, chưa lúc nào tôi cảm thấy cô đơn, chán đời như thế này, tôi gây ra chuyện, dù không phải do tôi hoàn toàn, nhưng tôi phải chịu là đương nhiên, “tai nạn” này quá nặng, một mình tôi là quá đủ rồi, vậy mà đảng này tôi đã đem “vết tràm” bôi lên cả thanh danh của gia đình, bao nhiêu người vì tôi mà vất vả và bị ảnh hưởng, hơn ai hết tôi hiểu “miệng lưỡi thế gian” và “búa rìu dư luận”. Ai sẽ “gánh” đây ngoài gia đình và người thân của tôi ra? Trời đất ơi, tôi phải mắc nợ đời đến bao giờ nữa đây? Niềm tin và tự hào mà tất cả mọi người dành cho tôi, tôi sẽ lấy lại bằng cách nào đây?

chương 4-5

Tôi lịm dần trong sự mệt mỏi và mộng mị, tôi cứ mơ mơ, tỉnh tỉnh... thỉnh thoảng lại giật thót mình ngơ ngác, rồi lại tiếp đi, có lúc tôi thấy mình bay bổng nhẹ nhàng như đám mây, có lúc tôi lại thấy mình đắm

chìm, nặng trĩch như một tảng đá...

Tôi tỉnh dậy vì nghe tiếng động và tiếng nói chuyện râm ran, trời đã sáng từ lâu nhưng bọn tôi vẫn phải nằm im - và tất nhiên là không được mở mắt. Đêm đầu tiên ở Hoả Lò của tôi trôi qua với sự chán chường, tôi đã phải chia xa với khoảng trời riêng ngọt ngào, chia xa với cảm xúc, chia xa với những công việc, với những hoài bão, với những ước mơ còn đang dang dở.

Tất cả bắt đầu bằng một cái ngày định mệnh, một ngày thật buồn. Một ngày u sầu tê tái, tôi sa chân và để lại phía sau biết bao biết bao cay đắng và nước mắt, biết bao nhiêu người đã khóc vì tôi.

Đầu óc tôi nặng nề và mù mịt, tôi giật thót với tiếng hô: “Buồng dậy” – khi ấy là 8 giờ.

Chúng tôi dậy rồi thì phải quen thuộc với điệp khúc “bó gối”, một điệp khúc kinh hoàng của tù, mà từ việc “bó gối” như thế này, số người chân tay teo tóp, suy kiệt và bị liệt nhiều vô kể, đó là chưa nói tới việc không có ăn, không có vận động, sinh hoạt bản thiêu, dẫn tới đủ các loại bệnh tật nữa.

Tôi dựa lưng vào tường, dáo dác. Tôi buồn đái đến cứng cả người mà không biết phải làm thế nào, chúng nó chưa cho “đi” thì cứ việc ngồi im, cố mà nhịn. Phải chờ cho bọn chúng vệ sinh cá nhân xong, tức là phải 8 giờ 30 mấy thẳng “Dân” mới được ra hiệu xuống.

Sau khi đã xả “buồn”, mỗi thẳng được tiêu chuẩn một gáo nước, bao gồm súc miệng và rửa mặt. “Dân” ở đây mỗi tuần được đánh răng 1 lần, cứ 3 thẳng thì chung nhau một bàn chải cùn (cùn vẹt đến mức không thể cùn hơn được nữa), trên cái gọi là bàn chải đó được bơm một lớp kem đánh răng... mỏng như tờ giấy phơi luya, khi đánh răng, thay vì thấy một màu trắng của bọt, thì chỉ thấy một màu... đỏ lôm, chính vì thế mà mấy

thằng “Dân” thường nói với nhau rằng: “Ở đây miệng thằng nào cũng thối như... tre ngâm”. Kinh quá!

Chưa hết, bọn này 4 ngày mới được thay một cái quần đùi (cái quần mà ngày nào cũng ướt đầm vì mồ hôi), đầu tóc thì một tuần được gội một lần bằng “lai - boy” và cũng chỉ được xoa lên đầu một tí gọi là có. Khỏi phải nói, đầu thằng nào cũng như nhím và luôn được che phủ bởi một lớp “sương trắng miền quê ngoại”

Hôi hám và bẩn thỉu quá mức, bảo sao mà số người bị ghẻ lở ở đây luôn chiếm tới 80% quân số, tùy theo độ bẩn mà ghẻ ít hay ghẻ nhiều, có thằng bị ghẻ trên từng centimet thịt chỉ chừa có mỗi cái mặt, chắc là do lớp da mặt miễn dịch với ghẻ (vì chưa có ai ghẻ ở mặt bao giờ), đó là chưa kể việc bị lở loét, mưng mủ đầy mông, đầy chân tay, rồi lại còn bị nắm ở các chỗ hiểm, thôi thì nắm “hòn”, nắm “cục” đủ cả... Chỉ cần nhìn thấy như thế là đã đủ sồn hết cả gai ốc lên rồi.

Sau bữa ăn lúc 9 giờ 30 sáng và tỉnh dậy sau giấc ngủ nhàm chán vào lúc 14 giờ, tôi vẫn phải lặp lại tư thế đáng ghét kia, vẫn một nỗi sợ hãi đến kỳ lạ, cảm nhận từ lúc vào buồng hôm qua cho đến hôm nay vẫn y nguyên - Buồn chán và lo lắng.

Cửa buồng bật mở. Có lính mới. Tôi quay ra và trợn tròn mắt, những gì tôi nghe nói về sự dã man trong tù tưởng rằng là do người ta nói quá lên, nào ngờ

“Quý mẹ mày xuống, bò vào...” – Thằng lính mới chừng ngoài 20 tuổi run rẩy bò xuống dưới lòng “mà”, nó chỉ bò được chừng 1 mét thì... rầm... rầm... rầm... nó nằm bệt ngay xuống, hai bên thành “mà” là mấy thằng “bộ đội bộ chạc” giơ thẳng gót chân “táng” xuống lưng thằng lính mới

“Dạ.. em xin các anh...” – “Xin à...”... RẦM một tiếng, lần này là một cú sút chí tử vào mạng sườn, thẳng lính mới quay lô lô

“Đ.mẹ mày, “cò quay” à? Bò nhanh mẹ mày lên” – Nó cố gượng dậy, dường như nó không thở được sau cú sút kia, mặt nó tái dại

Khi nó bò được vào góc bên phải chỗ gần bể nước (lũ tù gọi là “tủ lạnh”) và khu vệ sinh (lũ tù gọi là “nhà mét” - vì nó chỉ rộng chừng 1 mét vuông), có một thẳng cầm đến một cái chổi cùn: “Quý mẹ mày lên, cầm lấy cái này, giơ thẳng lên trời, tay kia chống vào sườn. Bố cho mày làm tượng Nữ thần Tự do, mày mà hạ tay cầm “ngọn đuốc” này xuống để “cháy” buồng thì bố đập mày chết”

Thẳng lính mới sợ sệt làm theo, nhưng cũng chỉ được 15 phút, nó mỏi tay quá, tay nó cứ trùng xuống, trùng xuống. Một thẳng từ dưới lao lên tung chân đá thẳng vào ngực nó, nó “hự” một tiếng rồi đổ vật ra phía sau, đầu nó đập vào tường, nó nước mắt ngấn nước mắt dài

- Em xin các anh
- Mày xin gì? Bố mày làm gì có cái gì mà cho
- A... “pha” của mày sáng quá, làm cho bố mày chói mắt quá - vừa nói nó vừa búng thẳng vào mắt thẳng lính mới, tiện tay nó giơ tay lên “táng” thêm một quả khá mạnh vào đầu thẳng lính mới
- Thôi để “điểm” xong” - thẳng kia lập tức dừng lại, quay ra

Sau khi buồng điểm xong xuôi, gã “trực buồng” gọi thẳng lính mới lên, khác hẳn với hôm qua, gã tỏ giọng “tử tế”:

- Mày tên gì?
- Dạ, em tên Vũ Trọng Thái

Một thẳng “Xe” đứng bên bợp mạnh vào đầu thẳng tên Thái

- Đ.mẹ mày, nói chuyện với các anh phải thưa gửi đàng hoàng nghe chưa, ở nhà bố mẹ mày không dạy được mày, vào đây các anh dạy cho. Mà cái “pha” của mày sáng quá, cụp mẹ mày xuống”

Sau khi hỏi tên tuổi, địa chỉ, tội danh thẳng cha “trực buồng” thủng thẳng:

- Ủ, vào đây có sợ khổ không? Có muốn gọi điện để nhà lên không? Tao gọi cho...

- Dạ... dạ... nếu có anh gọi cho em, nhà em sẽ mang tiền lên

- Được được, mang điện thoại lên đây

Từ phía dưới, một thằng bê nguyên một chiếc dép nhựa đúc to dùng lên

- Cho nó gọi đi

Thế là cứ cái dép đúc ấy thằng tên Thái bị chúng đập vào mang tai

- Gọi đi, gọi đi, nghe rõ không, để bố mày thông tai cho

- Ối ối... em xin các anh.. tha cho em

- Á à... mày dám “be” à. Chúng mày đâu mang cho tao cái khăn lên đây, thít cổ thằng này lại nếu nó còn “be”

- Dạ dạ em không kêu

- Ủ, biết thế là tốt!

...

- Mày vào đây chắc cũng đói, mày có muốn ăn cháo “sườn” không? À hay cháo “tim gan, cuống họng” nhé? Hay ăn “đùi gà”?...

- Dạ... thưa anh... em không dám

- Thôi “ăn” đi, toàn món ngon cả đấy, “quý” mày lắm tao mới cho “ăn”

- - Chúng mày đâu cho thằng này xuống “tắm” đi rồi còn lên học “nội quy”...

Xuống bể nước, có 3 thằng “Xe” đi theo để “tắm” hộ thằng tên Thái.. Chúng hất nước vào mặt thằng tên Thái rồi thi nhau “sút”, cho ăn đủ các loại “cháo”. Tôi nghe tới vài chục cú sút. Thằng tên Thái quần quai rồi lịm đi. Trong tiếng ồn ào, tôi nghe một thằng nói:

- Mẹ nó chứ, mới đánh nó có mấy cái mà nó... phọt cả cứt ra đây này, kinh quá

Buổi tối, thằng Thái tiếp tục bị gọi lên, nó run rẩy lão đảo, trong cơ thể thằng này, không hiểu mật của nó có còn không nữa?

Nó bị bắt ngồi xuống lòng “mà”, hai chân duỗi thẳng, tay bỏ ra sau lưng, mặt nó cúi gằm

- Đ.mẹ mà, vào đây phải chấp hành nghe chưa? Có mắt như mù, có tai như điếc, có mồm như câm hiểu chưa? Đối với cán bộ phải ăn gian nói dối, đối với anh em trong buồng phải tuyệt đối trung thành nghe chưa?

Nói rồi thằng Thái bị chúng bắt nhắc lại, mỗi câu nhắc sai lại bị chúng nó táng cho một phát vào đầu để chỉnh “I.C” cho nhớ.

- Vào đây quà của mà là của các anh, còn quà của các anh là của các anh mãi mãi nghe chưa?
- Dạ, vâng
- Mà ở “xã hệ” vào có biết rùa bò mấy chân không?
- Dạ, dạ... rùa bò... 4 chân ạ
- Cái con mẹ mà, rùa - bò, hai con mà lại chỉ có 4 chân thôi à - Cứ “chỉnh I.C” kèm theo câu chữ.
- Tóm lại rùa bò mấy chân?
- Dạ... dạ... rùa bò 8 chân ạ
- 8 chân à? Đ. mẹ mà chứ, con rùa nó bò mà lại có 8 chân à? Ngu!
- Dạ... em..
- Đ.mẹ mà, mà phải nói là: Các anh bảo sao thì nó là vậy nghe chưa?

Cứ mỗi lần “ngu” như thế, thằng tên Thái lại bị ăn ngay một cú “chỉnh I.C”. Thằng kia tiếp tục chỉ lên cánh tay nó hình xăm một con bọ cạp

- Con này là con gì?
- Dạ... dạ... là con bọ cạp ạ...
- Con này mà mà bảo là con bọ cạp à? Con này là con... tôm nghe chưa?
- Nhắc lại xem nào?
- Dạ... con này là con tôm ạ.
- Ồi giời ơi, nó lại bảo con bọ cạp của mình là con tôm mới chết chứ, ngu quá, học trước quên sau... Con này là con... Đ.mẹ mà... anh bảo nó là con gì thì nó là con đấy nghe chưa? Đ.mẹ mà ngu lắm, tạm thời hôm nay bố mà hỏi mà thế đã, mau xin các anh rồi rút mẹ mà về chỗ đi.

- Dạ... dạ... em xin các anh ạ.
- Máy thẳng lính mới nghe mà nhớ đấy nghe chưa? Đừng tưởng chưa ai sờ đến chúng mày mà làm gì thì làm.

Thật đáng sợ, đúng là cái số tôi nó cũng may, chứ tôi mà bị hành hạ như thẳng Thái kia thì chắc tôi sẽ không chịu được, sẽ chết mất. Hừ, nó không đánh mà mình cũng thấy “quần quai” (Sau này khi tôi có "quyền lãnh đạo" tôi đã là người tiên phong trong việc từ bỏ hình thức "mất nhân tính" đó đi - Điều tôi cảm thấy thanh thản nhất khi đó là đã mang được chút tình người đến với tù).

Đúng là tù. Tôi không thể hình dung nổi, khổ cực nhục nhã như thế này mà sao vẫn có nhiều thẳng không sợ, “đi” đến 3 - 4 “tăng” liền. Ở Hoà Lò này lúc nào cũng có trung bình chừng 3000 can phạm và phạm nhân, một con số không nhỏ, đây là một trong hai trại tạm giam của công an Hà Nội, vậy thì cả nước con số phạm sẽ là bao nhiêu?

Cuộc sống của tù vẫn diễn ra như thế, ngẫm mới thấy cái nơi “bần cùng” nhất của xã hội này thật là kinh khủng.

Trong cái mớ “hỗn độn” và bần cùng này, ngoài cái sự phân cấp bản tưởi có thể nhìn thấy kia, còn có vô cùng nhiều là sự phức tạp, bon chen, kèn cựa của “thế giới ngầm”. Nếu không tỉnh táo, sẽ thật khó để mà giữ được mình trọn vẹn và sẽ là cực kỳ nguy hiểm.

Tôi đã phải quan sát rất nhiều, “câm nín” rất nhiều trước khi “hành xử” bất cứ việc gì, bởi nếu không, tôi sẽ là mục tiêu để triệt hạ ngay lập tức, có quá nhiều bài học nhãn tiền về những kiểu như thế rồi, thẳng nào lơ xớ bị vào tầm “soi”, tầm “đèn” thì chỉ có xác định luôn, không thể ngóc đầu lên được.

Có những sự việc nhiều khi tức đến “nổ cổ” mà cũng vẫn phải nhẫn nhịn, ở đây sự láo lếu và bất công tồn tại mọi lúc, mọi nơi.

Dã man nhất và cũng là ác liệt nhất là khi có sự kèn cựa nhau tạo thành bè cánh, chúng sẽ “chiến” nhau mà không chừa thủ đoạn nào cả, có thằng đêm không dám ngủ vì sợ bị “moi pha”, bị “nhế ốc” (bị móc mắt), đơn giản hơn thì bị lén vứt đồ vi phạm hoặc đồ của người khác vào chỗ nằm, sau đó kêu ầm lên để lấy lý do cho cả một “hội đồng gấu mèo” lao vào sử dụng “thập cẩm chường”.

Chưa hết, chúng đánh xong, tiếp tục báo cho lũ quản giáo, mà quản giáo đã biết thì thôi rồi, nó đánh cho nhớ ông bà ông vải luôn, cứ dùi cui cao su loại chống bạo động nó “táng”, lũ tù gọi cái thứ dùi cui này là “cặc ngựa”, cái loại “cặc ngựa” này vụt vào thịt phát nào thì “chín” luôn phát đấy, tím đen ngay lập tức. Nhưng ác nhất là nó “quai” vào các khớp tay, khớp chân, mắt cá và bánh chè “tra khớp” kiểu “chết mẹ chúng mày đi” này, dã man không thể tưởng tượng nổi. Đa phần những thằng sau khi bị “tra khớp” chỉ có nước bò, chứ đồ thằng nào đi được, có thằng sau khi bị “đòn cán bộ” xong sốt xình xịch cả tuần luôn.

Thường những việc như thế là “chuyện trong nhà” và lũ quản giáo phải giấu, bởi đến tai mấy “Ban” thì cũng hơi phiền, “Ban” ở đây tức là mấy tay đội trưởng, đội phó quản giáo. Quản giáo ở đây sợ “Ban” như sợ cọp, nếu lỡ để “Ban” biết thì chỉ có nước dúi cho “Ban” vài “quả” (tức vài triệu), sau đó sẽ tìm cách để “quay” lại tù sau.

Việc xưng hô ở đây cũng có thể gọi là quái đản và “hiếm hóc” kinh dị. Lũ tù phải gọi quản giáo là “thầy” và xưng “con”, gọi mấy tay đội trưởng, đội phó quản giáo là “ban” và cũng xưng “con” thằng nào lớ xớ gọi nhầm là nó đá thẳng vào mặt ngay (trong khi theo quy định thì gọi chung là “cán bộ” và xưng “tôi”). Một điều nữa là việc lũ quản giáo ở đây đặc biệt thích dùng găm giày để “dạy dỗ” tù.

Bọn quản giáo nhìn chung là rất đáng ghét bởi thật sự chúng quá “bẩn”, thế nhưng còn một loại nữa cũng đáng ghét không kém, đó là bọn “trinh

sát” (lũ tù gọi là “choang”, “chuech”), bọn này làm nhiệm vụ bảo vệ, kiểm tra và dẫn giải can phạm (hình ảnh bọn công an dẫn giải can phạm ra toà khi xét xử mà mọi người hay nhìn thấy trên các phương tiện thông tin đại chúng chính là “choang”, “chuech” đấy) chúng nó chủ yếu là “oắt con” chừng 19 - 20 tuổi, chủ yếu là lính đi nghĩa vụ, bọn này tuổi “oắt con” nhưng bố láo, trịch thượng và đánh người thì chẳng “oắt con” tẹo nào, lũ tù cũng phải gọi bọn này là “thầy” và xưng “con”, đã từng có thằng nhờ mồm gọi nhầm nó là “anh”, lập tức bị nó đá cho sưng vều cả mặt, ức kinh khủng mà chẳng thằng nào dám “bật”.

Mỗi lần chúng nó “đập buồng” (tức là kiểm tra buồng) mà phát hiện ra đồ vi phạm như: tiền, thuốc lá, thuốc lào, bật lửa, dao cạo râu, vật cứng thì cứ “cặc ngựa” nó “chơi”, cứ găm giầy nó dẫm vào mặt đánh chán rồi nó bắt ký vào biên bản rồi cho đi cùm chân mười ngày.

Đứa nào chẳng may bị đi kỷ luật thì “chột nhón” luôn, bị cùm chân 10 ngày liên tục tại chỗ trong một gian buồng tối rộng chừng 3m², nóng và bẩn thì có thể nói là số 1, không có nước sinh hoạt, không tắm rửa, đá ỉa vào bô, đến bữa có thằng vớt cho năm cơm, thức ăn thì bị cấm. Buồng bẩn, muỗi nhiều như “quân Nguyên”, con to con nhỏ bay về về như trực thăng luôn. Nhiều thằng khi hết kỷ luật ra khỏi buồng cùm, ngã đổ vật như cây chuối, chân tê cứng, suy kiệt, liệt chưa kịp về buồng chung đã phải “chuyển khâu” xuống bệnh xá.

Nghịch cảnh và trở trêu lắm, quản giáo nó coi tù không ra cái cứt gì cả, có chẳng nó “ăn” tiền của thằng nào rồi thì nó “bảo kê” cho thoải mái trong buồng thôi, còn không thì cứ gọi là “mút chỉ” với chúng nó (mút chỉ: ý nói ngồi mút cuộn chỉ vào mồm nó khó chịu và rất lâu và gần như là không mút được). Nhiều lúc quản giáo nó đứng giữa buồng tuyên bố:

- Đ. mẹ chúng mày, ở nhà bố mẹ chúng mày nói có thể chúng mày không nghe, chứ vào đây bố nói không nghe bố “đập chết ăn thịt”

Nhiều lúc nghĩ tội cho mấy ông già, đáng tuổi bố nó, thậm chí có người đáng tuổi ông nó mà vẫn cứ phải ngọt nhạt “thầy thầy, con con”. Đời chúng nó “ăn mặn” như thế, liệu đời con cháu chúng nó có “khát nước” không đây?

Cuộc sống của tù quanh quẩn, quẩn quanh, nhiều nhượng và quái đản. Cũng may là tôi vẫn bình an vô sự. Đôi lúc thiếu kiềm chế, tôi cũng đã từng chạm vào cái ngưỡng của sự “phang, phập” có lần do thiếu kiềm chế, tôi cũng đã "xuống tay" đánh người, thế nhưng tôi luôn được anh em trong buồng bảo vệ tuyệt đối. Nói vậy không phải là bởi tôi “đầu gấu, đầu mèo” gì, thực tế tôi vẫn sống bằng tình cảm là chính, tôi quen giúp mọi người chứ chưa hề bao giờ có ý hại ai. Ai thiếu quần áo, chăn đắp... tôi cũng cho hoặc xin cho, lũ “Dân” thường xuyên được tôi cho tí lạc, tí ruốc vì tôi thấy chúng nó khổ quá... Tôi nghĩ đời thẳng tù đã khổ lắm rồi, còn làm khổ nhau thêm làm gì nữa, chính vì thế có một thời gian dưới sự điều hành của tôi, buồng giam luôn có không khí thoải mái, ấm áp

Tôi chỉ có bị nhiễm một thói xấu duy nhất, đó là sinh ra nói tục, chửi bậy, có lẽ là do bị ảnh hưởng của môi trường sống. Ở cái chốn này, đồ mà tìm thấy một thẳng nào đó không chửi bậy, kể cả mấy ông già. Vì ở đây lâu lâu ai cũng vậy, “nhiễm” hết. Tôi cũng đã cố gắng hạn chế và sửa bớt cái kiểu “vô học” này được khá nhiều. Tôi quyết tâm giữ gìn, làm nhiều việc tốt và sống tốt với mọi người, bởi đơn giản, tôi phải trở về, tôi phải làm lại, tôi phải chứng minh cho mọi người thấy tôi không phải là người xấu, tôi vẫn còn cơ hội lấy lại những gì đã mất, vẫn còn những điều tốt đẹp chờ tôi ở phía trước và tôi cần phải cố gắng.

chương 5-6

Việc tôi sa chân vào vòng lao lý, tôi rất ân hận và đau khổ, biết bao đêm

tôi vất tay lên trán để mà ngẫm nghĩ, tôi đã phải trải qua nhiều cơn sóng gió mà có những lúc tôi tưởng như mình không vượt qua nổi.

Môi trường tù đã trui rèn tôi, cho tôi thêm bản lĩnh và sự lỳ lợm, tôi “rắn” hơn trước kia rất nhiều, tiếp xúc với đủ loại người ở góc độ này, tôi hiểu và vỡ ra nhiều thứ, những thứ mà nếu ở ngoài xã hội sẽ không thể mà biết được, ở đây có đủ các loại người, đủ loại tội, thôi thì có cả 1001 lý do.

Có thể rằng ai đó cứ nhắc đến tù là nghĩ ngay đến sự xấu xa, thế nhưng có rơi vào hoàn cảnh này thì mới hiểu được, không phải ai vào đây cũng xấu, cũng do bản chất lưu manh côn đồ, nghiện ngập.

Có nhiều lý do bị đi tù trở trêu lắm, nghe mà cười ra nước mắt. Có thằng trông rất hiền, ngoan, công ăn việc làm tử tế, trên đường đi làm về, trêu mấy đứa học sinh, giật mũ lưỡi trai trên đầu chúng nó, đúng lúc gặp mấy thằng đội “chống cướp giật” đi qua, thế là bị bắt, bị quy ngay vào tội “cướp giật”, bị “phang” ngay cái án 20 tháng tù vào mặt, “nhục như con trùng trọc” chỉ vì cái mũ trị giá khoảng 15.000 đồng.

Rồi có thằng đi đòi nợ 100.000 đồng, thằng kia không có tiền nên nó bảo đưa đồng hồ gán, thằng kia “vui vẻ” tháo đồng hồ đưa cho, sau đó đi báo công an, thế là bị bắt, bị xử 30 tháng tù về tội “cưỡng đoạt tài sản”.

Còn có một chuyện như thế này, nghĩ mà thương cho cái thằng Cường “béo” suốt ngày hài hước và tếu táo. Hôm ấy nó và vợ đi chơi về, bị một thằng quẹt nhẹ xe chỗ đèn đỏ, lời qua tiếng lại rồi chửi nhau, thằng Cường “béo” chạy vào nhà bạn gần đó cầm dao chạy ra “lùa” thằng kia, vừa “lùa” vào một nhà gần đó vừa hô “Bố giết chết mẹ mày”, không may gặp đúng thằng “hình sự” ở số 7 Thiên Quang, bị dồn vào đường cùng nó rút súng ra bắn xuống đất, thấy vậy thằng Cường “béo” quay ra, lúc này thằng kia không tha, nó hô mọi người bắt thằng Cường “béo” lại, thế là bị quy vào tội “giết người”, lý do không thành là ngoài ý muốn vì đã cố tình truy sát đến cùng và hô “bố giết mày”, chết là chết ở cái câu “bố giết mày”. Hôm đem ra xử, nó bị xử tới 9 năm, nó sốc và suy sụp hoàn

toàn. Hôm tôi đọc cáo trạng của thằng này tôi thấy thật là khôi hài, tưởng rằng nó chỉ xử treo rồi cho về, ai ngờ nó xử hành vi mà nặng quá, không thể tin nổi nữa.

Tôi đã phải sống với một cuộc sống hết sức phức tạp của tù. Ở đây chiếm đa phần là dân lưu manh, côn đồ và nghiện ngập, cho nên thay vì đối xử với nhau bằng tình người thì chúng đối xử với nhau bằng luật riêng, một cái thứ luật do chính lũ tù đẻ ra, và cái luật ấy người ta vẫn gọi nôm na là “luật rừng”. Tôi cũng đã từng thắc mắc, nhưng cũng chỉ nhận được một câu trả lời không đầu không cuối: “Tù mà”.

Những đêm đầu tiên trong Hoả Lò, tôi luôn giật mình bởi những giấc ngủ mộng mị, tôi rất sợ cái ánh sáng vàng đục chiếu thẳng vào mắt từ trên trần hắt xuống mỗi khi mở mắt, giấc ngủ luôn bị đày đoạ với những nhớp nháp khó chịu, ở quanh mình lúc nào cũng hung húc là người, bản thủ, hôi hám. Khi buổi đông, lũ “dân” còn phải nằm ngủ kiểu “úp thìa” - tức là nằm nghiêng úp mặt vào lưng nhau, một tư thế cực kỳ khó chịu, đã thế cả đêm chỉ được đổi tư thế nằm đúng 1 lần, đó là xoay người úp ngược lại so với tư thế ban đầu. Kiểu nằm này được coi là một trong những “chiêu” khổ nhất của tù, nhưng không thằng nào dám chống đối cả, bởi chúng sợ đòn tù.

Với tôi, mỗi ngày ở tù là một ngày sống mà như chết, ở trong một căn phòng như thế có cảm giác như là một con vật được nuôi nhốt theo kiểu công nghiệp, thiếu ánh sáng, thiếu khí trời, mọi thứ lặp đi lặp lại theo một trình tự nhàm chán, một dạng sống vô nghĩa, lúc nào cũng cảm thấy thiếu thốn, lúc nào cũng cảm thấy lo âu, ngày tháng thì trôi qua một cách chậm chạp, có những khi đứng “bám lồng” cảm thấy như muốn phát rồ phát dại lên, tôi muốn đấm, muốn đá, muốn phá phách. Những lúc như thế con người ta rơi vào trạng thái quẫn. Nhiều lúc cứ ngẩn ngơ, thậm chí ước gì mình có thể là một thằng điên không biết nhớ, một thằng điên không biết buồn.

Tôi bị đóng “dân” đúng một hôm, sang ngày thứ hai tôi được nhắc lên làm “vệ sinh”, với lũ tù thì việc tôi được nhảy lên làm vệ sinh là một bước đại nhày vọt, bởi ở đây chúng phải “phấn đấu luôn cúi” thật tốt thì may ra.

Chúng không hiểu được, rõ ràng cùng là tù, nhưng tôi khác chúng nhiều lắm.

Công việc duy nhất của tôi lúc đó là cùng một thằng nữa lau nhà, chỉ thế thôi nhưng cũng đã khác nhiều so với “dân”, chỗ ngồi, chỗ nằm của tôi “nhảy vọt” tới 12 bậc, nói thế bởi tù rất coi trọng chỗ ngồi, chỗ ngồi thể hiện vị trí ở trong buồng, bữa ăn của tôi cũng khác nhiều, tôi được ăn cơm với rau sạch, tức là rau đã được nhặt tử tế, trong bát thì có thêm vài hạt lạc và tí ruốc. Lại nói đến ruốc Hoả Lò thì thôi rồi, chủ yếu là sẵn dây, mận thì khủng khiếp, loại ruốc này để vào bát cho đẹp thôi chứ tôi hầu như không ăn.

Thú thực tôi không khoái cái vụ lau nhà này, hôm đầu cơ tay đau mỏi đến phát sợ, có lẽ là do tôi lâu không phải lao động kiểu cơ bắp như thế. Cũng may tôi cũng chỉ phải làm “vệ sinh” có 2 hôm.

Tôi chỉ thực sự “thăng tiến” khi bố và anh tôi thực hiện một cuộc “thăm viếng” đến nhà tay quản giáo. Vậy là sau 3 hôm tôi được “nhắc” thăng lên “xe trên”, con đường “leo” của tôi bắt đầu thuận buồm xuôi gió từ đấy, cũng phải nói rằng nhờ khả năng ngoại giao mà tôi đã ”trơn tru” tạo ra cho mình được một cuộc sống dễ thở hơn.

Làm “xe” tức là tôi có thể đi lại thoải mái, được nói chuyện, được đi vệ sinh mà không phải xin phép, được ăn cơm có thịt, có giò, có chả... Mặc dù như vậy nhưng tôi cũng hết sức giữ gìn, bởi cuộc sống của tù cực kỳ phức tạp, nếu không cẩn thận, rất dễ mình sẽ trở thành mục tiêu triệt hạ vì đố kỵ của kẻ khác ngay.

Phải nói rằng, tuy không bị “đày ải” như những thằng tù khác, nhưng những gì tôi chứng kiến trong tù thì vẫn là một nỗi ám ảnh kinh hoàng, nơi đây là một xã hội bần tiện thu nhỏ, là một “thị trường đắt đỏ nhất hành tinh” (phần 2 tôi sẽ viết riêng về cái “thị trường” này, cái “thị trường” mà một gói thuốc lào trị giá 500 đồng ở ngoài xã hội, vào đây có giá 100.000 đồng), nơi đây là một bộ phim “dã sử” sống động nhất, miêu tả rõ nhất về những gì mà xã hội người ta vẫn gọi nôm na là “địa ngục”. Có bao nhiêu cái xấu xa, ở đây có đủ cả, tất cả hiển hiện hàng ngày, công khai, rõ nét.

Tôi dựa lưng vào tường, răng tôi cắn chặt vào môi rớm máu, mắt tôi cay xè. Tôi nhớ nhà. Đã một tháng trôi qua kể từ ngày tôi bị bắt, tôi đấm mạnh tay vào tường. Tại sao cơ chứ?

Tôi bị đưa về công an phường lúc 15 giờ, rêu rã, hoảng hốt và sợ hãi, cổ họng tôi đắng ngắt.

- Bây giờ cứ bình tĩnh và ghi lại tất cả sự việc vào đây, nhớ tường trình rõ

Một tay công an trẻ măng đưa cho tôi tờ giấy và cái bút.

- Anh cho em gặp lãnh đạo - Tôi nói

- Được rồi, cứ ghi bản kiểm điểm và lấy lời khai ban đầu đã.

Nói rồi tay công an bước ra để lại tôi một mình trong phòng 16h, một tay thiếu tá bước vào

- Cũng may cho mày là nó chỉ bị phần mềm thôi.

Tôi thở phào, hình ảnh cú đánh trúng đầu nó của tôi hiện ra rõ mồn một, lúc đó, nó ôm đầu gục xuống, máu trào ra. Tôi đã nghĩ rằng với cú đánh bằng thanh sắt ấy, nó sẽ không qua được.

Tôi thấy hối hận quá, tôi đâu có muốn thế này, nhưng tại sao hai đứa nó lại tấn công tôi trước? Tại sao?

Tôi châm thuốc, rít một hơi dài như vô tận, bao thuốc là “tài sản” cuối cùng còn được phép ở lại chỗ tôi ngồi, còn tất cả đều đã được tạm giữ hết. Tôi ngả người vào ghế, đầu óc tôi như có luồng điện chạy qua. Mới sáng nay thôi, tôi vẫn còn là một kẻ phong độ và lịch lãm.

chương 7-8

Tôi chờ dần hút hết điếu thuốc này rồi lại đến điếu thuốc khác, thời gian sao mà nặng nề và chậm chạp, chiếc kim đồng hồ cứ nhảy từng nấc một như trên tức, tôi vô thức nhìn theo và đếm, mãi lâu rồi mà mới có 2 giờ sáng, chân tay tôi tê cứng và mỏi nhừ, hai miếng vải ở đầu gối rách toang, hậu quả của cú ngã lúc ấu đã hồi chiều, tôi kéo hai ống quần lên, bây giờ tôi mới thấy đau, hai mảng da lớn tróc ra tím tái, tôi hít hà thối nhẹ vào đó, rất quá, cả buổi chiều tôi không để ý tới nó, mà cũng chẳng có thời gian mà để ý đến cái nỗi đau về thể xác ấy. Tinh thần tôi còn đau gấp bội.

Tôi cứ đau đáu đôi mắt, chẳng thể nào chớp mắt được dù chỉ là một phút, ngoài kia chỉ cách một bức tường thôi vẫn thi thoảng những tiếng xe chạy, có một thế giới tự do đẹp đẽ, yên bình. Tôi muốn giật tung cánh cửa, muốn lao ra ngoài, muốn chạy về ôm lấy những người thân yêu nhất của mình, tôi muốn nói từ sâu thẳm trái tim, từ đáy lòng tôi: Tôi xin lỗi.

Tối hôm qua, mấy tay công an phường động viên tôi cứ lên quận, rồi chờ mọi việc êm sẽ tính tiếp, và tôi đã tin chúng nó, chẳng biết phải nói thế nào nữa, nhưng rõ ràng ở những chỗ "có công an" mà tôi đã từng đi qua, đâu đâu cũng có thẳng đều cả, chúng chỉ tử tế khi có tiền mà thôi.

21h tôi được đưa tới quận, cùng lúc ấy ở phường khác cũng đưa lên một thẳng phạm tội mua bán ma túy gì đó. Vừa bước qua cái cổng sắt cao ngật ngưỡng, những cái đầu đu mọi hình thù văn vện, nhất là mấy thẳng

ở buồng ngoài cùng chỗ trực ban, người xăm xanh lét, chúng nhao nhao lên như những con hổ đói:

- Có bật lửa không?
- Có thuốc không?
- Tội gì, tội gì?

Tôi chẳng nói, cũng chẳng trả lời, đang chán đây, các dây thần kinh căng lên như dây đàn - hỏi hỏi cái gì cơ chứ?

Thằng "ma túy" đã làm xong thủ tục "nhập kho" và được đưa vào buồng số 5, tôi ngao ngán nhìn theo, sắp đến lượt mình rồi đây. Bỗng từ buồng số 5

- Rầm, rầm... uych uych... hự... - Báo cáo cán bộ..ộ..ộ... –

Thôi xong rồi, thằng lính mới bị đánh. Những tiếng "uych, hự" tiếp tục vang lên, tay cán bộ trực ban lúc ấy đứng dậy, đứng đưng như không bước vào:

- Thôi
- Thưa thầy thằng này nó "bật", người bắn bảo nó tằm nó không tằm
- Thôi không đánh nó nữa, thằng kia tằm đi, kêu ít thôi - Nói rồi tay cán bộ lại đứng đưng đi ra

Ở bên ngoài tôi bắt đầu cảm thấy ghê ghê khi chứng kiến sự việc, xong rồi, cái thân xác còm cõi của mình nó mà đá cho ba cái thì gãy hết cả xương.

- Thằng này chưa nhận được, chưa có lệnh tạm giữ, cứ đưa về phòng đã.

Thế là tôi lại được đưa lên xe về phòng, mặt tôi giãn ra, chưa phải vào mấy cái buồng kia là may rồi, thoát được lúc nào hăng cứ biết lúc ấy đã.

Về phòng, gia đình tôi đã đến, tôi có phần yên tâm đôi chút, mọi người mua cho tôi phở, bánh... nhưng tôi không ăn, nói đúng hơn là tôi nuốt không nổi, cổ họng thì khô rát và đắng, tôi lập bập với bao thuốc, rút một điếu và châm lửa, tôi thậm chí không nhìn thẳng vào đôi mắt của bố tôi nữa.

Tôi gật đầu khi nhận được những lời động viên, rằng sẽ không có vấn đề gì.

>>>

Trời đã sáng hẳn, mới một đêm không ngủ, người tôi dộc đi, râu ria lờm chờm, đi vệ sinh nhìn vào gương tôi không tin cái gương mặt tệ hại kia lại là của tôi nữa.

Tôi khắc khoải chờ cả một buổi sáng, hy vọng một phép màu nhiệm nào đấy, gia đình tôi sẽ giải quyết ổn thoả mọi việc và tôi sẽ được về.

Không, chẳng có phép màu nhiệm nào cả, gần 15 giờ theo luật, lũ người kia không được phép giữ tôi quá 24 tiếng, thế là chúng lại đưa tôi tới quận và lần này tôi tới quận thật, nghĩ đến chuyện tối qua, tôi rùng mình.

Sau khi làm thủ tục, tôi ký vào lệnh tạm giữ 3 ngày, nhìn tờ lệnh mắt tôi hoa lên, tôi lẩm bẩm trong đầu, trời ơi, bao giờ mới hết 3 ngày đây? cái gì đang chờ tôi thế này?

Tôi được phân vào buồng 5, đúng cái buồng tối qua, tôi sợ nhưng cố lấy vẻ bình tĩnh vốn có.

- Anh, sao lại vào đây?

Tôi giật mình vì tiếng gọi, tôi nhận ra ở buồng bên cạnh người gọi tôi là thằng Hùng (trước học khoa nhạc ở trường Nhạc Hoạ TW nhưng bỏ dở), tôi không chơi với Hùng, nhưng tôi và Hùng có sự quan hệ xã giao. Tôi nén tiếng thở dài.

- Anh đánh nhau Hùng ạ, buồn quá.

- Em thì bị bắt vì sử dụng ma túy. Nhưng thôi, đừng kêu làm gì, đã vào đây rồi thì chấp nhận thôi, anh cứ yên tâm không phải sợ gì hết.

Nói rồi thằng Hùng gọi với sang buồng 5

- Này mấy thằng buồng 5 ơi, ông anh tao vào nhớ giúp đỡ đấy nhé

- Được rồi, cứ yên tâm - từ buồng 5 có tiếng vọng sang

Thật là may, tôi cảm thấy yên tâm hơn khi có thằng Hùng.

Tôi bước chân vào một căn phòng rộng chừng mười mấy mét vuông, có tất cả 8 thẳng đứng ngồi lơ nhố, thẳng nào yếu bóng vía lần đầu gặp chúng chắc sẽ... xiu luôn, toàn là dân trộm cướp, nghiện ngập cả... thẳng nào mặt cũng đờ đờ sát khí...

Sau khi chào hỏi xong xuôi, một thẳng cao to nói với tôi:

- Mày đi tắm đi, sắp đến giờ cơm rồi đấy
- Vâng

Tôi cởi quần áo, cuối buồng là một cái bể nước nho nhỏ, đối diện là cái bệ xí, cả hai được ngăn với phần còn lại của buồng bằng một bức tường cao chừng 70cm. Tôi múc nước dội lên người, những gáo nước lạnh làm tôi tỉnh ra đôi chút.

Tắm xong thì cũng đến giờ xếp hàng ra sân ăn cơm, tôi đứng đứng bước ra, ngồi xuống lấy lệ, cơm được chia mỗi thẳng một bát to như cái bát múc canh (sau này tôi biết lũ tù gọi cái bát đó là "bo"), ăn với rau muống nấu và vài miếng dưa kho.

Thấy tôi hờ hững, một thẳng bảo tôi: Ăn đi ông, thế này là thiên đường rồi đấy, lên Hoả Lò ấy à, gia vị cũng không có mà ăn đâu. Bao giờ ông ăn bột canh mà cảm nhận ngon như ăn thịt bò thì ông mới "thấu" được thế nào là tù.

Tôi thờ dãi, lắc đầu, giờ này có sơn hào hải vị tôi cũng không nuốt nổi

- Em không đói
- Không đói cũng cố mà ăn đi, đêm "xoáy" lắm (đói còn cào), không chịu được đâu

Tôi lắc đầu, từ hôm qua tới giờ hầu như tôi chẳng ăn gì, tôi cũng chẳng thấy đói, chỉ thấy mệt và chán. Tôi lặng lẽ đứng dậy đi vào trong buồng, mặc cho các cặp mắt nhìn theo.

Thẳng Hùng từ buồng 4 đưa sang cho tôi một bộ quần áo gió

- Cầm lấy đêm mặc kéo muối và lạnh anh ạ
- Ủ, anh cảm ơn.
- Anh cố mà ăn không thì không chịu được đâu, phải như em đây này, bữa nào cũng "làm bo rười, hai bo" đấy.

- Anh ơi, nếu cần gì cứ gọi em nhé. Tối thẳng nào mà làm gì anh cứ gọi em.
- Ủ - Tôi trả lời Hùng mà đầu óc cứ nghĩ đi đâu... Sao tôi lại khổ thế này cơ chứ?

Buổi tối, 18h

Chăn chiên được trải xuống làm chỗ nằm, tất cả ngồi lại, tôi được xếp ở vị trí cuối cùng, theo thứ tự vào trước - vào sau. Một thẳng già nhất bọn gọi tôi lên hỏi tên, tuổi, địa chỉ, tội. Xong nó nói:

- Mày là anh thẳng Hùng nên bọn tao miễn làm luật, từ trước đến giờ chưa có thẳng nào vào đây mà thoát đâu, kể cả tao đây này, vì thế phải chấp hành nghe chưa, nhìn anh em mà sống.
- Vâng
- Thế thôi, có gì không biết thì hỏi. Mà mày có biết hát không?
- Dạ có
- Vậy hát đi, hát cho đỡ buồn.

Tôi lặng lẽ cất tiếng hát.

"Lòng mẹ bao la như biển thái bình dạt dào, tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào, lời ru êm ái như đồng lúa chiều rì rào..."

Giọng tôi nghẹn lại, suýt bật khóc, tôi nuốt từng câu, từng chữ, hình bóng mẹ như hoà vào trong từng câu hát... Tôi nhớ mẹ đến da diết, cồn cào.

Bao nhiêu tâm tư, bao nhiêu muộn phiền nhưng nhớ, bao nhiêu khắc khoải, đau buồn... tôi đem hết vào lời ca tiếng hát, tiếng hát như có cánh, vang vọng, truyền cảm... Xung quanh là những khuôn mặt đờ đẫn, tê tái, tiếng hát như ngấm vào da vào thịt...

Màn đêm như cái miệng khổng lồ đớp gọn chúng tôi vào bụng, tất cả đều đã ngủ say sau khi được thưởng thức một món ăn tinh thần vô giá (ít nhất với tù là như vậy).

Tôi dựa lưng vào tường, không gian âm u, thỉnh thoảng có những cơn

gió nhẹ chui vào buồng giam rồi lại thẳng thốt bay ra, có lẽ chúng cũng không ưa gì cái chốn ẩm thấp, lạnh lẽo và đầy u uất này. Tôi khóc, như chưa từng được khóc, vai tôi rung lên, tôi lấy áo bịt lên mặt, từng tiếng nấc nghẹn lại rồi bung ra. Tại sao số phận lại nghiệt ngã với tôi như thế này?

Nước mắt tôi ướt đẫm chiếc áo, ôi nước mắt của đàn ông, nó như ngàn vạn mũi dao bằm dập lên thân xác, tủi hổ và uất hận.

Tôi lả đi, chìm vào một giấc ngủ mệt mỏi, trong giấc mơ tôi thấy mình được trở về thời thơ bé, tôi cất tiếng gọi mẹ và thấy mẹ mỉm cười.

Tôi giật mình tỉnh dậy khi thấy ai đó đập vào người, thì ra là cái thẳng "ma tuý" vào trước tôi một hôm, nó đang lên cơn "vật", chân tay nó cào cấu, nước mắt nước mũi giàn giụa, nó muốn nói gì đó mà không ra hơi.

Lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy người lên cơn vật vã vì thèm thuốc, trông nó chẳng khác nào một con mèo sắp chết, một cảm giác lạnh chạy dọc khắp sống lưng tôi, lũ người trong buồng tạm giam cũng bị đánh thức dậy vì nó.

- Nó còn phải vật vã như thế này khoảng 10 hôm, sau đó đến giai đoạn ỉa chảy kéo dài- một thẳng quay sang bảo với tôi như vậy, sau đó vỗ vào người thẳng tên Dững kia

- Này Dững, mày xuống bể dội vài gáo nước cho đỡ vật đi

Thẳng nghiệt tên Dững ấy lập cập bò xuống bể, nó dội ào ào mấy gáo rồi lại đi lên ngồi thu lu, co quắp. Tôi cảm thấy ái ngại, thẳng kia nói:

- Kệ nó, nước lạnh sẽ làm nó tỉnh táo hơn, ở đây "chữa vật" chỉ có nước lạnh thôi.

Mọi người quay ra ngủ tiếp, còn tôi không tài nào chợp mắt được, tôi cũng muốn lấy giấc ngủ để quên đi tất cả, nhưng càng muốn ngủ, đôi mắt tôi càng mở to thao láo.

Trời sáng, lúc mọi người tỉnh dậy là lúc thẳng Dững kia ngủ được. Tôi bải hoải, thiếu sinh khí, mắt liếc ra ngoài, lũ người trong buồng tạm giam

đang làm một cái gì đó bí mật, chúng cắt cử một thằng ra canh cửa rồi cầm một cái ống bằng giấy báo, chúng châm lửa rồi truyền cho nhau hút, hút xong thằng nào thằng đấy mắt mũi lim dim. Đến thằng cuối cùng hút, xong nó đưa cho tôi: Hút không? - Tôi lắc đầu, cảm thấy ghê tởm.

Mãi sau này tôi mới biết là chúng nó hút... thuốc lào, vậy mà tôi cứ tưởng.

Những ngày tiếp theo đúng là một cực hình đối với tôi, tôi vừa lo lắng vừa sợ hãi, không biết vụ việc của tôi rồi sẽ đến đâu, không biết nhà tôi sẽ xử lý thế nào khi mà gia đình nhà kia tiếp tục lu loa kiện cáo và cố tình "chơi" tôi. Trong khi bọn điều tra thì liên tục gặp "khủng bố" tôi bằng những cái giá, toàn là mấy nghìn, mấy nghìn USD cả.

Tôi đã tìm cách viết rất nhiều thư về nhà cho gia đình, tôi mong có một hướng giải quyết tốt nhất, tôi hy vọng tất cả những lá thư ấy sẽ đến được tay gia đình tôi (mỗi lá thư ngăn ngủi viết vào tờ giấy gói lương khô như thế gửi ra ngoài có giá trung bình 500 nghìn) tuy nhiên việc đưa ra ngoài cũng hết sức khó khăn, việc có được một cái ruột bút bi cũng là một điều quá xa xỉ rồi.

Thời gian cứ gặm nhấm và vắt kiệt sức lực của tôi, mới có mấy ngày mà tôi gầy đi rất nhiều, tình hình xấu đi khiến cho tôi cảm thấy bất mãn, lo lắng và suy sụp.

Được cái khi đã quen, tôi là người được anh em rất quý trọng, vị trí của tôi khác hoàn toàn so với hôm đầu, tôi trở thành người chỉ đạo và quản lý anh em trong buồng sau khi gia đình tôi đã "bôi trơn" cho tay đội phó điều tra. Những cũng phải nói rằng tiền chưa phải là tất cả, cái chính là tôi được lòng bọn công an ở quận, được anh em tin tưởng dù tôi không phải là người lớn tuổi nhất trong buồng, dù sao tôi cũng là người có học và đàng hoàng nhất trong số chúng nó ở đây. Chính vì thế mà sau này, khi làm bất cứ điều gì chúng cũng hỏi tôi, chúng phục vụ tôi chu đáo, từ

ăn uống, gặt giũ quần áo. Có lính mới, chúng đánh xong rồi bắt bò lên quý trước mặt tôi xin tha. Tôi không muốn thế, cùng là con người với nhau cả, hành hạ nhau làm gì. Tôi đã yêu cầu chúng miễn tất cả các loại luật, trừ khi có sự chống đối.

Chúng quan tâm đến tôi càng nhiều tôi càng cảm thấy buồn, tôi chưa bao giờ là một thằng "đầu gấu" cả, tôi chỉ có tiếng nói, có cách cư xử đúng mực mà thôi, mọi người có sự tôn trọng tôi, tôi ghi nhận, tôi chỉ muốn làm người tốt, một người tốt thật sự, chứ không phải là một thằng tù như thế này.

Tôi luôn sống trong tình trạng thấp thỏm, hàng tuần có những chuyến xe chuyển can phạm đi Hoả Lò làm tôi lo lắng. Tôi đã được nghe kể rất nhiều về cái chốn "địa ngục trần gian" ấy, anh em thì ra sức động viên tôi. Nhất là cái thằng Dũng nghiện, nó đã cầm chắc cái án 10 năm tù trong tay, nhưng lúc nào cũng tỏ ra lạc quan vui vẻ. Nó luôn gần gũi nói chuyện để tôi vơi bớt đi nỗi buồn, nó kể với tôi rằng cái hôm nó vào trước tôi 1 hôm ấy nó bị đánh rất đau, mà không chỉ đánh một lần, đêm ấy nó còn bị đánh hội đồng tới 3 lần, đến mức mà nó "bệt" luôn không dậy được. Nó khuyên tôi phải lạc quan lên, chứ không nếu phải lên Hoả Lò cứ như thế thì "bóp dái" lắm, thấy tôi không hiểu nó giải thích: tức là suốt ngày chỉ ngồi và "bóp dái" mà nghĩ thôi, ý nó là thời gian sẽ trôi rất chậm.

Kể ra nó cũng tốt, nhưng Dũng ơi tao có cái đầu, tao cũng là con người, làm sao mà không nghĩ được cơ chứ, chúng mày thậm chí chẳng có cái gì để mất cả, còn tao, tao có nhiều cái để mất lắm, chúng mày không biết được đâu.

Tôi âm thầm, đau đớn, chúng đâu có biết ngoài những giấc ngủ ngắn ngủi, cứ thức là tôi nghĩ. Tôi đang đường hoàng là Giám đốc một Công ty, thế mà điều gì đã xảy ra với tôi? Điều gì thế này?

Có ngồi trong bốn bức tường lạnh lẽo này thì mới hiểu được cái câu:
Một ngày tù bằng thiên thu tại ngoại.

Còn nhớ hôm thằng Hùng chuyển đi Hoà Lò, nó nắm chặt tay tôi, đôi mắt to và sáng của nó đượm buồn.

- Anh ơi ở lại giữ gìn, cố gắng lên.

- Ừ, em đi mạnh khoẻ và cũng cố gắng lên

Tôi dúm vội cho nó mấy bộ quần áo, nó dặn tôi

- Đừng buồn nữa anh ạ, rồi thời gian cũng qua nhanh thôi mà

Nói rồi thằng Hùng bước nhanh ra xe.

Trời mưa, cơn mưa đầu mùa sầm sập, thổi đất thổi cát.

Tôi lao ra cửa, bên ngoài gió rít, gió gào, đu giật những cành cây nghiêng ngả, tôi chơi vơi với những nhớ thương, lúc này đây cuộc đời tôi cũng có một khoảng trời mưa gió.

Tôi và người yêu cũng đã từng có những chiều mưa, những chiều mưa lãng mạn, hai đứa ngồi bên nhau trong căn nhà nhỏ ngập tràn tiếng cười.

Tôi và cây đàn ghita như một ca sĩ lãng du, còn em như một nàng thi sĩ.

Vậy mà giờ đây, có vẻ như mọi sự đang dần chỉ còn là kỷ niệm.

"Có những khi ngồi nhìn trăng sáng, đời tựa là giấc mơ buồn, có những khi ngoài trời đổ mưa... Tình yêu hai đứa, còn hơn giông tố, hơn bão bùng, hơn gió mưa..."

Tôi hướng đôi mắt buồn trĩu nặng về một vùng trời xa xăm, góc đằng kia có phải là nhà tôi với bố mẹ đang đau đầu buồn và lo lắng? Còn góc đằng kia nữa, có phải nơi ấy em đang khóc - nước mắt tủi hờn? Những người thân yêu nhất của tôi ơi, biết giờ này có ai nhớ tôi không?

Tôi dấm mạnh tay vào tường, rỉ máu, tôi không đau, đêm nay tôi lại thức một mình, là đêm thứ bao nhiêu tôi cũng không nhớ nữa, cũng như đêm trước, tôi buồn, gục mặt vào cửa. Ông trời cho tôi nhiều thứ, nhưng cũng lại lấy đi của tôi nhiều thứ quá, nghĩ mà cảm thấy chán, tôi khổ đã đành, nhưng còn bao nhiêu người khổ theo ấy chứ.

Nếu tôi không còn tinh táo, không còn nghĩ đến gia đình, nghĩ đến bản thân còn trẻ, đời còn dài phía trước thì tôi đã phi đầu vào tường rồi.

- Anh khó ngủ à?

Tôi quay lại, thằng Minh - tội làm bằng giả ngồi bên cạnh, tôi gật đầu, cố giấu đôi mắt đỏ hoe. Nó quán điếu thuốc lào, châm lửa đưa cho tôi, tôi cầm điếu thuốc đưa lên mồm, bập một hơi dài. Tôi đổ vật ra sau tường, mắt mũi hoa lên, trời đất quay cuồng, chân tay tôi bủn rủn. Tôi phê. Chừng vài phút tôi đưa tay lên quệt trán, mồ hôi đầm đìa. Lần đầu tiên trong tù tôi đã hút thuốc lào như thế, đúng là lúc con người ta chán, người ta rất dễ sa vào tệ nạn, rất may là tôi không nghiện, đấy là cái phúc, bởi sống giữa cuộc đời nhiều cám dỗ thế này, chỉ không tinh táo một chút là chết ngay.

chương 9-10

Lại nói tiếp chuyện ở Hoả Lò, sau khi gia đình tôi làm một cuộc viếng thăm đến nhà tay quản giáo, vị trí trong buồng của tôi đã tốt hơn rất nhiều. Lũ tù nói rằng thời buổi bây giờ muốn sống thì phải có tiền, trong tù cũng vậy, chúng bảo cái thời kỳ "tù xương máu" qua lâu rồi, bây giờ gấu mèo trong tù cũng chỉ để "lấy mật" thôi, cứ có tiền thì sẽ "là tiên là phật", tiền có thể "vật" chết bất cứ bố con thằng nào.

Tôi cảm thấy cũng đúng, nhưng rõ ràng bản thân mỗi thằng tù đều phải biết tự lo cho mình là chính, sống mà không có bè cánh thì cũng chỉ có nước chết mà không kịp ngáp thôi.

Tôi cứ hình dung, phòng tạm giam nơi đây như là một xã hội bần tiện thu nhỏ, cái xã hội bần tiện này cũng được phân cấp như một quốc gia, với nhiều tầng lớp.

"Trực buồng" được ví như là chủ tịch nước, "người làm buồng" được ví như là thủ tướng, lớp "trách nhiệm" được ví như là bộ trưởng các bộ phụ trách các mảng khác nhau (nếu có thể đặt tên thì tôi sẽ đặt là "bộ đánh người" phụ trách mảng đánh người; "bộ rích roác" phụ trách mảng soi

mới tìm cách báo cáo cán bộ, khai thác các thông tin của can phạm và cung cấp cho điều tra, hiểu nôm na là làm tình báo ấy; "bộ nông công nghiệp và phát triển... tù" chuyên phụ trách mảng "cơm áo gạo tiền" chia đồ ăn đồ uống, chăm sóc những "con gà đẻ trứng vàng" là con những nhà khá giả có điều kiện, mục đích là moi tiền cho quản giáo và giữ lại một phần cho buồng; "bộ tư pháp tù" chuyên phụ trách cố vấn các kiểu... hành hạ và quản lý tù.... v.v và v.v...)

Lớp "xe" được ví như là các vụ trưởng, cục trưởng vậy - lớp này làm đầu sai, tay chân cho lớp "trách nhiệm". Còn lớp "vệ sinh" thì giống như là lớp cán bộ công nhân viên chức, dân lao động ngoài xã hội, phải lao động, làm việc cật lực mới đủ sống (gọi là có để thở hơn một tí).

Lớp tiếp theo là lớp "ưu tiên", lớp này kiểu dạng như là quen biết những kẻ có "vai vế" bên trên nên được ưu tiên và được "sống" ngang hàng với lớp "vệ sinh" (kiểu như là ở xã hội bên ngoài mà có họ xa với các "sếp" ấy). Cuối cùng là "dân", ngay cái tên gọi cũng đủ nói lên nhiều vấn đề rồi, dân đen ngoài xã hội còn chết nữa là dân trong tù, tầng lớp này có ra khỏi tù thì cũng sinh bệnh mà chết thôi, là cái loại khổ nhất trong các loại khổ ấy.

Tôi là một trong số những đứa mất tiền để được đối xử tử tế, chứ còn chủ yếu lũ tù "tự thân vận động" ở đây phải sống trong cảnh "sống mà còn hơn cả chết".

Thời gian trong trại tạm giam của bọn chúng được lập trình sẵn: 8h sáng dậy ngồi đầu ngồi đáy bó gối, dù có buồn đái đến mấy cũng phải... chờ "các anh" đánh răng rửa mặt xong đã, sau đó mới thứ tự đi vệ sinh, 30 thằng lần lượt đái chung vào một cái hố xí, sau đó mới dùng nước thải giặt quần áo để dội, nếu muốn đi ỉa thì phải xin phép (mà cái việc xin phép này khó khăn chẳng khác nào các thủ tục hành chính ở ngoài xã hội), nhục lắm, mà được đi ỉa cũng chả sung sướng gì, chúng nó phải vừa ỉa vừa... "chan" vừa... "húp" - tức là "cục" nào rơi ra là phải dùng

nước dội cho nó trôi đi ngay, chứ lỡ quên mà để bốc mùi trong cái buồng chật chội này thì cứ xác định "ăn" đủ. Đã có thằng bị "xử" bằng cách cho cả buồng đái vào một cái hố, sau đó bắt quỳ và cúi sát mặt xuống cái hố đó, trên gáy thì để một cái bát nước, nếu mà ngẩng lên làm đổ bát nước thì sẽ được... "ăn cháo chân giò thập cẩm" ngay lập tức, nó sẽ đánh cho "chột nhớn" luôn. Kiểu "vi phạm" này thường nhẹ thì cũng phải quỳ cỡ 30 phút, còn nặng thì vô thời hạn.

Riêng cái chuyện đi vệ sinh đã vậy, tiếp theo là đến ăn sáng, tôi có tiêu chuẩn rõ ràng, nhưng từ "vệ sinh" xuống đến "dân" thì ngồi đâu ngồi đấy, phải nhịn luôn. Kiểu ngồi thì không thay đổi, có chăng nó linh động nó cho duỗi chân mỗi tiếng một lần (mỗi lần không quá một phút) và đặc biệt chỉ được ngồi im, thằng nào lơ xớ "buôn dưa lê bán dưa hấu" nó tát cho rụng răng.

Đến 9h30 phút sáng thì đến giờ chia cơm, cứ lần lượt xếp hàng để bộ phận "xe" phân phát, và đương nhiên lũ "dân" được phát cơm không, bên dưới có một nhúm rau muống bần (được hấp cả gốc rễ, đất cát, sâu bọ...), cái thứ rau muống đó chấm với một bát nước bẽ (nước lã và rất bần) pha với vài hạt muối (ở đây lũ tù luôn mơ ước được ăn cơm với bột canh Hải Châu, cái thứ đó rắc vào cơm, bọn "dân" nói "ăn ngon như hải sản". Nhưng mơ ước của bọn chúng cũng chỉ là ước mơ mà thôi, ai cho phép ăn đâu mà được ăn).

Thật sự tôi thấy lạ, bởi có nhiều trường hợp gia đình vẫn gửi quà tiếp tế vào đều, mỗi tuần một lần và đều có thức ăn, thế những đa phần chúng chỉ được ra nhận cho phải phép, chứ vào đến trong buồng rồi thì để vào "bếp" cho "các anh", chúng sẽ không được đụng tới, không được ăn vì chưa đủ "tuổi" (ở đây cứ càng nạp tiền cho quản giáo nhiều thì "tuổi" sẽ càng cao và càng có "quyền hành" nhiều).

Trước đây tôi cũng đã tự thắc mắc là vì sao bọn chúng không báo cáo

cán bộ về chuyện này? Nhưng, xin nói ngay, thằng nào ra báo cáo cán bộ quản giáo, sẽ được cán bộ rất quan tâm lắng nghe, thậm chí là được "động viên" là cứ về buồng đi rồi "thầy" sẽ giải quyết. Nhưng, sự thật là việc "báo cáo" ấy đồng nghĩa với "rước hoạ vào thân", quản giáo sẽ nhắc nhở thằng "trực buồng" và bộ sậu "đi cho thằng chó dám báo cáo kia muôn đời không ngóc đầu lên được" thì thôi.

Đến ngay bát cơm của tù, gắp bữa tù đang ăn, quản giáo nó đi qua nó thấy chia cơm cho tầng lớp bên dưới hơi nhiều, nó sẽ gọi thằng trực buồng ra và "chấn chỉnh": Đ.mẹ mày chú, cho nó ăn nhiều thế kia để bố mày chết đói à... (Kinh chưa, ý nó là phải cho tù ăn khổ vào, sau đó "bắn tin" về để gia đình thương, gia đình sẽ phải gặt nó để mà nhờ..."giúp đỡ")

Ăn xong, lũ tù tự mang bát xuống bể nước và vị trí nào về vị trí ấy, phần rửa bát sẽ do "vệ sinh" lo, sau khi rửa bát xong, từ lớp "vệ sinh" trở lên sẽ được "xe" chạy cho hút thuốc lào một lượt, hút xong sẽ được lệnh "đỗ", tất cả đi ngủ (lúc ấy khoảng 11h). Đến 14h cả buồng được hô "dậy", tiếp đó 15h được "ăn cơm" hết như lúc sáng, đến 17h quản giáo sẽ vào buồng để "điểm" (đếm xem số tù trong buồng có đủ quân số không).

Quy trình ban ngày cứ thế được lặp đi lặp lại, bảo sao mà lũ tù không... "bóp dái". Theo tôi được biết thì việc "quy hoạch" giam giữ can phạm như thế này cũng là do "chính sách" của công an nó phải thế, không mang tính giáo dục một tí nào, cái kiểu tạm giam này quả thật là vừa "thâm" vừa "hiểm".

Đây, nói thế để thấy tôi may mắn thế nào, sau khi tôi được "nâng đời" thì điều sung sướng nhất của tôi lúc đó là được tự do thoải mái đi vệ sinh, rồi mới đến việc được đánh răng, được thay quần áo hàng ngày, được nói chuyện và được ăn cơm có thức ăn.

Tâm trạng là thứ không thể thay đổi trong tôi, càng sống thoải mái trong môi trường này tôi càng cảm thấy buồn, tinh thần thì luôn luôn trong trạng thái bất an.

Những điều nhìn thấy, chứng kiến và trải qua của tôi đúng thật là khó có thể hình dung nổi. Khác với sự sợ hãi lúc ban đầu, tôi dần dần lấy lại sự cân bằng, hoà nhập và trở thành một nhân tố quan trọng đối với lũ tù (ít nhất là trong thời gian tôi bị tạm giam ở đó), đến mức mà buồng nào cũng muốn xin "thầy" cho tôi về ở cùng.

Ngoài vấn đề tiền ra thì đúng là tôi có quan hệ khá tốt với cán bộ quản giáo, nhưng đặc biệt nhất vẫn là mối quan hệ với lũ tù, tôi hiểu được rằng sống ở môi trường nào thì phải biết thích nghi với môi trường đấy, những tháng ngày lăn lộn với thương trường giờ ít nhiều có ích với tôi trong cái chốn "địa ngục" này, tôi là một trong những người biết tạo ra lối sống dễ chịu ở trong buồng, tôi cố gắng khéo léo và mềm mỏng trong mọi vấn đề (tất nhiên là tôi biết rất rõ khi nào thì phải "mềm nãn, rắn buông")

Buổi tối sau giờ "điểm" chính là thời gian "bóp dái" nhất của tù, lúc đó chỉ có "vệ sinh" trở lên là được chơi quanh quẩn, được nói chuyện, tuy nhiên địa bàn chơi cũng được phân định rõ ràng, chỉ có "trách nhiệm" và "xe" là được thoải mái, còn lại phải chơi theo khu vực (không được đùa nghịch và nói to).

Trong buồng tạm giam thì cái gì cũng bị cấm, không được hút thuốc, không được uống rượu, không được đánh bài, đánh cờ, không được hát hò, không được có vật cứng như dũa, thìa nhôm (bát và thìa ở đây hoàn toàn bằng nhựa mềm). Thế nhưng trò đời, cứ cấm cái gì thì tù tìm mọi cách để có cái đó, thậm chí là tìm mọi cách để có dẫu phải trả giá bằng những trận đòn cán bộ và những quyết định kỷ luật cùm chân.

Tôi không nhớ là mình đã vẽ được bao nhiêu bộ tú, bao nhiêu bộ tổ tôm, bao nhiêu bộ cờ tướng ở trong tù nữa, sở dĩ tôi tìm cách vẽ cho anh em chơi là vì mỗi lần mua những thứ vi phạm đó rất là đắt, tôi có thể khẳng định rằng cái thị trường ở Hoả Lò này là một thị trường được coi là đắt đỏ nhất hành tinh. Có "cầu" thì tất phải có "cung", nguồn cung cấp ở đây chính là từ cán bộ (chủ yếu là từ quản giáo phụ, lũ người này tranh thủ kiếm thêm, và cái sự "kiếm thêm" này có thể mang lại số tiền nhiều gấp 5 lần lương của một cấp hàm "đại úy"/ 1 tháng), ngoài nguồn cán bộ ra thì một nguồn nữa là từ bọn lao động chạy ngoài (bọn này là lũ tù đã được xét xử thành án, được "mua" suýt ở lại lao động phục vụ, có nhiều bộ phận khác nhau kiểu như nuôi lợn, trồng rau, quét dọn, "ô sin" cho cán bộ, chia cơm cho tù và trợ giúp việc chôn cất tử tù (kiểu sau khi xử được giữ lại cải tạo ngay tại trại giống như Hiệp "Gà" ở trại tạm giam số 2 - Văn Hoà vậy)

Giá trung bình của đồ vi phạm như sau: Một cái kim khâu: 50.000đ; Một cái ruột bút bi: 30.000đ; Một bộ tú: 150.000đ; một bộ tổ tôm: 180.000đ; Một bao thuốc vina: 150.000đ; Một gói thuốc Lào: 100.000đ; Một lạng chè: 250.000đ; Một cái bật lửa ga: 80.000đ; Một "bóng" rượu (túi nilon, khoảng 1/4 lít): 200.000đ; Riêng Heroin thì phải đổi bằng vàng, nửa chỉ vàng chỉ mua được 1 "tép" heroin mà thôi

Muốn liên lạc về gia đình thì có mức giá cụ thể như sau: 500.000đ cho một mẫu thư và 1.000.000đ cho một phút gọi điện thoại (những việc "tế nhị" này cán bộ quản giáo thường gọi tù ra phòng riêng để "kinh doanh")

Ở đây thuốc Lào là thứ được tiêu thụ mạnh nhất, bởi đó là thứ mà lũ tù tiêu thụ hàng ngày, kiểu hết như ăn cơm vậy, không thể thiếu được, cho nên đây cũng là mặt hàng được cho là "hot" nhất trong trại tạm giam, thuốc Lào ở đây được lũ tù gọi là "máu khô".

Vậy tiền ở đâu ra?

"Nguồn" tiền chủ yếu trong trại tạm giam là do tù sau khi ra toà xét xử mang về.

Lũ "choang chuech" (trinh sát) biết rất rõ điều đó và cũng khám rất kỹ (có tới 3 cửa bị dừng lại khám đồ vi phạm), thế nhưng tiền vẫn cứ lọt vào đến buồng tạm giam. Lũ tù có những cách thức mang tiền vào phổ biến như: Sau khi xử được gặp gia đình thì yêu cầu gia đình quấn tờ polime 500 nhỏ lại sau đó buộc chặt và... nuốt vào bụng, cách thứ hai, cũng cái tiền quấn nhỏ lại ấy được nhét sâu vào... lỗ đít (hậu môn), chả thế mà lũ "choang chuech" khi khám tù bao giờ cũng yêu cầu tù... tụt quần, chống hông và vạch lỗ đít cho chúng nó... nhòm..., một cách nữa và an toàn hơn là cách nhờ gia đình gửi tiền thẳng cho bọn tù "chạy ngoài" mang vào (cách này thường bị "cắt phế" 50%)

Thế lũ "choang" có biết và ngăn cản không? Xin lỗi là chúng biết, biết rất rõ là đặng khác, nhưng chúng ngăn cản làm sao nổi, bởi chúng đã được "tọng" đây mồm rồi thì còn cản cái nổi gì (mỗi lần muốn gặp gia đình để ABC như thế, lũ "choang" sẽ đếm người để nhận tiền - chẳng hạn 5 thẳng thì sẽ là 1 triệu - tuy nhiên chúng rất quái, chúng thường "tăm tia" những nhà có điều kiện để "chém" cật lực và số tiền khi ấy thậm chí có thể lên đến vài triệu đồng cho một lần gặp gia đình 10 phút...)

Lại nói về tiền sau khi được nuốt vào bụng, trở về buồng sẽ được uống no nước bẽ (no đến mức có thể oẹ ra được ấy) sau đó thò tay vào "móc họng" để nôn ra, trường hợp nào không nôn ra được thì sẽ nhồi cho ăn thật nhiều để có thể sớm "thải" ra được bằng đường hậu môn (có một đội ngũ chuyên chăm sóc cho những "con gà đẻ trứng vàng" kiểu như thế này).

Vậy việc mang tiền vào và việc trong buồng có đồ vi phạm quản giáo có

biết không?

Đương nhiên là biết chứ, nhưng quân giáo ở đây có chế độ "khoán" riêng cho mỗi buồng (kiểu mỗi tháng một buồng phải nộp ra ngoài cho "thầy" 10 triệu ấy), sau đó buồng sẽ được "thầy bảo kê" cho dễ thở, buồng nào hoàn thành vượt chỉ tiêu sẽ được "thầy hào phóng" thưởng cho một gói thuốc Lào và mấy điếu vina.

Ở đây thường cứ 1 tuần lữ "choang chuếch" sẽ "đập buồng" một lần để kiểm tra đồ vi phạm. Bao giờ chúng cũng ào ào khoảng 10 thằng bất ngờ ập vào các buồng, bọn này chủ yếu lính nghĩa vụ và rất trẻ, chúng được trang bị dùi cui chống bạo động, dùi cui điện. Thằng chỉ huy thì đeo súng trông rất "máu".

Tuy chúng hay "đột kích" bất ngờ nhưng đa phần lữ tù đều cảnh giác và được "điện báo" từ xa.

Vậy... "điện" cho nhau bằng cách nào?

Trong vấn đề này, được cái lữ tù cũng đoàn kết, buồng phía ngoài cùng bao giờ cũng có một nhóm được cắt cử để "soi" trinh sát, qua các lỗ cửa nếu thấy chúng từ ngoài sẽ lập tức "điện" cho buồng bên cạnh, "điện" bằng cách đập vào tường ba phát "bộp bộp bộp", buồng phía trong nhận được tín hiệu sẽ "nghe điện" và nhận câu thông báo ngắn gọn: "Choang" đang vào. Thế là cứ buồng ngoài "điện" cho buồng trong, và chỉ sau một phút cả trăm buồng đã đều sẵn sàng trong tư thế "đối phó"... với "địch"

Không khí đối phó khẩn trương hết như thời chiến tranh mỗi khi nhận được thông báo: "Đồng bào chú ý, đồng bào chú ý, máy bay địch cách HN 20 km" vậy.

Sau khi nhận được "điện" các buồng lập tức tìm cách giấu đồ vi phạm. Thuốc Lào và một số đồ vi phạm được chia nhỏ ra các túi và nhét vào tay cầm của chiếc gáo nhựa, vào lỗ cống, vào hộc của chiếc quạt trần trên

nóc buồng (chúng công kênh nhau lên theo hình chiếc tháp 3 tầng), và cả nhét theo kiểu "truyền thống" vào lỗ đít nữa.

Có nhiều trường hợp "trực buồng" phải mang "đồ" ra gửi quản giáo, và quản giáo luôn nhiệt tình bao che, sở dĩ có chuyện này là vì nếu chẳng may trong buồng bị phát hiện có đồ vi phạm, bị lập biên bản, thì chính quản giáo sẽ là kẻ bị trại kỷ luật đầu tiên (khi bị phát hiện, nếu quản giáo muốn "êm" thì phải hối lộ cho chính tay đội trưởng trình sát vại "quả") Ở cái chốn Hoả Lò này, chuyện ghen ăn tức ở, chuyện rình rập "cắn" nhau của quản giáo với trình sát (choang) như cơm bữa, bọn trình sát mà "a cay" thẳng quản giáo nào thì nó cho "đập buồng" liên tục, khổ cho quản giáo là buồng nào mà chả có đồ vi phạm, tù mà, mở mắt ra là có vi phạm rồi. Quả thật, cái thế giới của lũ người "trông tù" này cũng có nhiều điều để nói lắm.

chương 11-12

Việc "đập buồng" của lũ trình sát (choang) thường là theo định kỳ mỗi tuần một lần, nhưng nhiều khi bọn nó "hứng" lên, chúng nó sẽ "đập" liên tục, ấy là khi chúng nó thấy trong tuần lũ tù đầu đi xử về đông (thường tù lần đầu thì dễ có điều kiện vì phạm tội lần đầu vẫn còn được gia đình thương), bọn "choang" ngửi thấy có mùi tiền và thế là chúng nó "đập" nhiệt tình.

Lũ "choang" chiếm phần lớn ở độ tuổi ngoài 20, biết nói thế nào nhỉ, bọn "lính nghĩa vụ" này không những chẳng có "vẹo" gì mà còn bị chỉ huy trong trại nó coi chả ra cái mẹ gì, thế cho nên chúng luôn thích "thể hiện" với lũ tù để lấy "oai", lũ tù đi "lấy cung", đi xử, hoặc đi gặp người nhà về, trên đường có lỡ gặp chúng thì "khôn hồn" tránh gọn vào một bên không là ăn "sút" ngay lập tức, thẳng nào không biết "cụp pha" mà cứ giương mắt lên nhìn chúng nó là được nghe: "Đ. cái con mẹ mày, thích nhìn à, bố đá chết mẹ mày bây giờ" ngay.

Khi chúng vào buồng để dẫn giải thằng nào đi xử, thì câu đầu tiên của chúng cũng là: "Lát có muốn gặp người nhà không?" Nếu trả lời là "thưa thầy, con có" thì sẽ nhận được câu tiếp theo "Bảo người nhà mà đưa tiền cho tao nghe chưa, đừng đưa cho mấy thằng kia". Đây, nội bộ chúng nó đã thế rồi, chúng thích "câu xức" kiểu ấy để khi chia chác thì có thể "câu" lại được một phần (lũ tù cũng luôn phải một điều "thầy thầy, con con" với cái loại "câu" này, lớ xớ gọi nhầm là "biết tay nhau ngay").

Lại nói về việc "đập buồng" của lũ "choang". Khi chúng đến buồng nào, chúng sẽ dàn quân thành hàng trước cửa buồng, thằng chỉ huy sẽ ra mệnh lệnh với tù: "Tất cả ngồi đầu ngồi đấy, thằng nào cử động bố đập chết", sau đó chúng sẽ đợi quản giáo mang chìa khoá đến để mở cửa buồng.

Cửa buồng mở, chúng ào vào "án ngữ" ở những vị trí chủ chốt và "xung yếu" nhất và ra tiếp mệnh lệnh:

- Tất cả đưa tay lên đầu và ngồi hết xuống "lòng mà"!

Thế là già trẻ lớn bé lạng lẽ ngồi xếp thành hai hàng, 4 thằng "choang" sẽ đi rữ tung chần chiếu, nội vụ, 3 thằng khác đi soi đèn pin và khám những chỗ "tối" nhất, 2 thằng đứng chặn ở cửa buồng và lần lượt gọi từng thằng tù ra "lòng" để khám người, chúng khám người cũng "hiểm" lắm, đầu tiên là bắt há mồm để "soi" xem có ngậm cái gì không, sau đó bắt tụt quần, chống hông lên để cho chúng nó nhòm vào lỗ đít, kể đến chúng mới lần sờ khắp nơi trên người

Khám xong chúng sẽ dồn tù vào một góc và chờ đợi kết quả của việc khám buồng.

Tôi là người được chứng kiến khá nhiều lần "đập buồng" thế này, có thể dễ dàng nhận thấy thái độ "đập" của bọn "choang" thế nào, nếu buồng nào mà quản giáo có sự "thân quen" thì chúng sẽ "đập" rất nhẹ nhàng, khám qua loa thôi, thậm chí có khi thấy đồ vi phạm chúng cũng sẽ làm

ngờ, thế nhưng ngược lại thì, chúng "hành" cho tới nơi tới chốn, đã có thằng "xe" làm nhiệm vụ quản lý "đồ" vì vội vàng mà quên mất gói thuốc lào chưa kịp cất, chúng sờ thấy, thế là chúng gọi ra một góc, hai thằng "choang" dồn lại, một thằng cứ "cặc ngựa" (dùi cui chống bạo động) nó táng, thằng còn lại vừa dùng găm giày dẫm lên mặt vừa dùng dùi cui điện dí vào người, khổ cho cái thằng "xe" kia, lúc đó trông nó chẳng khác nào một con mèo đang giẫy chết.

Tay quản giáo đứng trơ như trời trồng, mặt tái dại, với việc để trong buồng có đồ vi phạm thế này nó sẽ bị "mất điểm" và bị kỷ luật, nhẹ thì cũng là nêu tên khiển trách trong lần họp giao ban, còn nếu vài lần "dính" thế này thì sẽ bị "đẩy" đến khu vực khác "ít màu, ít mỡ".

Ở đây chỉ có khu giam giữ tù đầu là "ngon" nhất thôi, chứ khu giam loại nhiều tiền án tiền sự thì cũng ít "vẹo" lắm, còn "củ chuối" nhất thì vẫn là bị "khật" đi trông mấy thằng tử tù, tử tù chờ ngày đi bắn thì chúng còn kiêng nể mẹ gì nữa, đối xử với chúng mà không tử tế có khi còn bị chúng nó hất cả bô cứt vào người ấy chứ.

Việc "choang" tóm được đồ vi phạm đồng nghĩa với việc chúng nó có "cơ hội" kiếm tiền, còn việc bị phát hiện có đồ vi phạm, đồng nghĩa với việc quản giáo có "cơ hội"... mất tiền. Thôi thì khôn ngoan, biết điều thì mời tay đội trưởng trình sát về buồng mà "dễ ngon dễ ngọt". Mỗi lần "dễ" thế này mất không ít đâu, nhưng quản giáo vẫn phải "ngậm tằm", sau đó thì "quay" lại tù thôi, cuối cùng theo cái vòng luẩn quẩn thì tù vẫn là những kẻ phải "hứng" tất.

Bị tóm đồ vi phạm, quản giáo chỉ "đỡ" được vụ kỷ luật của chính mình, còn với tù thì đương nhiên là một "suất" đi kỷ luật cùm chân dành cho kẻ vi phạm, trong trường hợp quản giáo không khéo thì thằng "trực buồng" cũng sẽ bị "đi" nốt.

Trong thế giới muôn hình vạn trạng của tù thì việc bị đi kỷ luật cùm chân cũng là một nỗi kinh hãi. Nơi đó là một căn phòng tối rộng chừng 3m², không đèn, không quạt, không nước, trong buồng là cái "mà" (bục xi măng), phía cuối "mà" là một cái suốt bằng sắt, tù vi phạm sẽ bị đưa một chân vào đó và cùm cứng lại (mỗi lần kỷ luật là 10 ngày), đá ia sẽ có bô, bắn thủ kinh hồn, đến bữa sẽ có thằng chạy ngoài ném cho năm cơm (bị cấm tất cả các loại thức ăn)... 10 ngày liền như thế, cho nên có khoẻ đến mấy đi chẳng nữa, sau khi đi kỷ luật về thì trông cũng chẳng khác nào một con đười ươi cả, đi đến đâu ruồi bâu đến đó, tắm cỡ nửa bể nước cũng không hết được mùi.

Có già nửa số tù vi phạm sau khi đi cùm về thì không thể đi nổi và phải chuyển ngay xuống bệnh xá. Nhục nhã hết chỗ nói.

Trong buồng, cuộc sống nhiều nhương và quái đản vẫn cứ tiếp diễn, đôi khi tôi cũng muốn nâng đỡ cho lũ tù không có điều kiện, nhưng rồi tôi cũng chỉ có thể làm được một phần rất nhỏ, quy luật hà khắc nơi đây không cho phép tôi làm điều đó.

Ăn bẩn, sống bẩn thành một thứ "tiêu chuẩn" bắt buộc dành cho lớp người bên dưới. Ở Hoả Lò, mùa hè thì nóng đến khủng khiếp, khối bê tông hộp thấm thấu và hấp sức nóng lên lũ tù, cho dù cởi trần quần đùi cả ngày và bật quạt trần thì mồ hôi mồ kê vẫn cứ ra như tắm, ướt sũng hết cả quần áo, không thể hình dung nổi mấy chục con người như thế trong một cái "hộp" bê tông.

Nước thì thiếu thốn, tiêu chuẩn 3 gáo dành cho "dân" là bất di bất dịch, cái quần đùi đầy mồ hôi kia cũng không được phép thay, một tuần chỉ được tiêu chuẩn một lần thay ra để giặt (gọi là giặt cho oách chứ cũng chỉ là rũ qua vào nước thôi, chứ "tuổi" gì mà đòi giặt bằng xà phòng), cũng là tiêu chuẩn một lần trên tuần, đây là "được" gọi đầu với "lai - boi", mà cũng không phải gọi nhiều đâu, chỉ xoa qua loa lên cho có tí bọt thôi, đến ngay như chúng tôi là tầng lớp trên mà cũng phải chung nhau 3

thằng một gói dầu gội đầu, cũng may là ngày nào tôi cũng được tắm gội và thay quần đùi.

Chính vì bẩn thỉu như thế nên quân số nhiễm ghẻ lở, hắc bào và nấm ở trong buồng đạt tới con số kỷ lục: 99%.

Đến sạch sẽ như tôi mà còn bị dính một cơ số ghẻ vào chân nữa là.

Những ngày sống ở đây tôi thấy kinh hãi thật sự, "dân" ngồi bó gối nhiều bị suy kiệt, bị liệt nhiều vô kể, cứ liên tục phải khênh đi bệnh xá, các bệnh ngoài da thì coi như "mút chỉ kinh niên". Nhiều thằng bị ghẻ lở toàn thân, chỉ còn chừa lại duy nhất cái mặt là không bị (cũng không hiểu tại sao mà ghẻ nó lại không chịu "chơi" với mặt?).

Trại giam thì cũng tỏ ra "nhân đạo", một tuần có hai lần lũ tù bị bệnh được "khám và cấp thuốc miễn phí".

Khám thế nào? Xin thưa là khám bằng mắt và một câu hỏi quen thuộc cho tất cả các loại bệnh: "Mày làm sao?".

Sau khi "khám" xong, thằng nào cũng được phát vài viên "tê-ta, xuyên-pha" hoặc "béc-be-zin"... Những thứ thuốc ấy nếu mắc bệnh đi ỉa, sốt thì đem uống, mắc bệnh ghẻ lở thì đem nghiền ra bôi.

Trường hợp bệnh cực nặng, không ăn không uống được, hoặc nguy hiểm đến tính mạng thì sẽ được "chuyển khẩu" qua bệnh xá, mà có xuống bệnh xá thì cũng chỉ có "kinh niên" tiêm kháng sinh, có chăng tiêu chuẩn sống "khăm khá" hơn đôi chút do được "phụ cấp" thêm một bát cháo trắng.

Ờn trời là dù đã có quá nhiều biến cố nhưng tôi vẫn bình an vô sự. Sau những ngày đầu dẫn vật khổ sở, tôi cũng đã phần nào xác định tư tưởng. Dù sao gia đình và những người thân yêu vẫn luôn ở bên tôi và dành cho tôi những tình cảm tốt đẹp nhất. Tôi đã phải xác định, đây chỉ là "một vụ tai nạn" không hơn không kém, xác định tư tưởng "cải tạo" để thời gian có thể "bon" nhanh hơn.

Sau mỗi buổi tối ăn uống, cứ tầm 8h30 là chúng tôi cho buồng "đỗ", vị trí nào nằm nguyên vị trí đó để có thể thực hiện các "lai-vờ-sâu" văn nghệ, tôi luôn là kẻ khởi xướng và kiêm luôn "trưởng ban tổ chức", tôi hiểu, ngoài giấc ngủ là người bạn tốt nhất, thì món ăn tinh thần này với tù là người bạn tốt thứ hai.

Văn nghệ trong tù cũng có những quy luật riêng, chẳng hạn bất cứ thằng nào được chỉ định đều phải hát, không hát được thì phải múa bài "một con vịt", mỗi lần có thằng múa "một con vịt" thì cười cứ gọi là vãi đá ra quần, trẻ thì còn đỡ, có ông già 60 tuổi không hát được thế là chấp nhận "múa", cứ phải vừa nhảy lên nhảy xuống ở cái bục xi măng và "vỗ cánh" theo giai điệu do một thằng tù khác hát. Như thế vẫn còn là "may mắn" đấy, chứ thằng nào bị chỉ định mà không hát không múa thì xác định phải cời trần, cời truồng chạy nhông nhông trong phòng 3 vòng (quái dị hết chỗ nói!). Tuy thế nhưng mà dù sao 30 phút "lai-vờ-sâu" chui lủi này cũng khiến lũ tù sáng khoái ra rất nhiều (hát trong phòng giam cũng là điều bị cấm, nhưng cấm thì cứ cấm thôi, hát thì cứ hát, chứ "sợ đéo gì bố con thằng nào" đúng như lời cái thằng trực buồng nó nói).

Tôi luôn là một cây văn nghệ chủ lực trong buồng giam, có lẽ lời ca tiếng hát cũng làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào. Thậm chí, tôi đã sáng tác được một số bài hát khá hay và đã được rất nhiều thằng học thuộc. Nhưng trong đó phải kể đến một bài tân cổ, tôi viết tặng cho một bạn tù bị xử án chung thân vì tội ma tuý, bài hát đã làm cho nhiều can phạm phải rơi nước mắt vì nhớ nhà, trong bài hát có những câu:

"Em ơi hôm nay anh bước chân ra toà mà lòng nghe chua xót - Nhìn thấy cha mẹ già và em đang bông con thơ đứng đó mà anh nước mắt... lừng... tròng...

....

Cha mẹ ơi hãy tha lỗi cho con, một thằng con bất hiếu

Em yêu ơi hãy thay anh lo chăm sóc gia đình...

Chỉ vì anh mà nên tội nên tình...

Nhìn con thơ đang hồn nhiên ngơ ngác...

Cha biết rằng con có tội gì đâu...

Vậy mà cha làm lỡ nhịp cầu

lấy của con đi tuổi thơ con vui nhất...

...

Và đây là đoạn cuối của bài tân cổ này:

"... Em ơi anh bước ra xe tù, thảng "choang" nó phang anh năm... phát...

Anh lê bước chân tê dại nhìn em mà cay đắng vô ngần...

Chỉ vì em "thiếu" nó có... một trăm mà nó hành hạ anh đến khốn cùng

Nào có phải là em không cho hay là em không có...

Đảng này em đã cho nó đến... năm trăm....

....

Thân tù nghiệt ngã em ơi

Buồn thương cho số kiếp, biết thời nào ra (thời gian nào mới được ra tù)?..."

....

Xe tù chuyển bánh lăn đi, nhìn nhau qua song sắt nghĩ gì đây em ơi?..."

Tôi sốt, đầu tôi nóng ran, thế nhưng tôi phải đắp tới hai cái chăn vì quá lạnh, thứ thuốc đầu tiên mà tôi có thể dùng là chanh tươi, một thảng "xe" pha cho tôi cốc nước chanh, sau đó nó dùng chính cái vỏ quả chanh đó để "đánh cảm" cho tôi.

Tôi gắng gượng với thanh lương khô, cố gắng ăn một nửa, tôi hiểu ở cái chốn này, nếu tôi không biết tự lo cho mình, tôi sẽ không tồn tại nổi.

Có ốm có đau trong cái chốn tù đầy như thế này thì mới cảm nhận được đầy đủ và rõ nét nhất nỗi cô đơn nặng trĩu, tôi nhớ đến căn phòng ấm áp của mình, nhớ đến người thân với những vòng tay yêu thương.

Ký ức đau buồn, u uất cứ hiện ra rõ mồn một...

.... Một ngày chủ nhật đẹp trời, tôi rất thoải mái vì vừa mới đạt được một thỏa thuận tốt trong công việc, tôi qua chỗ bạn gái, với dự định sẽ tổ chức một bữa ăn tươi...

Nói một chút về cô bạn gái đã có thời gian rất đẹp "đi sâu vào đời tôi", tôi và nàng quen nhau trong một dịp tình cờ, đó là khi Công ty tôi thuê một khu nhà để làm xưởng sản xuất, cơ duyên đó khiến cho tôi gặp nàng, khi đó nàng đang là sinh viên năm thứ 3, thuê trọ ở dãy phòng đối diện. Thực sự lần đầu tiên gặp nhau tôi chẳng quan tâm lắm, dù em là một cô gái khá đẹp, điểm cuốn hút người khác của em chính là nụ cười tươi, một làn da trắng mịn và mái tóc dài luôn để xoã vai đầy nữ tính...

Tôi chỉ thật sự để ý khi mà lũ nhân viên của tôi hay nhắc đến em "Anh ơi, con "ranh kon" này hơi bị được đấy", cậu trưởng phòng kế hoạch thì bậy bạ thẳng toẹt "Chè Thái, gái Tuyên có khác, "hàng họ" mới nhìn bên ngoài thôi, nhưng cứ phải gọi là đầu ra đấy. Anh ơi tuyển con này về văn phòng làm "chim mồi" câu khách đê"...

Bố khi, hình như mấy cái thằng làm mỹ thuật hay nhiễm cái kiểu tán bậy tán bạ và dùng từ thô lỗ như thế thì phải, có "chú" thậm chí còn chưa biết cầm tay bạn gái là gì, ấy thế mà "tán bậy" nghe như một lão 40 từng trải mới gồm chứ

Lúc ấy tôi cười nhạt: "Các cậu tởm quá đấy", nhưng nói là nói thế thôi, tôi cũng đã hòa theo (cái này hơi "mất nết" này):

- Cứ để đấy, vụ này để anh... "xử lý" cho...

- Ôi Sếp lại đùa rồi, có người nghe thấy... lại phát sốt lên thôi.

Thời điểm ấy, Phòng Kinh doanh Công ty tôi có một cô NV tên là N, N không thật đẹp nhưng cô nàng lại có cái duyên mà dường như người khác không có, đặc biệt là tính cách thẳng thắn, tình cảm, trong công việc thì khá năng nổ và hiệu quả.

Điều quan trọng, tôi biết rằng ở thời điểm ấy N rất thích tôi. Thế nhưng

giữa chúng tôi vẫn có một khoảng cách nhất định, dù rằng tôi cũng rất ấn tượng và thiện cảm về N (trong một khoảnh khắc nào đó, tôi nghĩ trái tim tôi cũng đã có rung rinh một chút). Chính vì thế mà lũ NV cứ thích "vun vào".

...

Nhắc lại về cô nàng "chè Thái, gái Tuyên". Có lẽ là sự đời vốn cũng hay "tréo ngoe, tréo nguầy", sau mấy lần lũ nhân viên hay "buôn dưa lê, bán dưa hấu" về nàng tôi đâm ra tò mò và rất muốn biết xem là cái cô bé tên Hà kia. hoành tráng tới cỡ nào.

Chẳng khó khăn gì, tôi đã có buổi nói chuyện đầu tiên... nói chung cũng không đến nổi tệ.

Thế rồi buổi nói chuyện thứ hai đã đến như thế Tất - Lẽ - Dĩ - Ngẫu vậy
Cho đến lần thứ ba, tôi bắt đầu có cảm giác và thấy rằng... rơm đang sắp... cháy

Người ta thường nói "Gái ham tài - Trai ham sắc" chẳng biết là đúng đến đâu, cũng chẳng biết là lúc ấy nàng kết mấy cái tài vật vĩnh của tôi, hay là bởi vì mỗi lần nói chuyện nàng thường hay bị tôi rót rất nhiều mật vào tai?

>>>

Thật lòng mà nói, lúc ấy tôi đến với nàng theo bản năng của một thằng đàn ông thôi, đúng hơn là bản năng của một thằng đàn ông trẻ tuổi đầy ngạo mạn, thế nhưng cũng vì cái sự bản năng này mà tôi đã không bao giờ gặp lại N nữa (giờ ở tận trời nam xa xôi, chắc N vẫn còn có nhiều "ám ức" với tôi lắm?), lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau là vào một buổi chiều tại quán cà phê SM, câu chuyện đang "thanh bình", tôi bỗng bất ngờ khi thấy N khóc và nói: "Em chưa từng yêu ai cho đến khi em gặp anh, thế nhưng có lẽ em đã sai. Từ hôm nay em xin được nghỉ việc vì lý do gia đình...Chào anh", nói rồi N đứng dậy.

Tôi cảm thấy hụt hẫng và rất buồn, tôi đã đánh mất một cô nhân viên tốt,

một người bạn tốt, một người đã hết mình vì công việc và vì cả tôi nữa. Tôi đã có lỗi với một người yêu tôi.

>>>

Những ngày tiếp sau tôi rất muốn gặp N, rất muốn nói để N hiểu, thế nhưng N tìm mọi cách để tránh mặt tôi. Còn nàng, cô nàng "chè Thái..." thì tranh thủ thời cơ, một mình một chiến tuyến, liên tiếp bồi cho tôi những cú "ô sa ma" tình chường. Nàng chăm sóc tôi một cách kỹ lưỡng cho đến khi tôi cảm thấy nỗi buồn sắp hết và rồi... hết hẳn.

Trái tim tôi đã bị nàng vắc xà beng đến cạy cửa như thế, tôi đã bị knock out dù rằng lúc ấy khái niệm về tình yêu của tôi đối với nàng chỉ là một thứ mơ hồ.

Thời gian dần đi qua, tôi cũng cảm nhận được những gì mà nàng dành cho tôi là chân tình, điều này được thể hiện rõ nhất cả ở trong những thời điểm mà tôi gặp rất nhiều khó khăn, nàng đã luôn ở bên cạnh tôi, động viên và chăm sóc tôi. Cũng phải nói rằng nhờ thế mà tôi vững tin hơn trước sóng gió. Cũng từ đấy những tình cảm mà tôi dành cho nàng trở nên sâu đậm hơn.

DIỀM BÁO?

Mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp và chẳng có gì để mà nói khi bữa ăn tươi hôm chủ nhật ấy không bỗng dưng biến thành bữa tiệc chia ly, cứ như sự việc ấy là định mệnh sắp đặt vậy.

Bữa ăn hôm ấy kéo dài đến tận 21h, chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện, thế nhưng bỗng nhiên nàng đã nhắc đến N, và rồi câu chuyện của N đã khiến chúng tôi cãi nhau. Lý do rất vớ vẩn, nhưng chuyện cãi nhau thì không vớ vẩn chút nào, mọi chuyện lên đến đỉnh điểm khi nàng lấy bức chân dung tôi vẽ nàng ném xuống đất "em chẳng cần mấy thứ này", tôi nhặt lên "không cần thì em xé nó đi" thế là nàng xé thật (vụ này lãng xẹt à)

Tôi trợn tròn mắt, khỏi phải nói cảm giác của tôi lúc đó thế nào (tôi là người sống tình cảm, nhưng cũng khá nóng tính, thậm chí khi nóng tôi luôn bất cần) tôi nén áp suất trong người “Em được lắm, em không cần những gì tôi dành cho em, vậy được thôi, tôi sẽ giúp em một tay”

Nói rồi tôi lẳng lặng lấy tất cả những thứ gì tôi tặng nàng ngồi xuống phá cái gì đốt được thì tôi châm lửa, cái gì không đốt được thì tôi đập nát. Tôi chẳng cần chú ý tới cái gương mặt sợ hãi đang ngồi thu lu ở xó giường kia (hồi đó tôi cũng thật là... trẻ ranh).

Không khí bao trùm như một đám tang, chưa bao giờ chúng tôi cư xử với nhau như thế này. Tôi vẫn chưa tỉnh hẳn, dường như là vô thức tôi với tay lấy chai rượu vẫn còn 1/3 và làm một hơi. Tôi lim dim đôi mắt, nói đúng hơn là đôi mắt tôi bị riu lại bởi rượu, thế nhưng thay vì cảm giác say, tôi lại thấy mình rất tỉnh táo, từng ngụm rượu cứ ngọt lịm trôi xuống cổ họng. Nàng khóc, tôi biết thật sự Nàng thấy sai và muốn xin lỗi, thế nhưng tôi cũng đâu có đúng trong chuyện này, có khi tôi còn sai nhiều hơn ấy chứ, tôi cũng muốn xin lỗi, nhưng.

Tôi ngật ngưỡng đứng dậy, khoác lên mình chiếc áo rét

- Ngày mai tôi có việc phải đi xa - Dứt lời tôi xách cặp, mở cửa đi ra... đã là 23 giờ, tôi gọi taxi.

>>>

Tôi uể oải vươn vai, trời đã sáng... Mình đang ở đâu thế này? ồ mình đang ở nhà, thì ra đêm qua chiếc taxi đã đưa mình về đây.

- Tôi bật dậy đi xuống cầu thang, hôm nay tôi có rất nhiều việc phải làm

Hôm qua con đi đâu về muộn vậy? rượu bia nồng nặc nữa chứ....

- Mẹ tôi hỏi khi vừa nhìn thấy tôi

- Dạ... hôm qua con... tiếp khách nên về muộn - tôi nói dối

Bố tôi từ trong phòng khách nói vọng ra

- Lần sau có về thì về sớm sớm, nửa đêm nửa hôm làm mất trật tự quá!

Tôi nhăn nhó đi vào nhà vệ sinh, trời ơi mới sáng ra mà đã bị lên lớp rồi. Đánh răng rửa mặt xong, tôi mặc quần áo, chỉnh lại chiếc cavat và xách cặp.

- Con không ăn sáng à?" - mẹ tôi hỏi

- Dạ, thôi... con đi làm luôn đây

Đã lâu lắm rồi, hiếm khi nào tôi ở nhà nổi lấy một ngày, vì công việc nên tôi thường ngủ lại Công ty luôn, cho nên bố mẹ rất thương và muốn tôi dù bận mấy thì cũng nên về nhà ở. Tôi biết bố mẹ rất lo lắng cho sức khoẻ của tôi - Với bố mẹ, tôi vẫn là một thằng "oắt con" bé bỏng ngày nào, cần phải có sự chăm sóc.

Tôi bước ra ngoài với bước chân nặng trĩu, những hình ảnh của buổi tối hôm trước cứ hiện ra chập chờn trước mắt tôi. Hừ trên đời này có quá nhiều sự vớ vẩn, và chắc là chẳng có gì vớ vẩn hơn chuyện hôm qua của tôi?

Tôi đã nhầm, có chuyện còn vớ vẩn hơn thế rất nhiều, mà vì cái chuyện vớ vẩn này, tôi đã phải trả một cái giá quá đắt - một cái giá không tưởng.

Tôi gọi cho Tùng, một người bạn, người đang giúp tôi thủ tục để thu hồi công nợ với Tập đoàn LIFAN và cũng là người đang mời tôi tham gia vào một kế hoạch kinh doanh mới, chúng tôi hẹn nhau 12 giờ trưa tại nhà hàng Nam Hải.

Chúng tôi nâng cốc chúc mừng cho thành công ban đầu, chúc sự hợp tác của chúng tôi sẽ ngày càng tốt đẹp. Trong tiệc rượu tôi có kể cho Tùng nghe câu chuyện tối hôm trước, Tùng cười: "Ôi giờ, ông phải nhớ rằng đàn bà mãi mãi vẫn chỉ là đàn bà mà thôi, nghĩ làm gì cho nó nặng đầu, ông cứ bơ bơ điếc điếc đi cho tôi, rồi nó cũng sẽ phải mò đến mà năn nỉ,

mà xin lỗi ông thôi. Ông phải nhớ rằng đàn ông mình nó như cái gậy thẳng ăn mày ấy.”

Tôi phì cười

- Nó thích chọc vào đâu nó chọc chứ gì!

- Đúng đúng, chúng nó mà không biết giữ cái gậy của anh em mình thì chúng nó chỉ có thiệt thôi, đúng không nào?

Nói rồi thằng Tùng cười ha ha ha ha - Thằng này đúng là quái dị.

Chúng tôi uống gần hết một chai cá ngựa thì tôi có điện thoại, đó là cuộc điện thoại của một người bạn cũ tên Ngọc Thanh, cậu bạn này đang làm tại Công ty liên doanh xây dựng VIC, cậu ta muốn gặp tôi ngay để bàn về vấn đề tìm kiếm công nhân đưa vào công trình nạo vét sông Tô Lịch, thế là tôi hẹn luôn Ngọc Thanh đến nhà hàng Nam Hải.

Ba chúng tôi vừa uống vừa nói chuyện, không ai nghĩ rằng cuộc nói chuyện lại bị đổ vỡ nghiêm trọng vì hai người bạn của tôi. Chẳng là trong khi uống rượu Tùng và Thanh luôn mồm tranh luận về các vấn đề liên quan đến công trình của nhau, không ai chịu thua ai, rồi từ vui vẻ chuyển sang kích bác chê bai nhau.

Tôi đã cố gạt đi để nói sang chuyện khác thế nhưng có lẽ vì rượu mà hai người bạn tôi đã thiếu kiềm chế. Ngọc Thanh văng một câu chửi thề khởi đầu cho một cuộc ẩu đả. Tôi không bênh ai nhưng có nói trách Ngọc Thanh sao lại hồ đồ hành động như người không có học thức, Ngọc Thanh nhìn tôi có vẻ hãnh học. Lúc ấy có lẽ vì tay chủ quán thấy tức vì vụ gây lộn làm náo loạn quán nên đã đẩy Ngọc Thanh ra và tát Ngọc Thanh một cái. Đến đây vụ gây lộn vớ vẩn này chính là lý do đẩy cuộc đời tôi bước sang một bước ngoặt mới.

Ngọc Thanh đã không còn đủ tỉnh táo khi cho rằng tôi cố tình bênh Tùng, để cho thằng chủ quán cũng là người quen tôi đánh nó và Ngọc Thanh bỏ về với vẻ mặt đầy tức giận.

Ngày hôm sau tôi gặp Tùng, tôi nói rất nhiều về sự việc chẳng đâu vào

đâu hôm qua, tôi đề nghị Tùng chiều nay đến nhà Ngọc Thanh để hoà giải, Tùng đồng ý và hẹn tôi sau khi đi ăn cơm trưa xong sẽ cùng đi.

Chúng tôi đã lại tiếp tục mắc thêm sai lầm trong bữa ăn trưa khi lôi rượu ra uống.

Dường như là có sự sắp đặt vô hình, hoặc như thể có ma xui quỷ khiến vậy.

chương 13

"Thuyền tình lên đênh biết đâu là bến?

Mịt mù muôn phương biết trôi về nơi nao

Ngày xưa những đêm trăng úa màu

Hai đứa ngồi bên nhau xây đắp chuyện mai sau

Nào ngờ tình yêu đến mang nhiều nước mắt

Mà lòng yêu nhau đã trăm lần thương đau

Dòng sông nước xanh soi mái đầu

Ai biết được lòng sau lên đành lỡ nhịp cầu...

...

Tôi bám vào song sắt, mắt nhìn xa xăm, góc sân cuối chiều là một ánh nắng vàng ấm áp, tôi chợt ước rằng giá mình có thể biến thành một con chim, chỉ một ngày thôi, tôi sẽ bay về nhà, tôi sẽ đậu lên ô cửa quen thuộc, sẽ hót véo von, sẽ hồn nhiên như cái thời tôi còn thơ bé. Ôi cái ước mơ chỉ có ở một kẻ dở hơi, một kẻ khùng. Ấy vậy mà tôi đang mơ ước nó.

Tôi đưa tay áo chấm lên mắt, không phải là tôi đang khóc đâu, hình như là cơn gió kia đùa nghịch ném bụi vào mắt tôi hay sao ấy. Mà không, cũng không phải bụi, là mưa đấy, trời đang nắng mà sao lại mưa thế này? Tại sao thế hả ông trời ơi?

Bên phòng 4, cái Lan - tội "môi giới mại dâm" vẫn rên rĩ hát:

"Mưa ơi! này mưa có phải mưa thương nhớ ai?"

Có phải mưa than khóc ai?
Mang kiếp tha hương bao năm giang hồ.
Không biết bây giờ anh ở nơi đâu ?
Anh nhớ quên em những ngày buồn vui.
Đừng để tan nát tim em,
Đừng để phòng vắng cô đơn
Người về xin nhớ đừng quên".....

Mỗi bài nó hát một đoạn, cũng chẳng ra đầu, chẳng ra cuối.
Ban ngày thì tán chuyện với các anh như phét lác, ấy vậy mà cứ đêm xuống, khi mọi người đã đi ngủ thì lại ngồi ti ti khóc.
Lũ can phạm ở buồng 5 chúng tôi, dù sao cũng bớt đi nhiều nỗi cô quạnh, bởi dù sao, chỉ cách một bức tường thôi vẫn còn được nghe tiếng nói của đàn bà... Ở quận thế này cũng còn là tử tế chán, chứ lên Hoả Lò rồi thì làm gì còn có cơ hội mà "bon chen".
Ở đây đũa nào cũng nghi, tội của tôi chỉ tạm giữ ít ngày là được về, nên chúng suốt ngày ti ti nhả chữ, tôi có ghi lại câu chuyện của tôi và cái Lan - tội "môi giới mại dâm" như thế này:

- Anh ơi?
- Lan gọi anh à?
- Vâng, anh hát cho em nghe một bài đi? Tự nhiên em thấy buồn quá.
- Ừ, tù mà không buồn thì ai gọi là tù hả em.
- Giá mà có thể khoét tường mà sang với nhau được anh nhỉ?

Tôi phì cười:

- Sang... làm gì?
- Thì... cũng chẳng làm gì đâu, đôi lúc chỉ muốn được dựa vào vai của một ai đấy, nếu em sang được, anh cho em dựa vào vai anh và nghe anh hát chứ?
- Này, em làm cho anh "chạnh lòng" rồi đấy.
- Nói đi, anh đồng ý chứ?

- Ủ, nhưng mà này, anh hỏi em đừng giận, cái này ở ngoài xã hội có phải người ta gọi là "tình tù, nghĩa đĩ" không?
- Anh quá đáng, em không thể đâu, nhưng sao anh biết cả câu này?
- Ờ... thì cũng nghe "giang hồ" nó nói thôi
- Anh ơi, tối qua anh hát bài "mừng tuổi mẹ" làm em khóc đấy.

"Mỗi mùa xuân sang mẹ tôi già thêm một tuổi
Mỗi mùa xuân sang, ngày tôi xa mẹ càng gần..."

Giờ chồng em bỏ rơi em rồi, em chỉ thương mẹ em thôi. Cũng chỉ vì miếng cơm manh áo mà ra nông nổi này đây.

- Thôi em ạ, nghĩ mà làm gì, vào đến đây rồi thì cố gắng thôi, cố gắng giữ gìn để mà còn về chứ

Một thoáng yên lặng, rồi cái Lan lại cất tiếng hát khe khẽ.

"Đêm đã khuya rồi sao ngủ không yên.

Nghe tiếng mưa rơi nức nở trong tim.

Nhìn vào phố cũ không quen

Nhìn vào ngõ tối không tên

Chạnh lòng nhớ đến người yêu.

Anh nhớ năm nào vui buồn bên nhau.

Nay đã qua rồi biết tìm nơi đâu?

Tìm về dĩ vãng năm xưa

Tìm về những lúc mưa khuya Ghi thành câu hát người ơi!... "...

- Anh đang làm gì đấy?
- Anh đang nghe em hát
- Anh có muốn nhìn thấy em không?
- Bằng cách nào?
- Anh lấy cái lắp thùng nước bằng inox ở cửa để làm gương, xong em cũng lấy một cái lắp khác... mình thò ra cửa là thấy nhau ngay...

- Ủ, để anh thử... Được rồi, thấy rồi... Nhưng này, sao mà ăn mặc sexy thế? quần "sịp" áo "may ô" thôi à?

Nó phá lên cười:

- Buồng nữ có ai đâu anh, với lại nóng như thế này cơ mà... mặc thế cho nó mát...
- Anh nói thật nhé, mặc thế kia không sợ mấy thằng "đực" nó nhìn thấy nó nhảy vào nó... hiếp à?
- Ha ha ha... Làm gì có ai, có chẳng thì có mấy thằng "chó vàng" kia chứ làm gì có ai?...
- Suyt, nói nhỏ cái mồm thôi, "nó" nghe thấy lại chết bây giờ...
- Mà anh cũng bạo mồm thật đấy, nói chung đang buồn như thế này mà có thằng nào nó vào nó... hiếp cho thì cũng là một điều hạnh phúc đấy. Người mà anh, thiếu thì phải thêm thôi, con trai bọn anh có khi còn... "rực" gấp mấy lần con gái bọn em ấy chứ....

Lúc đó tôi hơi shock vì cách nói chuyện của cái con Lan này, nhưng rồi sau này tôi mới hiểu, thực tế trong buồng giam còn hơn thế rất nhiều, có chứng kiến mỗi lần có quản giáo nữ đi qua buồng giam, lũ tù nam bên trong nhao nhao như hổ đói thì mới thấy được rằng, chúng khao khát cuộc sống bằng bản năng mạnh mẽ đến thế nào.

Trong buồng giam bọn tôi cấm hành động "thủ dâm" hẳn hoi, nhưng khi mùa đông lạnh, chúng ở trong chăn thì bố thằng nào mà biết chúng làm gì. Mà có khi không làm thế, chúng "bức xúc" quá lên cũng dở hơi.

Lũ tù nam bị giam lâu ngày với bốn bức tường hầu như thằng nào cũng "giậm giậm" khi nhìn thấy gái (đôi khi chỉ là nhìn thấy bọn nữ công an thực tập), chuyện đêm ngủ chúng nó "mộng tinh" là chuyện cơm bữa. Rõ ràng "bức xúc" mà không được "giải tỏa" thì tự khắc "nó thế" thôi.

Ở Hoả Lò, chỉ có dãy nhà giam khu chẵn là có các buồng giam của nữ, bên đó cũng đông lắm, cỡ mấy trăm can phạm chứ chẳng ít đâu (tôi sẽ viết để kể về cuộc sống của nữ can phạm dựa theo lời kể của một

"trường buồng" bên đó sau). Dây nữ và dây nam nắm đối diện cách nhau cỡ khoảng 200 mét, vì thế việc gọi cho nhau để mà kưa cãm, tán tỉnh là hơi khó.

Thế nhưng "Không có việc gì khó, chỉ sợ từ không làm...mà thôi".

Chúng vẫn "nói chuyện" với nhau "bét nhè", "nói" xong rồi cũng rền rĩ nhưng nhớ, yêu thương.

Vậy chúng "nói" bằng cách nào?

Xin thưa ngay là chúng nó "nói" bằng... tay! Về vấn đề này lúc đầu tôi cũng không hiểu lắm đâu, nhất là lần đầu tôi nhìn thấy hai thằng tù đứng ở cách nhau rất xa, chúng nó cứ ngoáy cái tay như ngoáy cháo ấy, chả hiểu chúng nó "ngoáy" kiểu gì mà cứ thấy chúng nó gật đầu lia lịa (Đây là cách phổ biến trong các thương vụ "buôn bán" của tù trong trại tạm giam).

Nam và nữ phạm nhân cũng vậy, ra là chúng dùng tay để "viết" cho nhau đọc (công nhận là tù sáng tạo thật), chúng viết như dùng bút bình thường thôi, cứ chữ A thì tay "ngoáy" hình tam giác, chữ O thì ngoáy hình tròn... vân vân

Cứ như thế chúng chuyện trò, tâm sự, nhắn gửi và bày tỏ yêu thương. Tâm sự chán xong chúng trèo lên trên "lồng" tụt quần áo để show hàng cho nhau xem. Chiêu này đúng là tù hết chỗ nói. Cũng từ những kiểu "tâm sự" thế này mà có nhiều "cặp tù" đã yêu nhau đến say mê đắm đuối, thế mới kinh chứ.

Thật ra theo sự hiểu của tôi, thì âu cũng là môi trường tù ở đây nó thế, thiếu thốn tình cảm đến kinh khủng, vì lẽ đó cho nên nhận được những lời "có cánh" dành cho nhau (chưa biết thật giả thế nào?) nhưng cũng đã là quá hạnh phúc đối với tù rồi.

chương 14

Tù tội - Hai tiếng nghe nhói lòng.

Thời gian giam cầm để điều tra là một cực hình đối với bất cứ một thẳng can phạm nào, kể cả là những thẳng có "điều kiện" nhất.

Ngoài cái cuộc sống tạm cho là yên ả (có ăn, có mặc và không đánh đấm) của những thẳng "sống bên trên" ra thì thẳng nào cũng có nhiều "tâm sự", nhưng có phải là lúc nào cũng có thể kể về chuyện phạm tội của mình cho thẳng khác nghe đâu, kể cả là với thẳng hàng ngày "ăn cùng, ngủ cùng" và được coi là thân thiết nhất. Ở đây rất khó để có thể nhận biết được thẳng nào là tù đơn thuần và thẳng nào là tù "rích roác".

Tù ghét bọn "rích" lắm, bọn "rích" chuyên giả vờ "hồn nhiên như mấy thẳng điên" sau đó khéo léo "tì tề", nhiều chú cứ tưởng nó tốt, nó chia sẻ nên cứ "bộc tuệch" hết cả ra, có những cái giấu như "mèo giấu cút" với điều tra, thế nhưng lại kể "hồn nhiên" cho nó oách với bạn tù, khai tuốt tuốt những thông tin mà bọn điều tra chưa biết, rồi khai tuốt tuốt luôn cả những thẳng đồng phạm chưa bị sờ tới.

Thế rồi vài bữa sau thấy bị gọi đi lấy cung, bọn điều tra nó "rung" cho, nó "đòn gió" là bọn tao điều tra ra hết rồi, nó bắt khai, nó dọa nếu không khai nó sẽ làm cho có "tình tiết tăng nặng" vì không thành khẩn và cho "đi tù mút chỉ".

Đấy, thế có ngu không, thế rồi cứ tưởng thật, nên đành ngậm ngùi "thứ nhận" với điều tra thôi.

Mà bọn điều tra thì "thủ đoạn" lắm, nếu gia đình càng "biết điều" thì chúng sẽ càng "nhẹ tay" cho tập hồ sơ chúng "làm" trước khi chúng chuyển sang viện kiểm sát để đề nghị truy tố ra toà.

Lũ tù rất mạnh động, chúng mà nghi thẳng nào làm "rích" (chỉ cần nghi thôi), thì chúng tìm cách "thủ tiêu" ngay lập tức, chúng lấy cớ đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, rồi sau đó cho chuyển buồng khác (đã

từng có thằng bị đánh chết tươi ngay tại buồng giam vì cái tội "làm rích" rồi). Việc lũ tù tìm cách "thủ tiêu" những thằng nghi làm "rích", tức là chúng tạo ra đánh đấm để cán bộ quản giáo cho chuyển buồng (nguyên tắc của tù là cứ có đánh nhau, thì những thằng đánh nhau sẽ bị quản giáo tách ra và chuyển buồng ngay lập tức để tránh xảy ra thù hằn và tự xử nhau theo luật rừng lúc nửa đêm)

Nhiều khi biểu hiện để làm cơ sở nghi ngờ một thằng nào đó làm "rích", lũ tù căn cứ vào "thái độ" của thằng đó, chẳng hạn thằng nào thấy "được gọi đi lấy cung" hơi nhiều một chút là phải nghi ngay, hay thằng nào thấy cứ ra "chơi" định kỳ với quản giáo là cũng phải cảnh giác, hoặc là nội bộ trong buồng đang có "chuyện riêng" cần "tự xử" nhưng chẳng hiểu sao quản giáo lại biết, thì thằng gần nhất "đi ra khỏi buồng" (bất kể là đi vì lý do gì) chính là thằng bị vào tầm "đèn" ngay.

Tầng lớp "bên dưới" thì chẳng có gì phải nói cả, xác định bị đày ải "mút chỉ" thì thôi, còn tầng lớp "bên trên" tuy có vẻ cũng "lành" đấy, nhưng thực tế là cũng có rất nhiều "sóng ở đáy sông" lắm, thằng "làm buồng" mà không "làm" tốt thì chuyện bè cánh sẽ rất dễ xảy ra, mà đã gọi là bè cánh ở cái chốn lao tù này thì cứ gọi là cực kỳ phức tạp.

Tôi có lẽ là một trong số ít những thằng có học ở trong buồng, nên tôi nhìn "sự việc" cũng theo góc độ cảm nhận của một thằng "có học". Bởi vì ở môi trường tù, chẳng có mấy thằng "suy nghĩ" như tôi đâu, đa phần chúng nó xác định và nhìn nhận theo góc độ "đương nhiên tù nó là phải thế". Chẳng có ai thắc mắc, chẳng có ai kêu ca về sự bất công cả, bởi hầu như tư tưởng của tù đều đã là: "xác định".

Chuyện tù đánh tù cũng "vui" lắm, trước khi chúng xác định đánh thằng nào, chúng sẽ "chuẩn bị" chu đáo, một thằng sẽ cầm cái khăn tắm đứng phía sau để sẵn sàng thít cổ cho không "be" được (tù cũng ghét hơi một tí là "be cán bộ" lắm, mà cũng chỉ có lũ tù đầu là hay "be" thôi, chứ còn

bọn tù "già" thì chúng nó chả "hơi đâu", nếu bị đánh chúng sẽ xác định "ăn đầy đủ các món mà các anh cho", sau đó "ngoan ngoãn", như thế sẽ đỡ hơn, chứ nếu chúng "be" thì ngay cả quản giáo cũng ghét chứ đừng nói đến tù, bởi để xảy ra đánh nhau trong buồng, "ban" nó biết thì quản giáo cũng bị kỷ luật, chưa kể sau khi "be" vì bị đánh, thằng "be" sẽ được chuyển buồng và bị đánh tiếp, bởi chả buồng nào nó ưa cái thằng "to mồm" làm "ảnh hưởng" đến chúng nó cả). Nói tiếp về cái chuyện xử nhau theo luật này của tù, ba bốn thằng "xe" sẽ quây lấy thằng chúng muốn đánh, cú đánh đầu tiên chúng nhắm tới thường là "mạng sườn" (mạng mỡ), một cú sút vào đấy thì chỉ có xác định "đổ vật" luôn, thờ không thờ được chứ đừng nói đến "be"

Tuy nhiên thường thì đánh nhau bao giờ cán bộ cũng biết, bởi nhà tù này được thiết kế theo kiểu có tính toán rất "hiểm" từ thời Pháp, tường bằng bê tông đặc, còn tất cả sàn xi măng đều đổ rỗng, cho nên đi không nhẹ nhàng sẽ gây ra tiếng động ngay, bởi thế mà tù mới có cái câu quán triệt là phải "đi nhẹ, nói khẽ và đánh rắm xìt".

Khi có đánh nhau thì đương nhiên sẽ là "uỳnh ạch" rồi, ở ngoài quản giáo nghe thấy rất rõ, thậm chí là ở phòng trực của "ban" cũng nghe rõ vì âm thanh từ trong buồng giam phát ra kêu rất to và âm.

Khi ấy quản giáo sẽ chạy vào và hô "thôi, thôi", đồng thời ngó xem mặt những thằng đánh nhau là thằng nào để còn biết đường mà "xử". Lũ tù đầu, theo quan sát của tôi thì cứ thấy quản giáo vào hô thôi là dừng lại ngay (dù sao tù đầu còn chưa "nhớn" nên hay "cóng" lắm), chứ còn tù "già" rồi thì chuyện quản giáo hô thôi chúng cũng mặc, cứ đánh tiếp, thậm chí khi cán bộ mở cửa lô ra rồi chúng vẫn cứ cố "vót vát" sút nhau thêm vài phát. Chúng xác định đã đánh nhau thế này thì 90% là phải đi kỷ luật cùm chân, cho nên với chúng, đánh ít đánh nhiều cũng như nhau thôi.

Với tù đầu, việc đánh nhau có nhẹ nhàng hơn, đồng thời quản giáo cũng sẽ "xử" luôn tại buồng là chính, cách "xử" của quản giáo tù đầu mang nhiều tính răn đe, dằn mặt.

Thằng nào "đầu têu", là nguyên nhân sẽ bị "nằm mệ mày xuống mà" quản giáo sẽ dùng "cặc ngựa" thẳng cánh "táng", có tay quản giáo "sức khoẻ yếu" mới "táng" được mười phát đã đứng thở hổn hển. Tù đầu thì lúc đó chỉ biết "quần quại" mà "con xin thầy, con xin thầy" thôi (chả bù cho mấy thằng tù "già", muốn đánh thế nào thì đánh, chúng chả thèm xin xỏ lấy một câu). Sau khi "táng thẳng cánh" xong, sẽ đến "chiêu" mà lũ tù vẫn gọi là "tra dầu, tra mỡ", quản giáo sẽ dùng "cặc ngựa" để "tra" vào các mắt cá chân, khớp xương, bánh chè. Tôi phải thú thật rằng cách "tra" này rất dã man, chưa có một thằng nào bị "tra" thế này xong mà có thể tự đứng dậy được cả.

“Lũ này khát máu đồng bang/ Lại còn đều cáng hung tàn hơn Tây/ Tù đầy căm giận lắm thay/ Quyết tâm vạc mặt vạc mày nó ra”.

Thường là quản giáo thích "xử" nội bộ thế này, bởi việc bị kỷ luật không quản giáo nào muốn cả. Phía sau hậu trường việc "nhìn mặt xem thằng nào đánh", thằng đánh là lớp người nào... quản giáo sẽ soi rất kỹ để "hành xử" cho "phải đạo". Nếu cần phải "xử" kiểu "tế nhị" thì quản giáo sẽ gọi lũ tù tham gia ầu đả ra phòng riêng. Sau khi "xử" lũ tù xong, quản giáo sẽ "kỷ luật" bằng việc cho ngồi xuống "góc" và "cấm vận" mọi sinh hoạt (ăn uống, tắm rửa, đi vệ sinh...), nhưng thực chất đây là việc "tống tiền" tinh vi thôi, bởi sau mỗi lần kỷ luật thế này, các "thầy" sẽ có lý do để mà... "la liếm".

“Một tay xách bị đô la - Tay kia "cặc ngựa" giơ ra dọa tù”

Ôi tù...

"Ngược thời gian trở về quá khứ, phút giây chạnh lòng, bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu ân tình chỉ còn lại con số không..."

Với tôi có lẽ là một con số không tròn trĩnh. Tôi đi tù, nhưng ở bên ngoài, công ty của tôi bị xâu xé, những kẻ thường ngày vẫn "vỗ tay" với tôi nay bỗng trở thành những kẻ "lừa thầy phản bạn", ngay cả thằng cháu họ (sn 1976) được tôi nâng đỡ cũng "mất nết, a dua a tòng" làm phản, nó thu hồi công nợ của công ty rồi nghe ngệch "phá" như một ông kênh, tiếc là gia đình tôi lúc đó không nắm được vấn đề nên cũng cứ nghĩ là chúng làm tốt và tin tưởng (sau này gia đình cái thằng cháu mất dạy kia đã phải đến quỳ lạy mà xin tôi tha cho, một vài thằng "có số má" trong tù cũng đề nghị tôi "xin được cho em xử", trong số này có một thằng nổi đình nổi đám trong vụ "chém PGĐ bưu điện HN" cứ nằng nặc bảo: Anh cho em xin địa chỉ của tất cả những thằng đã hại anh đi).

Hồi đầu, tôi cũng "hận" lắm, thế nhưng rồi tôi cũng đã lặng lẽ cho qua. Tôi chỉ nghĩ, cuộc đời này có "quy luật nhân quả" đấy, kẻ nào "gieo" thì kẻ đó phải "gặt" thôi, với lại tôi cũng có phần nhiều lỗi khi để xảy ra sự việc này, cái giá của sự cả tin của tôi thêm một lần bị đánh đổi. Tuy nhiên, cho đến tận bây giờ tôi cũng không bao giờ nói là mình phải ân hận vì những việc như thế cả, tôi nghĩ tôi đã "khôn" ra được nhiều nhờ những bài học như thế, cho dù những bài học đó có cái "giá" đắt quá.

"Tấm lịch treo tường chỉ tháng hai
Nhưng sâu đông lạnh vẫn còn dài
Tim gan tuổi trẻ ngưng co giãn
Gân cốt thân còm gàn đứt dây
Chân ngựa gãi hoai, chán, chán ngấy
Da trầy xoa mãi, buồn, buồn thay
"Nắng xuân" sao chẳng mau mau đến
Tạo phước làm tan cái khổ này
...Dẫu biết tháng hai đã đến rồi

Nhưng lòng còn lạnh lắm người ơi
Đêm nằm cong cẳng không yên giấc
Sáng dậy vươn vai nặng kiếp người..."

chương 15

Tôi hình thành ý tưởng viết cuốn hồi ký này ngay từ những ngày đầu tiên bị tạm giam ở Hoả Lò, thế nhưng phải mãi đến khi tôi chuyển về trại 14 tôi mới có điều kiện để viết. Cũng gọi là "điều kiện" cho nó vui thôi, chứ việc viết "kinh" như thế này đương nhiên là tôi bị cấm rồi. Ở đây, ngay những lá thư viết về gia đình cũng bắt buộc phải qua kiểm tra một cách hết sức nghiêm ngặt. Nhưng nói là nói thế, tôi vẫn viết một cách ác liệt, có đến 2/3 số trang viết đã được tôi viết trong tù, cứ mỗi lần được đi gặp gia đình, tôi lại giấu những trang viết vào ống quần, sau đó nhờ gia đình "thậm thụt" mang về.

Có những lần lên thăm, mọi người trong gia đình đã "chửi" tôi rằng ở đây phải biết giữ gìn, cải tạo cho tốt mà còn về, đừng có viết kiểu "chửi chế độ" như thế, "nó" biết thì lại khổ, "nó" kỷ luật cho chuyển đi Thanh Hoá, Nghệ An thì chết.

Lúc đó tôi cũng mừng tượng ra cảnh vác đá ở những trại "vùng sâu vùng xa", thế nhưng cái tư tưởng của tôi nó "điên" mất rồi, tôi tặc lưỡi, nếu có phải thế thì âu cũng là cái số, và tôi vẫn tiếp tục viết như "lên đồng", để cho đến ngày hôm nay tôi đã có được một tác phẩm "Bảo lòng" như thế này.

Khát khao viết của tôi lúc đó là muốn viết để cho người đời thấy được sự thật trần trụi của cái chốn "địa ngục" kia, cái nơi mà người ta không cần quan tâm đến anh là loại người nào, cứ là can phạm vào đến đây là bị coi "chả ra cái cứt" gì. Nhưng sau này tôi nghĩ, tôi phải viết để gia đình tôi

có thể hình dung được cái thế giới phức tạp đằng sau song sắt ấy nó như thế nào, tôi muốn những đứa trẻ trong gia đình, trong họ hàng nó có thể nhìn vào bản thân tôi, nhìn vào những gì tôi thấy để mà sống tốt hơn.

Một người bạn lớn tuổi của tôi (là một nhà văn lớn, tôi xin phép được giấu tên) sau khi đọc xong tập bản thảo của tôi, ông đã ngồi với tôi rất lâu, sau khói thuốc đặc quánh, khuôn mặt ông trầm ngâm, ông đã thẳng thắn góp ý với tôi, đại ý như sau:

- Chú hiểu những gì cháu trải qua, những gì cháu viết đều là sự thật, nhưng chú nghĩ nếu như cháu muốn chuyển thể tập bản thảo này thành một câu chuyện để in sách thì cháu phải sửa tất cả những chỗ "gay gắt" trong này của cháu. Chú có thể nói để cháu dễ hiểu nhé, chắc là cháu đã đọc nhiều về những câu chuyện tù nhân chiến tranh ngày xưa, những "lão thành cách mạng"... sau khi bị bắt bớ, bị đi tù, bị đày ra Phú Quốc, Côn Đảo... đều kể lại rằng họ bị tra tấn, đánh đập dã man, bị hành hạ không bằng một con vật, bị nhục hình, bức cung đủ kiểu (lúc đó nhân quyền trên thế giới đã được nhắc đến lâu rồi). Báo chí và rất nhiều sách, truyện của nước mình cũng đã lột tả rất rõ (thậm chí là ghê gớm) những điều đó.
- Vậy thì truyện của cháu viết về tù bây giờ cũng vậy thôi, nếu cháu viết ở góc độ "đối lập", viết ở góc độ của "người ngoài", và viết hết thì chú tin sự thật nó còn hơn thế rất nhiều. Cháu phải nhớ rằng tù thời nào và ở đâu cũng thế thôi. Hiểu rất rõ, nhưng cháu không nên "lột tả trắng trợn" như thế, dù rằng sự thật đó có đúng 100%. Cháu viết thì không ai cấm, nhưng viết không theo "chủ trương đường lối" thì không được. Chú đồng ý với cháu là giá trị hiện thực của tập bản thảo này rất cao, nó sẽ thực sự có ích cho xã hội, là lời cảnh tỉnh lớn đối với các bạn trẻ, là bài học sâu sắc cho bất cứ một ai nếu cháu viết theo cách khác, ví dụ viết theo dạng truyện ngắn chẳng hạn (ghi rõ là dựa trên một câu

chuyện có thật), tên địa danh và nhân vật trong truyện cháu viết không cần chính xác, cháu hư cấu và thể hiện nó khác đi..."

>>>

Tôi hiểu và biết rất rõ những điều ông bạn nhà văn của tôi đã nói với "hàm ý" gì. Tôi cũng chỉ mới dám "vác" bản thảo đi "thăm dò" ý tứ của các bậc tiền bối trong lĩnh vực xuất bản. Tiếc là đa phần đều cho rằng để nguyên sẽ không ổn, ngay cả ông anh họ tôi, nguyên là Cục trưởng Cục xuất bản cũng lắc đầu: Chú mày "ngông" quá. Dù rằng hầu hết tất cả đều khen bản thảo của tôi là rất hay.

Với tôi thì đơn giản hơn, có thể tôi sẽ đi theo hướng "khuôn phép", vì dù sao tôi cũng đang là công dân của nước CHXHCN Việt Nam, tôi cần phải "sống và làm việc theo hiến pháp và pháp luật".

Nói thế không phải vì tôi sợ. Tôi viết sự thật và tôi đêch phải sợ cái quái gì cả. Tôi viết sự thật chứ tôi không nói xấu chế độ, với lại "sự thật" của tôi chưa hề công khai in ra để nhắm cụ thể vào một ai, cho nên cũng chẳng có lý do gì để mà "khép tội" tôi được. Hiến pháp quy định rồi, mọi công dân đều được tự do nói nên chính kiến của mình, miễn là đừng có "vừa nói vừa phá".

Việc trích đăng trên BLOG (nhật ký online) bản thảo này là quyền riêng tư của tôi, chẳng nào có tật thì cứ việc giật mình. Còn khi nào tôi "làm rùm beng" lên thì nó sẽ khác.

Giờ thì viết tiếp nào.

>>>

Thằng Hưng "tỷ" đưa cho tôi điếu vina

- Hút đi ông, hút cho nó "thơm" mồm.

- OK, cảm ơn thằng bạn

Sở dĩ thằng này có thêm cái đuôi "tỷ" ở sau lưng là vì nó từng có tiền tỷ (dù "tỷ" của nó là "lạm dụng tín nhiệm" và "lừa" của người khác), nó

mua hàng trả chậm với giá cao, sau đó bán ngay với giá thấp, mục đích lấy tiền quay ra "đánh quả", nào ngờ sập bét nhè (sau này nó bị xử 9 năm). thằng này cùng tuổi với tôi, nó cũng khoái mỹ thuật lắm, cho nên nó và tôi có vẻ "tâm đầu ý hợp". Lúc này nó đang giữ "quyền" là "trực buồng", nó "nhập kho" trước tôi 4 tháng.

Hồi đầu tôi mới vào nó cũng "thờ ơ" với tôi lắm, nhưng rồi dần dần tiếp xúc, tôi và nó trở thành "ạ" của nhau từ lúc nào không biết.

Kỷ niệm lớn nhất của tôi và nó và việc tổ chức "xăm trổ" trong buồng.

Biết tôi là dân mỹ thuật, nó khoái lắm, nó nhờ tôi nghĩ ra một cái gì đó hay hay để nó xăm, nó chán nhiều thứ nên muốn xăm để "đánh dấu đời".

Tôi vẽ đủ thứ nhưng rồi cuối cùng nó dừng lại và "kết" tích "Võ Tòng đả hổ", đó là cảnh Võ Tòng đang cưỡi trên lưng hổ, một tay ghì chặt đầu hổ còn một tay vung nắm đấm, phong cảnh xung quanh có núi, có rừng, trên bầu trời là nháo nhác chim muông.

Nó háo hức như một đứa trẻ

- Ông "phóng" lên lưng và xăm cho tôi!
- Nhưng tôi có biết xăm đéo đâu mà xăm, ông nhờ xem trong buồng có thằng nào biết thì bảo nó xăm cho...
- Thôi, đéo chơi nhờ thằng nào, ông vẽ và ông cứ xăm luôn cho tôi, nét vẽ của ông ông còn chinh được, chứ để thằng khác nó lại làm hỏng mẹ nó mất cái lưng của tôi ra...

Rồi nó nói như... đúng rồi:

- Ông xăm đi, dễ lắm, quần chỉ vào đầu kim, xong gầy gầy theo nét vẽ là được...
- Mịa khi, thế ông xăm như thế bao giờ chưa?
- Chưa, là tôi thấy "chúng nó" bảo thế.
- "Chúng nó" nào? Lại mấy thằng "bác sĩ" chứ gì? (Ở đây lũ nghiện, chuyên tiêm chích, khi hỏi về nghề nghiệp thì hay gãi đầu gãi tai: Dạ, em làm..."bác sĩ" ạ)

Tôi tặc lưỡi, xăm thì xăm, sợ gì. Thế là chúng tôi âm thầm chuẩn bị, việc đầu tiên gửi bọn chạy ngoài mua cho mấy cái kim, sau đó cạy đế kẹp của đôi "gà" (dép Biti's) để đốt lấy muội đen làm mực. Tuy nhiên sau đó để nhanh, và cũng là tránh mùi khét, tránh khói bọn tôi quyết định gửi bọn chạy ngoài mua cho thỏi mực tàu.

Việc có lửa ở trong buồng cũng kỳ cũng chẳng khác nào việc "xe râu". Hồi còn ở quận và khi mới lên trại giam, lúc ấy không có dao cạo, bọn tù muốn nhổ râu thì phải lấy sợi chỉ soăn lại như cái lò xo, sau đó cứ tay trái "cụp" thì tay phải "xoè" và ngược lại, để cho cái "lò xo" chạy đi chạy lại và quấn râu vào đó (he he... cứ phải nói là "nhổ tận gốc" luôn, tù "hiêm" thật).

Để có lửa để hút thuốc, đun nước pha trà, "hâm" lại đồ ăn thì thế này, lũ tù dùng bật lửa ga cũ (không cần ga), sau đó lắp viên đá lửa vào (đá lửa trong trại tạm giam cũng là một trong những thứ quý giá vào bậc nhất), cái viên đá lửa ấy bật lên sẽ toé ra rất nhiều tia lửa nhỏ, lũ tù dùng bông (xé từ chăn bông ra), tách cho thật xốp, sau đó dí sát vào bật lửa và bật, ngọn lửa sẽ bùng lên như có xăng.

Sau khi có lửa, vấn đề là phải duy trì ngọn lửa ấy thế nào, bởi không lẽ mỗi lần hút thuốc lại phải bật như thế (lũ tù cực tiết kiệm đá), thế là dùng giấy vệ sinh, se nhỏ lại kiểu như sợi dây thừng bé... và châm lửa vào đó, lửa sẽ đủ đỏ và cháy chậm như thắp nhang (quan trọng nhất là dùng cách này sẽ không có khói).

Riêng với việc "đun" nước để pha trà, tù sẽ chế "nồi" bằng vỏ hộp sữa hoặc túi sữa (bằng giấy), sau đó dùng kem đánh răng bôi xuống đáy để "chống cháy". "Nồi" được buộc dây treo lên bởi đun kiểu này không "bắc" lên trên cái gì được. "Rơm và củi" thì được chế từ đồ nhựa, tù thích nhất là bẻ "bo" (bát ăn cơm) ra đun, "bo" nặng nhựa mềm, vừa cháy to, vừa ít khói

Khi "đun" nước, tức là làm việc vi phạm, cho nên tù canh chừng rất cẩn mật, bọn "vệ sinh" phải chui ra sau "tủ lạnh" (bể nước) để "đun", phần còn lại trong buồng thì vị trí nào yên vị ở vị trí đó, bởi nếu bị bắt về tội "có lửa" trong buồng giam thì ngay với cả quản giáo cũng sẽ là rất "to chuyện".

Nhờ có lửa mà bọn tôi có những buổi tối ngồi hút thuốc, uống trà, đàm đạo hệt như ở bên ngoài xã hội vậy (tất nhiên là cũng chỉ có ở "bên trên" mới "đủ tuổi" để mà như thế).

>>>

Lại nói về việc xăm cho thẳng "trực buồng".

Bọn xe "rải chiếu" xuống dưới "tủ lạnh" sau khi tất cả buồng đều đã "cụp pha, khoá cổ, gạt chân chống" (việc làm này cần bí mật và đa phần trong buồng không biết việc này, bởi chúng tôi sợ bị "rích").

"Công việc" của chúng tôi thường bắt đầu lúc nửa đêm như thế.

Lúc đầu tôi lóng nga lóng ngóng với cây kim. Nhưng rồi cứ vừa xăm vừa mày mò. Cuối cùng thì tay tôi cũng đã "múa" được ngon lành với cây kim, đúng là "trăm hay không bằng tay quen", khi đã quen tay, tôi "gậy kim" tanh tách như một thẳng đã có nghề từ trước.

Nhưng cũng phải nói là việc xăm nguyên cả tấm lưng như thế này rất đau đớn, chỉ cần nhìn khuôn mặt thẳng "trực buồng" và những giọt mồ hôi là đủ hình dung nó đau như thế nào. Lúc đầu nó còn phải cắn răng vào cái khăn mặt để chịu đựng, nhưng sau khi tôi "nghề hơn" và nó cũng quen hơn, nó cũng không còn "căng thẳng" nữa.

>>>

Sau ba tuần, công việc cũng gần hoàn tất, nhìn tác phẩm "đầu tay" của mình trong tù, tôi thấy thật là hoành tráng, tôi dự kiến sẽ cố gắng hoàn tất "công việc" sau một tuần nữa, nhưng...

Việc xăm trở bị lộ ra ngoài và đến tai cả "thầy" lẫn "ban"...

chương 16

Việc xăm trở bị lộ ra ngoài và đến tai cả "thầy" lẫn "ban"

Bản thân tôi và thằng "trực buồng" rất bất ngờ vì điều đó.

...

Sau khi "điểm" buồng, tay quản giáo cho gọi thằng "trực buồng" ra ngoài, tôi cảm thấy hơi nghi nghi, giờ này mà bị gọi ra chắc là phải có việc gì đó rất quan trọng, và quả nhiên đúng là như vậy...

Tôi "bám lồng" ngóng theo và bắt đầu sốt ruột. 10 phút... 15 phút... rồi 20 phút...

Thằng "trực buồng" thất thểu quay về, vừa thấy tôi nó nói vội

- Vụ xăm có "rích" rồi, lát "ban" và "thầy" sẽ vào buồng để giải quyết đấy
- Nhưng làm sao mà biết được?
- Đéo biết nữa, nhưng không phải là do "rích" ra "thầy" đâu...
- Tức là...?
- "Rích" hấn ra "ban".

Thôi xong. "Ban" mà biết thì to chuyện rồi

Chúng tôi "triệu tập một cuộc họp lãnh đạo" khẩn cấp...

15 phút sau, tay "ban" với cấp hàm thiếu tá khệnh khạng bước vào, lúc này nhìn quả "thầy" khép lép và lùn cùn phía sau "ban" thật là hài hước, cái "cặc ngựa" trên tay "thầy" đung đưa làm tôi liên tưởng đến con ngựa lúc nó sừng lên, nó thò "chym" ra ngoài để "chiến". Mẹ kiếp, mọi khi trước mặt tù thì sao mà tỏm thế, sao mà oách thế, giờ có mặt "ban" thì trông cứ như là thằng mỗ đi bên cạnh lý trưởng ấy, đến là nhục.

- Thằng nào là thằng Hưng? - Tay "ban" hất hàm hỏi
- Dạ, "con" ạ - thằng "trực buồng" bước ra
- À, mày giỏi lắm, thích làm "đại bàng, đại bác" hả "con"?
- Dạ, "con" không dám.
- Ngồi xuống đây "con", để "ban" xem cái mặt "con" nó thế nào nào.

Nói rồi tay ban dùng găm giầy hất qua hất lại cái mặt thằng "trực buồng"...

- Cái mặt mày trông cũng đến nỗi nào đâu nhỉ. Mày sướng quá mày rùng mỡ hả con?...

Thằng cha "ban" cứ thủng thủng hỏi như trêu tức, có đánh thì đánh mẹ nó đi lại còn bày đặt, thích làm oai với tù.

Cả buồng ngồi im phăng phắc, mọi ánh mắt dò xét nhìn ra sợ sệt. Ở đây mỗi lần "ban" ghé thăm tù là một "sự kiện" lớn, bởi bình thường, "ban" chỉ "đi tuần" quanh quần bên ngoài hành lang thôi.

- Thằng nào xăm cho mày?
- Dạ...
- Thằng nào?
- Dạ...
- Đ. mẹ mày chứ, thằng nào?... Ông đưa cái "cặc ngựa" đây - vừa nói, tay "ban" vừa giật cái "cặc ngựa" từ tay quản giáo.

Một cú đánh "vắt chéo" từ trên xuống kêu đánh "bụp"

- Nói mau? Thằng nào xăm?
- Dạ... con... con....
- Con cái... đ. mẹ mày này - Cú "vắt chéo" thứ hai có phần mạnh hơn cú trước. Lũ tù im thin thít... Các buồng khác "ngóng" sang hồi hộp...
- Dạ... thưa "ban", con tự xăm ạ.
- Này thì tự xăm này tự xăm, tự xăm, tự xăm, tự xăm... này....

Mỗi câu "tự xăm" là một phát "cặc ngựa" kinh hồn, trong buồng giam im ắng, tiếng vụt kêu to, rõ và âm. Tôi rùng mình, cái âm thanh nghe nói

lòng này khiến cho con người ta không còn giữ chặt được "hồn vía" nữa, tôi bất giác liên tưởng về những cảnh đọa đày trong cái "chuồng cọp" dưới thời Pháp trị, tàn nhẫn và phi nhân tính.

Thằng "trực buồng" đưa hai tay lên ôm đầu và lăn bệt ra lòng "mà", nó không kêu, dường như lúc này nó cam chịu với việc bị đánh, đôi chân nó co quắp, dường như nó muốn hạn chế tối đa những cú đánh tràn trên thân thể.

"Thầy" đứng im, không nói được câu nào cả, thằng "trực buồng" vốn được thầy "nâng như nâng trứng", bởi mỗi tháng nó đều góp phần không nhỏ vào việc "làm giàu" cho "thầy", ấy vậy mà giờ đây "thầy" không "đỡ" nổi cho nó. Nhìn khuôn mặt "thầy" tôi nghĩ có lẽ "thầy" đang giận, giận lắm, giận đến tím cả mặt, "thầy" giận "tiên sư bố cái thằng nào ở trong buồng sao không gặp "thầy" để "báo cáo sự việc" mà lại đi báo "ban", phen này thì "thầy" lại bị mất "điểm" nữa rồi, mỗi "nhiệm kỳ" trông coi dây tù đầu này chỉ có hai năm thôi, "biết điều" lắm thì may ra mới được kéo dài thêm năm nữa, quan điểm "rõ ràng" là "hoa thơm mỗi thằng hít một tí" rồi, vậy mà cứ "mất điểm" thế này, có lẽ "thầy" đến phải "về hưu sớm" mất thôi. Phải đi trông "tù già" hoặc trông mấy cái thằng tử hình chờ bắn thì có "vẹo" đéo gì cơ chứ (quản giáo dây nào có nhiều tù vi phạm sẽ bị kỷ luật, điều chuyển vị trí, và đương nhiên là sẽ phải đến chỗ "chả có cái cứt gì để mà ăn cả")

Sau này tôi vẫn luôn cảm thấy giật mình và cảm thấy bất ổn vì không ngờ rằng xung quanh mình lại có nhiều loại "rích" đến thế, "rích" ở trong buồng giam nó cũng có dăm bảy loại, có "rích VIP", "rích ban" và "rích vớ vẩn"

Tức là làm bất cứ việc gì đều phải dè chừng, nhất là đối với "rích VIP" vô cùng khó nhận biết, loại này thường là những thằng đã đi xử rồi, đã có án, được giữ lại trại để cải tạo và giao "nhiệm vụ đặc biệt", "rích VIP" thường có cái vỏ bọc che đậy vô cùng khéo léo và được đích thân "các

ban" huấn luyện, giao nhiệm vụ trước khi cho "nhập kho" chung với lũ can phạm đang bị tạm giam để điều tra như bọn tôi. "Rích" này vào buồng như một can phạm bình thường và quản giáo cũng không hề biết, bọn "rích" này chuyên nghe ngóng và báo cáo về các loại án kinh tế và vi phạm nghiêm trọng trong buồng.

Sở dĩ những thằng này nhiệt tình làm "rích" là bởi với chúng, đây chính là cơ hội tốt nhất để chúng được giảm án mấy tháng mỗi năm và sớm được xét đặc xá trước thời hạn. Nhưng chung quy lại, làm "rích" chả sung sướng gì, chẳng may mà để tù nó biết thì nó "đập" cho "sống cũng thành tật".

- Thằng nào xăm cho thằng này, bước ra phía ngoài? - Tay "ban" nói và đưa mắt đảo một lượt quanh phòng.

Im lặng...

- Thằng nào xăm thì bước ra đây, đừng để bố mày phải điều tra ra thì lúc đó đừng có trách bố mày là ác?

Tôi nghiêng rặng, nó "tác oai tác quái" hành xử với tù thế này, có khác chó gì dân đao búa anh chị ở ngoài đường.

Tôi nhồm người định đứng dậy, thằng Toàn - một trong số những đứa tôi được tôi nâng đỡ vít tôi xuống và bước ra...

Thưa "ban", con là người xăm cho anh Hưng ạ

Tay "ban" ngó thằng Toàn một lượt, tay cầm "cặc ngựa" ấn lên trán để thằng Toàn ngửa mặt lên

- Được lắm, có thể chứ, tao tưởng chúng mày không dám nhận. Giờ thì nằm xuống đây. Mày lấy kim ở đâu, lấy mực ở đâu ra mà xăm hả con?

- Dạ, thưa "ban", cái đó hôm có mấy anh em đi xử về mang về phòng

- Là thằng nào?

- Dạ, là anh.... Anh ấy chuyển đi trại ở Thanh Hoá rồi ạ - Thằng Toàn trả lời một cách khôn khéo, nó nghĩ ra cách đổ thừa cho cái thằng đã đi xử và đã chuyển đi trại cải tạo mấy hôm.

- Chúng mày được lắm. Thế giờ đã biết tội chưa?
- Dạ thưa "ban", "con" biết tội rồi ạ
- Biết rồi chứ gì... này thì biết này, này thì biết này...

Những cú đánh với những tiếng vọng kinh người tiếp tục vang lên, tay quản giáo vẫn lặng yên quan sát.

Tôi đứng dậy

- Thưa "ban", người xăm là con chứ không phải thằng Toàn đâu ạ. Tay "ban" bất ngờ vì tình huống này xảy ra, hẳn dừng lại nhìn tôi với khuôn mặt dữ tợn.

- À, ra chúng mày bênh nhau đấy, được rồi, ra đây, ra đây rồi "bố mày" cho bênh cả thế.

Tôi có lẽ cũng đã quen và vô cảm với những gì diễn ra tại đây mất rồi, thay vì cảm giác sợ hãi, tôi bình thản ngồi xuống và chờ đợi.

- Túm lại là thằng nào xăm?
- Dạ là con - thằng Toàn cướp lời
- Vâng thưa ban, là thằng Toàn chứ không phải thằng N... đâu ạ - thằng "trực buồng" kiên quyết lên tiếng để bảo vệ tôi.
- Dạ thưa "ban".... Tôi định lên tiếng thì bị chặn lại bởi tay quản giáo - Mày im mẹ nó mồm đi...

Tay quản giáo quay sang nói với "ban"

- Anh ạ, lời hết bọn này ra phòng quản giáo, em sẽ có cách "xử" chúng nó.

"Ban" không nói gì, vứt toẹt cái "cặc ngựa" xuống "mà". Cả ba chúng tôi được đưa ra ngoài, tay quản giáo giậm dừ đóng mạnh cửa sắt, rầm... rầm...

chương 17-18

Qua song sắt, nắng và gió - chúng đang nhảy múa tung tăng, chúng chả thèm để ý đến những "hộp" bê tông xung quanh, chúng chả để ý đến phía

sau song sắt chỉ cách chúng mấy bước chân kia là cả một thế giới thế lương đẵng đẵng, một thế giới riêng mang tên: "Thế giới tù".

Ở đây, chỉ có những khu giam hướng đông là có thể hy vọng "vợt" được một ít nắng, nhưng cũng chỉ gọi là một tí tẹo thôi, nắng chỉ đùa nghịch và vờn vẩy trên ô thoáng cao ngất ngưỡng, nắng chẳng biết "thương tù", bởi nếu "thương" thì nắng đã chẳng "nằm, ngồi" lên các dãy nhà giam để mà "ôm" tù chảy mỡ ra như thế...

Thằng "trực buồng" và thằng Toàn đã đi kỷ luật cùm chân được hai ngày rồi. Mỗi ngày giờ đây tôi cũng chỉ biết gửi bọn chạy ngoài mang thức ăn, sữa và thuốc lào đến cho chúng nó. Tôi chua xót cho bản thân mình, chua xót cho lũ tù.

Đành rằng khi đã vào đến đây, sự thật hiển nhiên đó chính là cái giá mà tôi và những thằng tù khác phải trả giá do tội lỗi của mình gây ra, nhưng quan niệm "đã là tù thì chẳng việc chó gì phải đối xử tử tế" của quản giáo đã ăn sâu vào suy nghĩ họ mất rồi, họ chẳng cần biết đến đằng sau những lý do bị tạm giam kia của tù là gì nữa, họ không cần biết rằng tù cũng có dăm bảy loại, với họ ở cái trốn này, hai chữ "tình người" hoàn toàn không có. Họ coi tù là lũ người bản tưởi, tanh hôi, nhưng hồi ôi, chính họ mới là những người bản tưởi và tanh hôi nhất

Tôi không dám "vơ đũa cả nắm", ở đâu cũng có những người tốt, ngay cả trong số những người "trông tù" ở đây cũng vậy, nhưng mà hiếm lắm. Tôi còn nhớ có một ông quản giáo phụ, chuyên đi trực vào ban đêm, lũ tù không gọi ông ấy là "thầy" mà gọi là "bố", xưng "con", ông ấy chính là một trong số rất ít những quản giáo ở đây (trường hợp khác tôi chưa gặp) được tôi cho là tốt. Một tuần 3 ca, cứ đến giờ trực là ông ấy đi một vòng, hỏi các buồng tình hình thế nào? Có thằng nào ốm đau gì không? Mỗi lần ông ấy đều chia cho các buồng, mỗi buồng 3 điếu vina (một dãy giam có 4 - 5 buồng), với tù thì điếu vina là quý lắm (quý đến mức, có một điếu thuốc thôi cũng phải chia cho bao nhiêu anh em cùng hút, mỗi

thằng hút một hơi (dưới lớp "xe" khi được chia, thằng nào mà "bập" hơi dài là bị "soi" và bị chửi ngay), đi lấy cung hoặc đi xử về, lũ tù thường tranh thủ nhật "tóp" thuốc người ta hút xong vứt đi để hút rồi tìm cách mang về buồng)....

Lại nói về ông quản giáo phụ được lũ tù gọi là "bố" này. Cũng đã có lần ông ấy được anh em tù dấm dúi đưa cho mấy trăm, nhưng ông ấy từ chối, ông nói : Tao biết chúng mày ở trong này cũng khổ lắm rồi, chúng mày giữ lấy mà dùng.

Những thằng nhà ở gần, khi nhận được giấy báo ra toà, muốn nhờ ông ấy gọi điện nhắn về gia đình, ông ấy sẵn sàng giúp đỡ (nhiều trường hợp giấy báo xử không đến được gia đình nên trước đi xử, tù hay tìm cách báo về cho gia đình biết). Ông ấy chỉ nhận nhắn báo xử, còn tất cả các lời nhắn khác ông ấy từ chối. Lũ tù hiểu lý do ấy vì sao.

Trong môi trường tù tội đầy dẫy bất công như thế này, việc ông ấy (chỉ là một quản giáo phụ) đối xử với tù như thế khiến tôi rất xúc động. Mỗi tuần lũ tù đều mong đến ngày trực của ông ấy. Có lẽ lũ tù cũng cảm nhận được rằng, đó là những khoảnh khắc "yên tĩnh và nhẹ nhàng" nhất trong "cơn bão".

Việc tôi xăm cho thằng "trực buồng", "ban" biết rất rõ, nhưng "ban" vào buồng "hành xử" như vậy cũng là có lý do của nó.

Nguyên nhân sâu xa cuối cùng thì vẫn là tiền, là bè cánh. Đúng là đồng tiền nó lấn át hết tất cả. Tiền làm cho con người ta biến chất, tha hóa.

Tôi hiểu rất rõ "nguyên tắc" của "ứng xử" với mỗi quan hệ "đầu tiên". Hiểu rất rõ cái thứ "văn hoá phong bì" nó không chỉ tồn tại ở nơi đây, mà nó tồn tại ở khắp nơi, bất cứ chỗ nào. Chỉ có điều, cái cách "ăn" và cách "đấm cặc vào tù" của quản giáo ở đây thì không thể chấp nhận được.

Có hai nguyên nhân sâu xa ở đây:

Nguyên nhân thứ nhất thằng "trực buồng" bị ban "chơi" là bởi vì có một lần, gia đình thằng "trực buồng" nhờ "ban" (chẳng biết qua đâu mà biết "ban" nữa?) mang vào cho nó một tuýp thuốc ngứa, đồng thời hứa sẽ "hậu tạ" thầy, nhưng lại trót "quên" mất, chờ lâu không thấy, thế là "ban"

cho là nhà nó láo, dám chơi mình. (sau này thằng "trực buồng" đi xử và gặp gia đình, thông tin này đã được kiểm chứng).

Nguyên nhân thứ hai (có lẽ là nguyên nhân chính) là "ban" không ưa "thầy" này, nói huých toẹt ra là "thầy" cậy quan hệ bên trên tốt nên đếch coi "ban" ra cái gì, thông thường thì "thầy" phải thường xuyên "quà cáp" cho "ban", nhưng có lẽ "ban" này thầy ít để ý, vì thế cho nên "ban" giận, "ban" muốn dẫn mặt cho mà nhớ.

Cuối cùng quay lại thì cái điệp khúc "tù vẫn là thẳng húng" được thể hiện rõ mồn một.

Sau khi gọi chúng tôi ra phòng quản giáo, "thầy" mới buộc lòng lên tiếng:

- Anh ạ, vụ này anh để em giải quyết.
- Không được, để các ông "giải quyết" hỏng hết tù! (hô hô, nói nghe... ngứa éo chịu được)

Tay quản giáo kéo "ban" ra một góc "trao đổi" gì đó, mặt "ban" lúc này giãn ra chưa không còn như cái miếng giẻ rách nữa.

- Thằng này và thằng này về buồng chuẩn bị nội vụ đi kỷ luật! - Tay "ban" dùng mệnh lệnh và chỉ tay vào thằng "trực buồng" và thằng Toàn

Tôi ngược mắt lên, không ai đá động đến tôi cả, thật là vô lý bởi "thầy" không đời nào "nhẹ tay" với tôi đâu, không có "tiền tươi thóc thật" thì còn lâu "thầy" mới "đỡ". Ngay "thầy" cũng biết thừa, tôi mới chính là thằng trực tiếp xăm cơ mà. Nếu kỷ luật thì tôi phải là thằng đầu tiên bị đi chứ?

Tôi "đần mặt" ra nhìn theo bước đi của tay "ban", được một quãng tay "ban" bỗng quay lại

- Mà là em ông T...?
- Dạ, ông... T nào ạ?
- T... - Cục quản lý trại giam
- À, dạ vâng... - Tôi bắt đầu lờ mờ hiểu ra vấn đề

- Về buồng chấp hành tốt nghe chưa

- Dạ...

Thì ra là hẳn quay lai để "kiểm chứng" cho chắc chắn, không lờ lại "tha" nhằm cho tôi thì... phí.

Đúng là sống trên đời nhiều khi... "may hơn khôn" - Tôi đã rất may khi mà "được nhờ" từ sự quen biết giữa tay "ban" này với ông anh họ của tôi là trung tá trên Cục quản lý trại giam. Cũng nhờ đó mà tay quản giáo buồng giam của tôi cũng đã không nỡ... "vặt" tôi thêm, khi tôi được tha trở về buồng.

Lúc vào tù cứ ngỡ ngẩn học làm thơ

Tôi mê mãi với "mơ", với "mộng"

Ôm kỷ niệm theo thời gian để sống

Và xoay vòng trong thế giới hư vô

Vào tù, tôi trở nên trầm tư hơn trước rất nhiều, nhìn nhận sự việc gì cũng bằng những suy tư

Em ơi, ngoài đó có vui không?

Chỉ hỏi thăm thôi, chớ để lòng

Ngày tháng trôi đi không níu được

Đất trời xoay mãi chỉ hoài công

Còn chi mà cố cho thêm lụy

Tất cả hãy quên để thoát vòng

Sau trận mưa mây trời lại sáng

Nắng mưa mưa nắng chuyện hư không ...

Tôi liên tưởng đến các bậc tiền bối ngày xưa, thông cảm với cảnh tù đầy mà họ trải qua nơi các nhà tù của Pháp, Mỹ. Có lẽ tôi bây giờ sướng hơn họ, bởi tù như chúng tôi còn có tiền để mà "dán", để mà "che" bớt đi sự đọa đày.

Chuyện "ăn" tiền của quản giáo cũng muôn hình vạn trạng, chẳng phải nói đâu xa, ngay chính bản thân tôi đây, gia đình tôi đã phải lặn lội đến tận nhà tay quản giáo để mà "nhờ vả", hôm ấy trời mưa, mưa rất to.

Bố tôi như "thường lệ" (theo chỉ dẫn của những người "đi trước"), làm một gói quà to, nhét kèm trong đó là phong bì tiền cộng tên và số giam của tôi. Theo lời của bố tôi thì ngay cả người nhà của phạm nhân đến nhà nhờ vả nó cũng trích thượng, ăn nói thì cộc lốc, thậm chí nó chẳng thèm mời bố tôi ngồi, nó chỉ ngắn gọn:

- Ông để đấy có gì tôi sẽ xem, giờ ông về đi có gì tôi sẽ báo lại.

Ôi cái sự "báo lại" của nó, không gì khác hơn là liên tục gọi điện "khủng bố" để moi tiền, thậm chí nó nhiều lần nó cho người khác gọi đến để "kể khổ" và có nhã ý "lo" cho tôi được "sướng" hơn...

Ở bên ngoài, người nhà của can phạm kiểu như bố tôi thì có biết gì đâu, thấy nó "rung" như thế thì thương con em mình khổ, nên đành phải "căn rắng" mà "nộp" chứ biết làm sao.

Chưa hết đâu, vợ và người yêu của can phạm chúng cũng không tha, cô nàng "chè Thái, gái Tuyên" của tôi cũng đã từng bị "gạ tình" tới 2 lần đấy. Hận lắm. Sau này có lần đi thăm tôi, nàng đã kể:

- Hôm ấy là thứ 7, tự nhiên em nhận được một cuộc điện thoại, giọng đàn ông, nói là anh ở trong đó gửi thư ra cho em, anh ta hẹn em ra quán cafe T... để nhận, anh ta nói anh ta là công an trong đó và "mang ra giúp"...

Bố cái thằng chó ấy chứ, giúp cái gì mà giúp, khi gặp em, thư thì chả nói, nó cứ ngồi khen em đẹp. Em hỏi thư, nó nói cứ từ từ đã. Mồm nó nói, tay nó kéo ghế ngồi sát lại chỗ em.

Tôi vốn đã rất "dị ứng" với những kẻ "trông tù" sau những gì mắt thấy tai nghe, thế nhưng đến nước này thì tôi không thể chịu đựng được, ngay cả những người ở bên ngoài mà nó cũng không tha, hồi ôi đáng giận thay cho cái tên quản giáo ấy, tôi thề là sẽ có ngày tôi dạy cho nó một bài học, tôi muốn đối diện với nó ở bên ngoài xã hội, tôi muốn nhìn thấy nó thể hiện "bản lĩnh chó" của nó ở bên ngoài chứ không phải ở cái chốn này.

Qua nhiều sự việc, qua nhiều biến cố, chính môi trường tù này đã trui rèn

tôi, đã dạy cho tôi biết thế nào là "tình đời". Tôi đã biết nhẫn nại và "suy nghĩ" hơn trước rất nhiều.

Tôi nhõm người như bị một cú đá vào chỗ hiểm

- Nó đã làm gì em rồi?

- Anh cứ bình tĩnh đã, nó không dám làm gì em đâu

Nàng trấn an tôi

- Em đã khéo léo từ chối và hẹn nó hôm sau nói chuyện, nó OK, nhưng chính cái hôm sau ấy nó đã phải xin lỗi em trước mặt anh T (anh T là anh họ tôi - công tác tại Cục quản lý trại giam)

Anh T đã "bốp" thẳng vào mặt nó :

- Mà mày muốn gì? Mày có thích tao gọi thẳng cho ông H giám thị trại không? Tao nghiêm túc cảnh cáo mày - Thằng em tao khi ra mà nói là mày đã quá đáng với nó thì mày đừng trách tao. Hôm ông già nó đến tao đã bỏ qua rồi. Mày thấy chưa có ai ra mặt thì mày làm càn à? Mẹ, một vừa hai phải thôi chứ.

Có lẽ cái "mác" Trưởng một phòng trên Cục quản lý trại giam của ông anh họ tôi đã khiến tay quản giáo phải "mặt xanh mặt vàng", nó ra sức thanh minh là chỉ có ý tốt thôi. Tiên sư nó chứ, nó "tốt" thật đấy.

Chính bố tôi khi biết sự việc, ông sốc, huyết áp của ông lên cao vùn vụt và chỉ thiếu một chút nữa là đột quy, những cú điện thoại "hỏi thăm" của chúng nó còn chưa đủ hay sao mà lại còn bày đặt làm cái trò mất dạy như thế. Chính bố mẹ tôi và những người thân trong gia đình tôi đã nói thẳng: Sự bản thiêu không chỉ dừng lại ở phía trong trại giam đâu, nó lẫn át cả ra ngoài, nó "ăn theo" những đứa bị tạm giam trong đó, một sự "lạm dụng phi nhân tính".

Trước đây, nếu ai đã từng theo dõi vụ tham ô của một trưởng phòng kinh doanh tại công ty ô tô Daewoo, thì sẽ biết người tham ô đó tên là gì. Chính vợ anh ta đã "phải" cặp kè với một tay quản giáo để đổi lại "suất trách nhiệm" cho chồng (tôi dùng từ "phải" trong ngoặc kép vì cũng có thể do vợ anh ta "dừng mỡ", nên đã tặc lưỡi để "tiện cả đôi bên").

Nói đến quản giáo để phần nào hình dung được rằng, trong tù, không phải chỉ có dân anh chị, không phải chỉ có đánh đấm, không phải chỉ có bất công không thôi. Còn có rất nhiều điều do bạn tù kể (còn kinh khủng và dã man hơn rất nhiều những gì tôi chứng kiến) nhưng vì tôi không chắc chắn nên tôi sẽ viết để tham khảo ở phần cuối của cuốn hồi ký này. Trong tù, đôi khi con người ta cứ phải giật mình khi chứng kiến những sự việc diễn ra trước mắt. Tất cả đều là những thứ mà ở ngoài dù có đầu óc tưởng tượng đến mấy tôi cũng không hình dung ra nổi.

Quay lại với những ngày đầu tôi mới "nhập kho", tôi cứ phải lần lượt chứng kiến hết "sự hành xác" này đến "sự hành xác" khác của tù với tù. Về cơ bản thì "nội quy" do lũ tù đặt ra có mấy câu then chốt kiểu như: "Có mắt như mù, có tai như điếc, có mồm như câm", phải thuộc "ba không, ba có", phải học và nhớ kỹ là "Đối với cán bộ phải ăn gian nói dối, đối với anh em tù phải tuyệt đối trung thành"...

Còn riêng với mỗi tội danh cụ thể thì lũ tù đều có những "triết lý" khác nhau để "lên lớp" cho lính mới.

Trong các loại tội thì tù ghét nhất là tội "hiếp dân", thằng nào mắc tội "hiếp dân" vào đây thì thôi rồi, cứ phải nói là "bết xê lết" luôn. Tôi chưa thấy cái kiểu "hành" nào tởm hơn thế

Ngày... tháng... năm...

- Có lính mới, có lính mới - mấy thằng "xe" nhao nhao

Tôi nhìn ra ngoài cửa, từ phía ngoài, tay quản giáo dẫn vào hai thằng can phạm mới

- Ngồi xuống góc "tủ lạnh" và chấp hành nghe chưa

Nói rồi tay quản giáo đi ra. Tôi biết cái kiểu "đi ra" không thêm "nhắn gửi" gì thằng "trực buồng" như thế tức là không có "vạ" gì rồi. Như thế đồng nghĩa với việc tay quản giáo đã giao phó hoàn toàn hai thằng lính mới cho buồng tự "sắp xếp" và "xử lý"

Đang chuẩn bị giờ ăn cơm, nên lũ tù không "manh động" ngay vì sợ có "ban" đi kiểm tra. Chúng đợi đến sau khi điếm buông xong.

Sau khi buông đã "điểm", một mệnh lệnh được phát ra

- Kiểm tra "nội vụ" hai thằng lính mới!

Hai thằng "xe" toả ra hai góc, chúng lôi hết túi đồ của bọn lính mới ra để "kiểm tra". Mục đích của việc "kiểm tra" này là để xem có quần áo mới và còn tốt để "chẹt" (tịch thu), trong tù thì quần áo còn mới và tốt (nhất là đồ hiệu) sẽ được "chẹt" cho "các anh trên" dùng và dành dự phòng khi hết tiền sẽ đem ra đổi thuốc lào (một cái áo Nike hàng hiệu xịn vào đây đổi được... 1/3 gói thuốc lào).

- Mà có mang đồ vi phạm vào không?

- Dạ, không.

- Đ.mẹ mà, cụp mẹ mà cái "pha" xuống

Câu chửi được kèm theo một cú "táng" vào giữa đầu.

- Mà tội gì?

- Dạ... em... em... tội.... hiếp dâm ạ... - thằng lính mới lí nhí...

- Hô hô hô... ha ha ha... khặc khặc khặc... Anh em ơi thằng này tội... Hi... hi... ếp... ếp dâm.... này....

- Từ phía bên trên lập tức có những tiếng cười khà ồ đồng loạt.

- Cho thằng "hiếp dâm" lên đây

Thằng lính mới nhồm dậy định đi lên, lập tức bị sút một phát vào giữa ngực

- Đ.mẹ mà... Bò lên...

Thằng lính mới sợ hãi bò lên quỳ trước mặt thằng "trực buồng"

- Tên?

- Dạ em là Nguyễn văn T...

Một cú sút vào mạng sườn kèm theo lời "nhắc nhở" - Nói với các anh phải thưa gửi đàng hoàng!

- Mà tội gì? Lúc này tao nghe chưa rõ...

- Dạ, thưa anh, em tội... hiếp dâm ạ...

- Á à... kinh đây... Mà có biết trong tù các anh đang "vật" lắm không mà mà lại dám mang ngay cái tội "làm cho các anh phải thèm" vào đây?

Im lặng...

- Hơ, thằng này nó... "phật" nhiều nên tai nó ù, nó điếc rồi.... Chúng này đâu, "thông tai" nó cho tao!
- Hai thằng xe với hai chiếc dép đúc đập liên tục vào tai thằng lính mới
- Em xin các anh, em xin các anh...
- Nghe rõ chưa con?
- Dạ em nghe rõ rồi ạ... Các anh tha cho em...
- Ủ, tha cho em... Thôi được rồi, chúng mày không được đánh nó nữa... Tao là tao "thương" mày lắm đấy... Tao không đánh nữa, tao "giao việc" cho mà làm vậy... Trước khi làm việc, mày... tụt quần ra cho tao xem chym?...
- Dạ em xin...
- Xin này - một cú sút chặn họng - Mày có muốn ăn đòn không? Tụt mẹ mày quần ra.
- Thằng lính mới đành phải ngoan ngoãn tụt quần...
- Ha ha ha... Hô hô hô... hồ hồ hồ... Những tiếng cười vang lên...
- Chym cò thế này mà cũng đòi... hiếp dâm cơ à... Ha ha ha... Mày được đấy... Đ. mẹ nó chứ, chúng mày ơi, nhìn cứ như... quả ớt gió ấy... à không... như con đĩa ấy... ha ha ha....

Tôi cũng phải phì cười vì cái câu chửi của thằng "trực buồng", nhưng lúc đó do tôi chưa "nhớn" nên cũng không dám cười to, lúc ấy tôi tập trung quan sát để xem diễn biến tiếp theo sẽ thế nào.

- Chúng mày đâu, mang dụng cụ "lao động" lên đây cho thằng này.
- Một thằng "xe" cầm lên sợi chỉ và cái bàn chải.
- Giờ thì... cho chym "ngóc đầu" lên cho các anh xem!

Thằng lính mới lộ rõ sự sợ hãi, nó run rẩy

- Em em.
- Nhanh lên...

Nó không biết phải làm thế nào... nó cứ luýnh quýnh...

- Chúng mày giúp nó một tay...
- Mấy thằng "xe" thi nhau... búng...
- Thôi, không ăn thua... dùng bàn chải đi... Bắt nó kê "chym" lên thành "mà" ấy...

Một thằng "xe" túm tóc đẩy thẳng lính mới quỳ dưới lòng "mà" và... hướng "chym" về phía trước.

Cái bàn chải trên tay một thằng "xe" khác làm đánh "bộp". Thằng lính mới "oằn tà là vắn" rên rỉ...

- Quỳ im không bố đập chết mẹ mày bây giờ...

Tiếp tục những cú "tấn" bằng chuôi bàn chải. Khổ thân thằng lính mới nước mắt dàn dụa, chym nó đỏ au như vừa mới được "quay chín".

- Thôi, "đánh thức" thế được rồi, giờ cho nó... "tập bay" đi...

Thằng lính mới lập tức bị lấy sợi chỉ buộc làm ba nút, một nút vào đầu tí, một nút vào đầu chim và một nút vào ngón chân cái.

Đoạn chỉ ngắn, từ ngón chân đến chym chỉ chừng 30 cm và từ chym đến đầu tí cũng chỉ chừng như vậy. Tư thế buộc chỉ này khiến chó thằng lính mới không còn cách nào khác là phải khom gập người xuống, bởi nếu nó chỉ hơi thẳng lên, sợi chỉ sẽ căng ra và vô cùng đau đớn, cảm giác đau buốt sẽ còn hơn cả việc bị rạch dao vào ấy (chính thằng lính mới sau này đã "miêu tả" lại như thế)

- Giờ thì... "bay" đi con...

Thằng lính mới bị bắt "bay" quanh buồng... Nhưng làm sao mà nó "bay" được với cái tư thế ấy cơ chứ, thế là có một thằng xe cứ thỉnh thoảng... giật giật sợi dây chỉ..

- Để bố dạy mày "bay"...

Mỗi lần là một tiếng kêu đau đớn. Không thể hình dung được là tại sao lũ tù lại có thể độc ác như vậy. Sau này chúng giải thích là, riêng với tôi "hiếp dâm" thì không thể nhẹ tay được. Mấy cái thằng "bệnh hoạn" đó cần phải xử nghiêm.

- Em lạy các anh tha cho em...

- Đ.mẹ mày "cò quay" à... Mày không "bay" được chứ gì... thôi được rồi, bố "nhờ" mày một "việc khác" vậy. Chúng mày đâu, mang "ngựa xích thố" của anh lên đây cho thằng này nó "chăn".
- Từ ngoài "lồng", một thằng "xe" mang vào một cái lọ nhựa, bên trong có chứa một con kiến. Nó vẽ xuống lòng mà một cái vòng tròn nhỏ với đường kính chừng 20 cm, sau đó thả kiến vào đó và đưa cho thằng lính mới một cái que:
- Giờ thì "chăn" đi con, mày mà "chăn" không cẩn thận để "xích thố" của bố nó "phi" ra khỏi "doanh trại" là bố đập chết nghe chưa. "Chăn" cẩn thận, mày làm nó bị thương bố cũng đập mày chết...

Khỏi phải nói, với tư thế bị "buộc chỉ" thằng lính mới sẽ "vất vả" thế nào khi... "chăn ngựa"...

Chính tôi đã có lần thả con kiến vào vòng tròn và "chăn" thử xem thế nào, nhưng mẹ kiếp, kiến nó "hiếu động" lắm, nó cứ bò liên tục, chặn hướng này thì nó lại quay đầu bò hướng khác... Tưởng dễ, nhưng mà... quá khó. Đây là tôi dùng cả bàn tay để chặn đấy, chứ đằng này nó phải dùng cái que bé tí để chặn, chưa kể lúc dùng que, chớ có được để cho nó bị thương...

chương 19

Có lẽ do cảm thấy việc hành hạ thằng lính mới cũng "tạm đủ", thằng lính mới được "tha" cho về chỗ, nhưng vẫn bị "buộc chỉ" vào người. Đúng là nếu biết trước thế này, tôi nghĩ, bố bảo nó cũng chẳng dám phạm tội. Tôi chưa nói đến, mức khung hình phạt dành cho loại tội này là rất cao. Điều 111, Bộ luật tố tụng hình sự quy định:

1 Người nào dùng vũ lực, đe dọa dùng vũ lực hoặc lợi dụng tình trạng không thể tự vệ được của nạn nhân hoặc thủ đoạn khác giao cấu với nạn nhân trái với ý muốn của họ, thì bị phạt tù từ hai năm đến bảy năm.

2 Phạm tội thuộc một trong các trường hợp sau đây, thì bị phạt tù từ bảy năm đến mười lăm năm:

- Có tổ chức;
- Đối với người mà người phạm tội có trách nhiệm chăm sóc, giáo dục, chữa bệnh
- Nhiều người hiếp một người;
- Phạm tội nhiều lần;
- Đối với nhiều người;
- Có tính chất loạn luân;
- Làm nạn nhân có thai;
- Gây tổn hại cho sức khỏe của nạn nhân mà tỷ lệ thương tật từ 31% đến 60%;
- Tái phạm nguy hiểm.

3 Phạm tội thuộc một trong các trường hợp sau đây, thì bị phạt tù từ mười hai năm đến hai mươi năm, tù chung thân hoặc tử hình

- Gây tổn hại cho sức khỏe của nạn nhân mà tỷ lệ thương tật từ 61% trở lên;
- Biết mình bị nhiễm HIV mà vẫn phạm tội;
- Làm nạn nhân chết hoặc tự sát.

4 Phạm tội hiếp dâm người chưa thành niên từ đủ 16 tuổi đến dưới 18 tuổi, thì bị phạt tù từ năm năm đến mười năm.

Phạm tội thuộc một trong các trường hợp quy định tại khoản 2 hoặc khoản 3 Điều này, thì bị xử phạt theo mức hình phạt quy định tại các khoản đó.

5 Người phạm tội còn có thể bị cấm đảm nhiệm chức vụ, cấm hành nghề hoặc làm công việc nhất định từ một năm đến năm năm.

Quy định của pháp luật là thế, nhưng tiếc là việc nhận thức, giáo dục của chúng ta còn quá thấp, có quá ít người có thể hiểu biết để mà thấy được vấn đề. Ngay bản thân tôi, cũng gọi là học này học nọ, thế nhưng chỉ đến khi xảy ra sự việc, ký vào lệnh tạm giam tôi mới hiểu được là mình

phạm vào tội "cố ý gây thương tích", được quy định tại điều 104 của Bộ luật tố tụng hình sự.

Giá như mà văn bản pháp luật có thể cập nhật ở ngay các bản tin trong trường học, hay các nơi công cộng, thì tôi thiết nghĩ, số người phạm pháp sẽ giảm đi rất nhiều.

Cũng phải nói rằng, nhờ có tù mà tôi có được một số kiến thức không nhỏ về pháp luật, tiếp xúc với những người phạm tội, tôi có thể biết được họ đã vi phạm vào điều bao nhiêu của Bộ luật hình sự và họ có tình tiết nào để tăng nặng hay giảm nhẹ tội không.

Bữa tối của tù được dọn ra, khi ấy là 20h30

Như một lũ "tằm ăn rỗi", chúng ào ào "bem" rất nhanh, nhanh nhất là lũ "vệ sinh". Thật ra gọi là ăn cho nó oách, chứ bọn bên dưới thì cũng có cái đếch gì để mà ăn đâu, có chăng chỉ là mấy miếng bánh mì khô (tù gọi là "bít - cốt") chấm với nước bẻ pha đường, sang lắm thì được 1/3 thanh lương khô. Cũng bởi đa phần những thằng tù ở đây lúc nào cũng là đói là khát cho nên hôm nào có được cái gì ăn "là lạ" là chúng khoái lắm.

Tù có mấy câu miêu tả về cái cảm giác "sướng" của mình như sau: "Thứ nhất là có lệnh tha, thứ nhì tại ngoại, thứ ba ra toà, thứ tư là gặp người nhà, thứ năm tắc tế, sáu là ăn tươi..."

Quả là đời thằng tù, lúc nhận lệnh tha thì chẳng gì sung sướng hơn, lúc đó con người ta cái cảm giác như là vừa bước từ "địa ngục" để lên "thiên đàng" vậy, cảm giác lâng lâng khó tả lắm. Còn được tại ngoại, tức là cũng được tự do (nhưng có điều kiện), cảm giác như là được thoát tội (thực tế khi được tại ngoại, tức là cơ bản tội đã nhẹ đi và khả năng có cơ "chạy" lấy án treo là rất sáng). Còn vấn đề ra toà, tại sao lại được xếp thứ ba?

Cũng dễ hiểu, cảm giác lâu ngày bị giam cầm, kìm hãm, chẳng nhìn thấy bên ngoài xã hội ra sao (mà XH thì thay đổi từng ngày), giờ được nhìn thấy tất cả, được ngấu ngiến cái không khí của sự tự do (tự do muôn

năm), được gặp người nhà, được tranh thủ ăn những thứ mà trong tù là mơ ước, được có tiền mang về buồng (nếu có điều kiện). Cái "sướng" thứ tư đó là khi gặp người nhà đến thăm, được hàn huyên tâm sự (chính thức, bởi ra toà thực tế không được phép gặp). Còn thứ năm, "tắc tể" tức là cái cảm giác khi nhận được gói quà gia đình gửi vào (mỗi tuần được phép gửi một lần). Và cuối cùng là ăn tươi.

Nghe đến chuyện ăn tươi, cứ có cảm giác xa xỉ, cứ có cảm giác như được ăn cỗ ấy, nhưng thực ra thì.

Trong trại tạm giam, trung bình mỗi tuần các buồng giam được trại phát cho một ít thịt lợn (do trại nuôi và mổ), vào đến tay tù, tức là về được đến buồng giam thì mỗi buồng (trên dưới 50 người) nhận được khoảng 2 kg thịt và hai bát nước luộc lợn có cho muối (mặn chát, để rưới với cơm)...

Hai kilogam thịt ấy thực tế là hai kg thịt mỡ bèo nhèo (tù gọi là "mều"), gỡ khéo lắm thì được chừng khoảng 1 lạng thịt nạc (phần này dành cho "các anh"), số "mều" còn lại chia cho cả buồng, chia từ trên xuống dưới, chia từ to đến nhỏ.

Túm lại gọi là chia, thế nhưng đến tay "dân" cũng chỉ còn gọi là có được chia, miếng "mều" đến bát của "dân" có thể tả thế này: Khi cầm lên thổi phù một cái là sẽ bay vèo vèo.

Dù sao cũng là cơ hội duy nhất trong tuần "dân" được ăn cơm có thức ăn (mỗi buồng luôn có trung bình 20 - 30 "dân" - Nếu là buồng có nhiều tiền án tiền sự thì số "dân" còn đông hơn nữa)

Cảm giác thèm thuồng khiến cho bát nước "mều" của dân trở thành "đặc sản" để tranh nhau, thằng nào cũng muốn được "thưởng thức" nhiều nhất. Lâu không được đánh chén "ngon lành" như thế nên thằng nào cũng cố, cả tuần ăn cơm với muối trại nó cũng quen, giờ bỗng dưng "thừa chất", cái dạ dày nó đéch chịu nổi, thế nên số "dân" bị đi ỉa sau khi "sướng" là rất nhiều.

Quay lại với bữa ăn tối của tù, chúng ăn rất nhanh và dọn cũng rất nhanh, một lý do nữa để hôm nay chúng dọn nhanh hơn bình thường là do tay "trực buồng" thông báo hôm nay sẽ có "đại nhạc hội" với sự xuất hiện của hai "ca sĩ", "diễn viên múa" mang tên : "hiếp dâm" và "cưỡng đoạt" Có phần phụ diễn của "vũ đoàn" "dân cu đen" (lũ "dân" cũng rất thích được văn nghệ, bởi mỗi lần hát chúng thường được thưởng một hơi thuốc lào).

...

Sau khi cả buồng ổn định vị trí, "đại nhạc hội" được chính thức công diễn, sau khi "MC" công bố lý do, hai ca sĩ "hiếp dâm" và "cưỡng đoạt" được "mời" lên "sân khấu"...

Một thằng "xe" đồng dục:

- Kính thưa quý vị, để mở đầu cho chương trình "đại nhạc hội" xin trân trọng giới thiệu nhạc phẩm "cuộc đời vẫn đẹp sao" do "ca sĩ" "hiếp dâm" trình bày, với phần "múa phụ đạo" của "diễn viên múa" "cưỡng đoạt" và "vũ đoàn" "dân cu đen..nnnnnn"

Những "tràng pháo tay" nồng nhiệt (tù chỉ được phép "vỗ tay" bằng hai ngón, đồng thời "vỗ" không được có tiếng kêu) và phải kèm theo câu khen ngợi quen thuộc sau mỗi phần trình diễn: "Hay quá". (hạn chế tối đa việc làm ồn, bởi nếu để "ban" biết, "ban" sẽ vào và bắt đi kỷ luật ngay)

Thằng "hiếp dâm" và thằng "cưỡng đoạt" lộ rõ vẻ sợ sệt, nhưng chúng vẫn phải tiến lên phía trước... Cả phòng im lặng...

Thằng "hiếp dâm" run rẩy...

"Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp.

Các anh cho em xin, em không thuộc, em không hát được đâu..."

- Mẹ kiếp, ca sĩ "cò quay" à.... "Cà chua và trứng thối" đâu rồi?...

Từ bên dưới, hai chiếc dép "bay" vèo vèo lên chỗ thằng "hiếp dâm"...

Kể cũng tội, nó vẫn bị "buộc chỉ" nên không né được, một chiếc trúng mặt và một chiếc trúng tay. Nó quính quáng.

- Em xin... các anh...
- Xin gì, tiếp tục đi, đừng để "các anh" mất hứng... Hát đéo được thì đọc, đọc đi cho "diễn viên múa" cường đoạt" còn thể hiện nào...

Thằng "hiếp dân" mặt méo xệch, nhưng nó không thể chối bỏ hay "bật" lại, nó đành lê lét bước chân lên phía trước và chuẩn bị...

chương 20

Thằng "hiếp dân" mặt méo xệch, nhưng nó không thể chối bỏ hay "bật" lại, nó đành lê lét bước chân lên phía trước và chuẩn bị.

Thằng "MC" nhắc:

Hát phải đúng câu các anh dạy nghe chưa? Hát sai là các anh "thịt" đấy, nghe lại đây này: Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao, dù... hàm răng không còn chiếc nào... em vẫn phải là... vẫn tươi cười..."

>>>

Những tấn bi hài kịch cứ diễn ra trước mắt tôi, ở môi trường tạm giam này, không còn có trò gì là lũ tù không làm cả, đó là một góc khuất u ám... một góc khuất mà tôi muốn soi nó tung lên.

Nhìn theo một khía cạnh nhất định, thì sự phân cấp từ trên xuống dưới theo tôi cũng nên có, bởi không thế thì mạnh thằng nào thằng đấy sống, sẽ không có trật tự, và nhà giam sẽ loạn mất, tuy nhiên cái sự "có" ở đây không có nghĩa là tù đối với tù và quản giáo đối với tù lại ở mức bản thủ tanh hôi thế này.

Những gì tôi chứng kiến là những sự thật đau lòng về những người quản giáo không có lương tâm, về những người đã cố tình tạo ra một môi trường tù đầy nhiễu nhương và quái đản. Liệu có phải chỉ như thế thì họ mới có "cửa" để mà "sống"?

Trong trại tạm giam cũng có đủ các phòng ban, mỗi phòng chịu trách nhiệm một mảng. Nhưng chẳng có mảng nào tồi tệ như cái mảng "trực

tiếp trông tù" - cái mảng mà những cán bộ vẫn thường được tù gọi là "thầy" và "ban" mỗi ngày ấy

Chính cái mảng "trực tiếp trông tù" này đã tạo nên một điều tiếng rất xấu, một vết nhơ làm ảnh hưởng rất lớn đến những người công tác trong trại giam nói riêng và lực lượng công an nói chung.

Tù khắc nghiệt thì đúng là khắc nghiệt thật, nhưng sự khắc nghiệt đến tàn bạo thì lại là do những người trông tù tạo ra (bởi nếu dây giam nào mà "luật" và "lệ" được quản giáo "nhẹ nhàng" thì cái dây ấy sẽ "an bình" hơn và không "gây tiếng vang" như cái nơi tôi đang ở này, cái nơi mà lũ tù đầu vẫn thường dùng hai từ là: "khét lẹt").

Nhiều người suy nghĩ là (những thằng phạm tội và đi tù đáng bị như thế) chưa hẳn đã đúng. Theo tôi, phàm đã là con người, sẽ chẳng ai là có thể tránh khỏi những phút nông nổi, những việc làm thiếu suy nghĩ. Có cả ngàn lý do dẫn đến con đường phạm tội của họ.

Những gì tôi viết là những gì tôi được chứng kiến ở một góc nhỏ của nhà tù, đồng thời cũng chỉ là góc độ của những kẻ mới lần đầu tiên phạm tội (những người chưa từng có tiền án, tiền sự).

Ở cái góc "tù đầu" này mà đã thế thì thử hỏi ở các "góc khác", những nơi mà trại giam đã phân loại (kiểu từ 2-3 tiền án tiền sự trở lên bị giam một khu, kiểu phạm trọng tội giam một khu) thì sẽ còn thế nào?

Đi tù, chúng ta vẫn thường gọi là "cải tạo" bắt buộc. Tại các phiên toà khi xét xử mà quyết định án, bao giờ vị thẩm phán cũng nói một câu: Xét thấy cần phải cách ly khỏi đời sống xã hội một thời gian (nếu là án tử hình thì sẽ là: cần phải loại bỏ vĩnh viễn khỏi đời sống.). Như vậy tức là hình phạt dành cho những người phạm tội là phải cách ly khỏi xã hội, phải lao động, học tập cải tạo. Mục đích của việc làm này là răn đe, giáo dục trong các trại cải tạo, để người phạm tội nhận thấy lỗi lầm, sau đó khi ra trại có thể trở thành một công dân tốt.

Nhưng hỏi ôi, sự giáo dục trong trại giam mà như hiện nay thì thử hỏi ai sẽ trở thành người tốt được khi phải hàng ngày trải qua? Môi trường sống thế này sẽ khiến cho người phạm tội lần đầu sợ hãi, nhưng cũng

chính cái môi trường này sẽ nhồi nhét vào đầu con người ta những thứ thật khó mà "gột rửa".

Tôi đặt địa vị mình ở ngoài xã hội, khi có ai đó chỉ vào một thằng và nói : Thằng này mới đi tù về đấy. Cảm giác của tôi sẽ thế nào? Tôi sẽ cảnh giác ngay lập tức (dù là tôi cũng mới trong tù ra), sự thật là ai cũng sẽ như vậy thôi. Xã hội mình còn quá nhiều định kiến và cái "mác" là một "thằng tù" nó chua xót và đớn đau lắm. Có ai cần biết mình thế nào đâu, họ cứ nghĩ rằng đã đi tù là xấu xa, là phải tránh tiếp xúc. Chính vì cái suy nghĩ ấy, chính vì cái sự giáo dục ấy đã khiến cho những thằng đi tù về luôn bị mặc cảm, ở chỗ người ta không biết mình thì thôi, chứ loanh quanh cùng khu, cùng xóm thì mệt lắm. Chưa kể họ "soi" vào và ngửa mồm "Cái nhà ấy có thằng đi tù về đấy, cứ tưởng thế nào, hoá ra cũng là phường lưu manh cả thôi". Đấy, vậy thì thử hỏi ai mà không cắn đứt lương tâm khi đang ở giữa dòng xoáy tù tội như thế này cơ chứ. Nếu không cẩn thận và tỉnh táo thì chính những thứ đó sẽ là chiếc thòng lọng vô hình giết chết cuộc đời của bất cứ một ai lỡ dính vào hai tiếng "tù đày".

>>>

Biết giờ này em có nhớ anh không? Có nghe tình yêu thức dậy trong lòng, Đếm từng màu thời gian đến, Bóng hình người mình yêu mến, Ôi nhớ gì hơn nhớ người yêu...

"Đại nhạc hội" được tiếp tục bởi những "ca sĩ" tù chuyên nghiệp. Hai thằng lính mới được tạm tha và cho "đóng vào góc tủ lạnh" sau khi đã được "nếm trải" khá nhiều "món đặc sản tù".

Tôi nghe nói, ai có giọng hát hay, biết chơi một loại nhạc cụ nào đó thì khi đi trại cải tạo sẽ đưa vào đội văn nghệ, sẽ không phải đi lao động vất vả.

Ừ, ai cũng mong được xử sớm, được đi trại cải tạo sớm, chẳng ai muốn bị "om" ở cái chốn giam cầm tối và cùng cực này.

Phần văn nghệ kết thúc, cả buồng được yêu cầu "đổ" hết. Lúc này hai thằng "xe" sẽ đi kiểm tra "pha", "cổ", "chân chống" xem đã "tắt" và "khoá" hết chưa?. "Pha" thằng nào mở sẽ bị "búng" cho... "lòi pha", còn "chân chống" thằng nào co thì sẽ ăn gót... cho phải đi... "hàn"...

Mùa hè nóng bức thì lũ tù thường nằm thẳng xuống "mà" xi măng, nhưng mùa đông thì... Lúc ấy khổ nhất là "dân", chăn không có mà đắp, chiếu không có mà nằm...

Theo quy định của trại, thì tất cả can phạm vào đây, mỗi người sẽ được cấp phát chăn, chiếu, khăn mặt, quần áo (mùa đông được phát áo bông chần thủ). Nhưng, sự "cấp phát" đến tay tù những thứ đó chỉ là một giấc mơ, hoạ hoãn lắm mới có vài cái chiếu được đưa vào, nhưng rồi thì các "anh trên" cũng "chẹt" hết. Muốn có chăn đắp thì gia đình tự mua mà gửi vào (mà nhiều đứa có gia đình gửi chăn mới cũng có được đắp éo đâu, các anh "chẹt" đến nơi đến chốn, tuổi éo gì mà đòi đắp chăn mới, khi ấy may lắm thì được "các anh" thái cho một cái chăn bông rách.).

Tôi đi tù, ừ, nhục thì cũng nhục rồi, cay đắng thì cũng cay đắng rồi. Giờ đây là lúc tôi phải kiên nhẫn, phải chấp nhận thực tế... Chứ hồi đầu tôi suy sụp và bất mãn lắm. Đúng là may mắn đã mỉm cười với tôi, những gì tôi có được ở cái chốn này sẽ chẳng bao giờ lặp lại được.

>>>

Đi tù. Lý do này đã khiến tôi đã mất đi quá nhiều thứ. Công ty của tôi không thể tồn tại vì sự xâu xé, người yêu của tôi không thể chịu đựng và đã phải ra đi.

Tôi từng nói, tôi sống trên đời này, tôi phấn đấu tất cả vì hai thứ là TIỀN và TÌNH, tiền là vật chất hàng ngày, là thứ tạo ra sự tồn tại. Còn tình, là

thứ tinh thần mà không một ai có thể thiếu (bao gồm cả tình yêu đối với gia đình và những người xung quanh). Vậy mà chỉ vì một lý do ngớ ngẩn mà tôi một lúc mất đi gần hết những gì mình phấn đấu gây dựng bao năm mới có được.

Tôi sẽ không trách và cũng không giận ai đâu, kể cả em, cô nàng "chè Thái, gái Tuyên" của anh ạ. Tôi biết, chính tôi là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, những gì xảy ra (phải đến, sẽ đến) tiếp theo chỉ là một sự "hoàn tất" (giống như sự tất yếu của trò chơi DOMINO thôi). Nàng cũng đã phải mất quá nhiều nước mắt vì tôi rồi còn gì. Lá thư cuối cùng tôi gửi về cho nàng, tôi cũng khuyên nàng không nên chờ đợi tôi nữa, tù đã lấy mất hết của tôi rồi, nàng hãy quên tôi đi, bởi nếu ngày về còn gặp lại, tôi cũng sẽ không yêu nàng nữa đâu.

Lá thư này là một trong những thứ làm tôi day dứt nhiều nhất. Mất cả tháng tôi như thẳng mất hồn. Đêm nào tôi cũng thao thức, trằn trọc.

Có những đêm không ngủ, nghĩ đến gia đình, nghĩ đến công việc, nghĩ đến người yêu mà ứa nước mắt.

Đã có đêm tôi nằm mơ được trở về.

Tôi háo hức chạy về nhà, nhưng thay vì cảm giác chào đón thì lại thấy sự lạnh nhạt của mọi người, bố mẹ và hàng xóm nhìn tôi dò xét, lạ lẫm, mẹ tôi hỏi: Mày trốn trại hả con?

Tôi bàng hoàng với những bước chân vô định, tôi tìm đến nhà nàng. Chẳng có ai, chỉ còn lại căn phòng trống trải và lạnh lẽo. Tôi lao ra ngoài, chạy đến tất cả những nơi trước kia tôi và nàng thường đến. Cũng chẳng gặp nàng. Tôi đã gào lên giữa trời, giữa đất: Em ơi, em đang ở đâu? Chẳng có ai nghe thấy tiếng gào thét của tôi. Tôi mệt mỏi ngồi phệt xuống bãi cỏ.

Rồi bỗng nhiên phía trước mặt tôi nàng xuất hiện, nhưng nàng đang sánh vai với một gã trai xa lạ. Nàng không thấy tôi, nàng và gã trai tình tứ như trên đời này không hề có sự tồn tại của tôi. Tôi vùng đứng dậy và lao về

phía nàng, nhưng thân thể tôi như tê cứng lại. Nàng và gã trai thì cứ mỗi lúc một xa, một xa.

Tôi choàng tỉnh, bàng hoàng, tôi cố mở to mắt... Ôi giấc mơ... giấc mơ quái ác

Ngoài trời đang mưa, tôi bất giác đưa tay lên chiếc gối vì thấy cảm giác ươn ướt

Sao mưa lại có thể hắt vào tận chỗ tôi nằm thế này?

chuong 21

Đã quá nửa đêm, tôi không thể nào chợp mắt được, bầu trời bên ngoài tối đen, chỉ có những ánh đèn an ninh vàng đục héo hắt là còn sáng ở những dãy hành lang, các buồng giam im ắng đến ghê người, tôi nhóm người dựa vào tường, giờ này cũng đã bước sang một ngày mới, hôm nay là thứ 7, ngày thứ 7 luôn là ngày tôi cảm thấy lòng mình tê tái nhất, đã là ngày thứ 7 thứ mười hai kể từ khi tôi bị bắt lên đây, tôi vẫn đếm, vẫn nhớ và vẫn đau đớn từng ngày.

Ngày hôm nay tôi có thêm một lý do để đau đớn, để khắc khoải, để cắn dứ. Thứ bảy này cũng là sinh nhật lần thứ 24 của em.

Tôi rướn người như muốn gọi, muốn kéo, muốn van nài, muốn nhờ cơn gió kia mang về cho em những lời yêu thương sau song sắt, tôi muốn gửi tới em lời xin lỗi thứ 102 của tôi, 102 ngày trong trại giam, mỗi ngày tôi đều đặn gửi tới em, tới gia đình thân yêu của tôi, tới bạn bè và những người đã luôn ở bên tôi, một lời xin lỗi.

Những kỷ niệm cứ tới tấp ùa về. Ôi những kỷ niệm ngọt ngào giờ đây bỗng như những cái tát khủng khiếp giáng vào mặt. Còn nỗi khổ nào lớn hơn nỗi khổ về mặt tinh thần như thế này?

Tôi viết lên đây với tất cả chân thành của lòng tôi trao em. Ngày nào đã quen nhau, vì chung hướng đời, mình trót trao nhau nụ cười. Và tình yêu đó, tôi đem ép trong tim. Dù bụi thời gian có làm mờ đi kỷ niệm của hai chúng mình. Tôi cũng không bao giờ, không bao giờ quên em.

Cho đến hôm nay, với nước nở nghẹn ngào, mình mềm lòng xa nhau. Còn đâu những đêm anh dìu em lối về, buồn kể nhau nghe chuyện đời. Tình mình nay chết như lá úa thu rơi. Đường trần mờ cô, tôi lạnh lòng ôm kỷ niệm của hai chúng mình. Ngơ ngác trong đêm trường, tôi chưa với niềm yêu thương.

Tôi gói yêu thương, xin trao trả ân tình về người tôi yêu mến. Đừng thương tiếc chi, chuyện hai chúng mình là giấc mơ trong cuộc đời. Tình mình nay chết, như lá úa thu rơi. Đường trần mờ cô, tôi lạnh lòng ôm kỷ niệm của hai chúng mình. Tuy đã xa nhau rồi, nhưng không bao, không bao giờ quên em.

Tiếng hát như nghẹn lại trên môi, tôi hát khe khẽ cho tôi nghe, tôi hát khe khẽ cho gió nghe, tôi hát khe khẽ cho chính cuộc đời của mình.

Một cơn gió lạnh ùa vào buồng giam, một cơn gió kỳ lạ. Rồi trời bỗng đổ mưa sầm sập. Cơn mưa quăng quật những suy nghĩ miên man của tôi, có những tiếng rung rít như than van, ai oán. (Điều kỳ lạ là cả hai lần, trong thời gian tôi đi tù, cứ đúng ngày sinh nhật em thì trời lại mưa rất to). Có lẽ ông Trời cũng thấu hiểu và đồng cảm được với nỗi khổ của một thằng tù như tôi thế này.

Trận mưa to khiến những thằng tù bị đánh thức, ngác ngơ.

Thấy tôi ngồi trầm ngâm. Một bạn tù "trách nhiệm" hỏi:

- Không ngủ được hả mày? Trời mưa to quá, không biết lúc này ở nhà có ai bị đánh thức như tao với mày thế này không?
- "Ở nhà có ai bị đánh thức như tao với mày thế này không" ư?... Sao mày lại hỏi cái câu hỏi như xát muối vào lòng tao như thế

- này cơ chứ?...
- Còn thuốc lào không?
 - Còn
 - "Báo nhân dân" hay "báo thể thao"?
 - Nhân dân
 - Vậy tốt. Mà đưa đây tao quấn một điếu...

Tôi cầm dải giấy đã được xé sẵn từ tờ báo "nhân dân", sợ dĩ tôi hỏi giấy quấn thuốc lào là xé từ báo "nhân dân" hay báo "thể thao" là vì giấy của báo "nhân dân" mỏng, dễ quấn và sẽ ít độc hại hơn các loại giấy báo khác.

Tôi tự mình quấn một điếu thuốc nhỏ đủ để cho vài người hút, trong tù tôi cũng đã tự học cách quấn thuốc, để những lúc thế này có thể tự "bem" lấy mà không cần phải nhờ "xe" (thường thì có những thằng "xe" chuyên phục vụ "điếu đóm", bưng bê).

Tôi "bập" trước, rít thật sâu. Phê lòi. Tôi cố giữ thẳng bằng nhưng cũng không được, người tôi từ từ "hạ" xuống "mà", tôi thấy trần nhà quay tít. Đêm hôm hút thuốc lào kinh thật.

Hồi đầu lên đây tôi cũng không hút đâu, nhưng rồi sau cứ chán chán nên mỗi ngày cũng "làm" một hai "phát". Kể cũng buồn cười thật, có những lúc thuốc lào bị hết do trại "làm chặt" vì có đoàn kiểm tra vào, lúc ấy tư dưỡng tôi thèm được hút (có lẽ cũng là từ tư tưởng thôi) mà không có, thế là cũng "a dua a tòng" bức xúc giống anh em, người cứ "nhấp nha nhấp nhồm". Lúc đó tôi bảo với lũ tù: Mịa nó chứ, sau này tao về, tao sẽ mua cả cân thuốc lào để trong phòng hút cho nó sướng.

Nhưng nói vậy thôi, chứ khi về tôi cũng xin chấp tay "vá cả nón" cái món "sâu kèn" ấy.

>>>

Gần sáng, tôi cố gắng ngả lưng một tí, nhưng vừa chợp mắt thì bỗng giật mình vì tiếng gào thét, tiếng gọi tên nhau í ới

- Anh em ở lại may mắn nhé... Tôi đi "trả án" đây...
- L..... ời..... Nhẫn nhà anh là anh "đi" rồi nhé.....
- Cố gắng nhé anh ời.....
- "Đi" mát mẻ.....

Bên kia dãy giam chẵn là tiếng phụ nữ gào khóc đến lạc cả giọng....

- Con ời..... con...ời.... mẹ..... "đi" mẹ... "đi"

Tôi vùng nhóm dậy, thì ra là tiếng kêu, tiếng gào thét của những kẻ bị án tử hình đang chuẩn bị được đưa ra trường bắn...

Trời vẫn mưa rất to...

Tôi nhồm hẫ lên song sắt nhìn xuống. Phía dưới là Thân "dái cá" và Nam "cu chính" đang lê lết. Tiếng xích sắt dưới chân va đập loảng xoảng. Thân "dái cá" đang cố rướn người ngoái lại phía những dãy buồng giam. Chẳng biết khoảnh khắc cuối cùng của đời một con người sẽ thế nào khi biết chỉ một lát, một lát nữa thôi, sẽ có những loạt đạn lấy đi của họ mạng sống. Nam "cu chính" không còn bước nổi, đôi chân hẫ như cổ nứ lấy mặt đất, hẫ bị ộp hai bên bởi năm sáu "chú" công an.

Tiếng phụ nữ gào khóc phía bên dãy chẵn vẫn văng vẳng như xé ruột. Tôi không biết tên, nhưng có lẽ chị ta phạm tội buôn bán ma tuý.

Vậy là sáng nay, một ngày thứ 7 mưa gió, có tới ba phạm nhân phải đi thi hành án tử hình.

Tôi lạng người đi rất lâu bên song sắt.

Tử hình, đó là hình phạt dành cho những bị án phạm trọng tội. Tư tưởng họ hầu như đã xác định là phải chết, thế nhưng đa phần cứ đến những giây phút cuối cùng thế này, phần NGƯỜI trong họ trỗi dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Án tử hình bao giờ cũng được thi hành vào buổi sáng sớm, những người bị án tử hình biết điều đó, nên họ sợ nhất là cái giây phút có tiếng mở cửa lúc 4 - 5 giờ. Họ thường chỉ ngủ vào ban ngày vì có lẽ chỉ có ban ngày mới cho họ được một giấc ngủ "yên tâm" nhất. Ban đêm họ sẽ thức, thức và chờ đợi.

Nhiều đêm nghe tiếng tử tù kêu than, rồi hát, nghe ai oán lắm.

Sau khi được đưa ra khỏi "ca" (phòng biệt giam dành riêng cho tử tù), bị án sẽ được đưa đến một căn phòng chung bên ngoài, lăn tay, chụp ảnh, xác định đúng người đúng tội, sau đó sẽ nghe đại diện viện kiểm sát và toà án đọc quyết định thi hành án.

Trước khi đi bắn, phạm nhân được một đặc ân, đó là được ăn một bát phở (cháo hoặc xôi...), hút một điếu thuốc và viết thư về cho gia đình. Tuy nhiên cũng chẳng có mấy phạm nhân đủ bình tĩnh mà ăn uống được gì vào cái thời khắc đó.

Kết thúc các thủ tục, phạm nhân bị dẫn giải ra xe chuyên dụng (tay bị còng, chân xích) để ra pháp trường. Tại pháp trường, những huyết mộ đã được đào sẵn, những bị án sẽ bị buộc chặt vào một cái cột, bên cạnh có quan tài gỗ, bị bịt mắt.

Sau tiếng lệnh đánh gong, một loạt tiếng nổ vang lên, tử tù gục đầu xuống, sau đó là một phát đạn gọi là "nhân đạo" nhằm tránh đau đớn khi chưa chết hẳn, do một vị chỉ huy dùng súng ngắn bắn xuyên qua thái dương.

Cuối cùng là pháp y làm việc, xác định hoàn tất thủ tục thi hành án.

Những kẻ bị án tử hình có một bài hát nghe rất thê lương (dựa theo bài gì đó mà: Tôi xa Hà Nội, năm lên 16, khi vừa biết yêu ấy):

"Hôm nay đẹp trời, anh ra trường bắn, nơi ngoài gốc đa, tay anh bị còng, chân anh bị xích, đưa ra Cầu Ngà. Hoả Lò ơi thế là anh sắp đi xa, thế là anh sắp ra ma. Em yêu ơi anh sẽ không trở về... Ca 3 ơi anh sẽ không trở lại.... Còn đâu nữa ước mơ của ngày xưa.

Năm viên đạn đồng, xuyên qua thân xác, thân thể nát tan. Thêm viên đạn đồng, xuyên qua màng óc... Anh ra ma rồi.

Hoả lò ơi... Thế là anh đã đi xa... Thế là anh đã ra ma..."

.....

chuong 22-23-24

Tay quản giáo với lấy cái "cặc ngựa", hấn gồng tay nắm chặt lấy cái cán, mặt đỏ gay, đứng dậy.

- Được rồi, để "bố" cho mày biết thế nào là "không biết".
- Dạ thưa "thầy" khoan đã. "Con" xin được nói trước khi "thầy" đánh "con". Nếu "con" có lỗi "con" sẵn sàng xin chịu mọi hình thức kỷ luật của "thầy", "con" chỉ muốn biết lý do thôi?
- À, được, để cho mày "tâm phục, khẩu phục" luôn. Việc cho mày sang buồng khác cắt tóc, tại sao mày dám "thông cung" cho thằng NCT?
- Dạ thưa... Thế thì "con" dám khẳng định là "con" bị oan, con chưa bao giờ làm việc đó cả.
- Có thật là mày không "làm" không?
- Vâng.
- Chỉ có mày sang buồng đó, thế mà khi mày về, hai thằng nó lại nhắn gửi được cho nhau?
- Dạ, con không làm, "thầy" cứ cho gọi chúng nó ra hỏi thì sẽ "ra" ngay.
- Được rồi. Mày cứ chờ đấy, tao sẽ cho gọi chúng nó ra.

Thật ra, sự việc cũng chẳng có gì, số là thời điểm này, tôi hay được "bon" đi cắt tóc cho tù. Trước khi vào đây thì tôi cũng có biết cắt tóc là gì đâu, chẳng là hôm ấy chủ nhật, tay quản giáo đưa vào buồng cái "tông - đơ" và bảo thằng "trực buồng" cho anh em cắt tóc, trong buồng không có ai biết cắt, thế là chúng nó lôi ngay tôi ra, lấy lý do tôi là dân mỹ thuật, chắc khéo tay và cắt được.

Chúng nó "đầu tư" cho tôi mấy thằng "dân" để làm "thí nghiệm". Hô hô, hai thằng đầu tiên tôi "phay" cho cứ gọi là "ruộng bậc thang" trên Cao Bằng cũng phải gọi bằng ... "tạ ka".

Thằng "trực buồng" cười ằng ặc :

- Đ.mẹ... mấy thằng này thế là đẹp lắm rồi... thôi cút mẹ mày về chỗ đi.

Rồi nó quay sang tôi

- Ông cứ tiếp đi, vài quả "dân" nữa là ngon ngay, chúng nó cần đỡ dài, đỡ vướng víu chứ cần đéo gì đẹp.

Cũng là tại cái "tông - đơ" lâu ngày không dùng nên nó không trơn, cắt nó cứ "nhai" tóc nên mới thế, chứ mắt tôi cũng đâu đến nỗi có "đờm".

Sau khi được tra mấy giọt D.E.P (thuốc chữa ghẻ), con "tông - đơ" trơn tru hẳn. Tôi bắt đầu sự nghiệp của một... "nhà tạo mẫu tóc" trong tù.

Mà hình như là tôi có cả năng khiếu cắt tóc thì phải. Sau mười "quả đầu" "trình" của tôi nâng lên rõ rệt. "Tiếng lành đồn... gần", các buồng khác xin "thầy" cho tôi sang buồng họ, giúp cắt tóc cho anh em. Và đó là lý do tôi sang các buồng khác (tôi cũng thích như thế, vì được "bon" đi chơi, được "lao động" nó cũng đỡ "cuồng người" lên, thời gian thì "trôi" nhanh hơn)

Quay lại với việc tôi bị quản giáo gọi ra. Đúng là tôi có nói chuyện với cái ông NCT đó thật, ông ta là một trong những "giám đốc lừa" có tiếng (lừa dự án cả trăm tỉ đồng), nó phức tạp ở chỗ là từ khi bị bắt, ông ta đã cắt động mạch ở tay tự tử một lần rồi, thế nên ông ta là trường hợp đặc biệt để quản giáo theo dõi, nếu quản giáo mà để ông ta tự tử chết thì quản giáo sẽ bị "bắn" rụng ít nhất là hai "hạt" (2 sao trên quân hàm). Bảo sao mà thái độ của tay quản giáo với tôi lại kinh như thế.

Sau khi bọn họ bị gọi ra, nguyên nhân đã được làm sáng tỏ, thì ra "lỗi" xuất phát từ một thằng đánh nhau bên buồng đó bị chuyển sang buồng tôi. Chúng nó "vô tình" tỉ tê cho nhau nên mới "hóng" được tí nọ tí kia.

Cuối cùng thì vẫn là tại "rích". Mẹ kiếp, chúng nó thấy mình "nói chuyện" thế là chúng nó "bấm báo" ngay mình là "nghỉ can" số một. Mẹ nó chứ, suýt nữa thì bị ăn "cặc ngựa nấu chua cay" no.

Sau khi được "minh oan", tay quản giáo cho tôi về buồng trước, trên đường về buồng hẳn ta tỏ vẻ tử tế, rút cho tôi một liều thuốc và "căn dặn":

- Vào buồng có gì thì "báo" cho tôi nghe chưa?

Tôi vâng, nhưng mà mẹ nó chứ, nó cho mình một liều thuốc mà định gạ mình làm "rích" mới kinh. Nói xin lỗi chứ... "Bố cứ đi... vào.... " - Bực cả mình.

>>>

Thời gian này dù sao vẫn là thời gian mới của tôi ở đây, cho nên dù tôi đã được "nâng đỡ" nhưng vẫn còn bị "hạn chế" với quản giáo nhiều, kể cả việc tiếp xúc.

Mãi đến một hai tháng sau tôi mới được quản giáo "biết đến" nhiều hơn và lúc ấy tôi cũng có một cuộc sống dễ chịu hơn hẳn.

Nhưng, càng sống thoải mái bao nhiêu (tất nhiên là thoải mái so với tù thôi), tôi càng cảm thấy đau lòng. Nhìn xuống dưới, trong mấy chục mét vuông buồng giam này thôi, là biết bao cảnh khổ, là biết bao cuộc đời cay đắng. Tôi nhìn thấy và thấu hiểu hơn ai hết "nổi nhục làm người mà không được làm người" (mất quyền công dân) ở đây là gì. Có lẽ nếu tôi viết những trang viết này theo góc nhìn của chính những con người bị "đọa đày" ấy, thì có lẽ nó còn lột tả hơn được một cách sinh động nhất.

Tôi may. Ừ, đúng là có may. Nhưng cái sự "may" này để làm gì nào? Bớt được tí "tôm lợm" nào hay tí ấy ư? "Giữ được mình" để trở về ư? Ai cũng mong như vậy. Nhưng có đôi khi tôi muốn "phá phách" muốn được đánh, muốn bị đánh, muốn bị hành hạ vì cái tội "tự mình làm khổ cuộc đời mình".

Hồi mới bị tạm giữ ở quận, có lúc tôi như phát điên, mọi công văn giấy tờ, hợp đồng ở ngoài bị đình trệ (tôi là người sở hữu 80% vốn góp ở cty và có quyền quyết định hầu hết công việc), tôi lo lắng không biết những công việc ở cty sẽ ra sao? Tôi lo lắng không biết bố mẹ tôi sẽ thế nào?.

Lúc ấy người nó "rờ" lắm. Chán nản đến cùng cực. Chính vì lẽ đó mà tôi đã "nhờ vả" một vị có "chức sắc" ở quận "giúp đỡ", tạo điều kiện cho tôi. Tôi sẵn sàng chấp nhận bất cứ "giá" nào miễn là được trở về (lúc ấy tôi nghĩ rất đơn giản).

Lúc ấy tôi được "tạo điều kiện" làm cái chân "tự giác" bên ngoài, chia cơm cho anh em, thỉnh thoảng "bon" ra phòng quản giáo làm ấm chè uống. Nhưng nỗi đau đáu "trông ngóng" ra bên ngoài thì chưa giây phút nào là không day dứt.

Chính vì sự sốt ruột thái quá mà tôi liên tục tìm cách viết thư ra ngoài.

Hôm ấy tôi viết hai lá, một cho gia đình (hướng dẫn cách thức tiếp cận và "chạy" ai thì "đúng cửa") và một cho người yêu, mỗi lá thư được viết trên một tờ giấy gói lương khô và được tôi nhét giấu cẩn thận vào cặp quần (đã được rạch một khe để giấu đồ vi phạm), tôi phải giấu vì ở quận bọn tôi cũng bị "đập buồng" liên tục. Tôi định chờ đến tối, sẽ nhờ một vị quản giáo quận "đưa giúp" về hộ tôi (300 nghìn/ 1 thư) (Ở quận có vẻ họ "phá giá" so với HL quá nhỉ ^^)

Nhưng...

Khoảng 16h....

- Tất cả cởi hết quần áo, chỉ mặc quần đùi và bước ra khỏi buồng. Tôi lấm bầm, thoi chết mẹ rồi, sao lại "đập buồng" vào cái giờ này cơ chứ, tôi lo lắng, thậm chí cảm thấy hơi chột dạ (vụ này tôi không chắc, nhưng có đến 70% cũng lại là do "rích")

Bọn tôi, 8 thằng lần lượt cởi quần áo và bước ra ngoài. Có hai tay CA bước vào và bắt đầu "khám".

5 phút nặng nề

- Những cái này của thằng nào?

Mặt tôi biến sắc, xong, nó "túm" được thư của tôi mất rồi...

- Dạ, của cháu.

- Tất cả vào buồng, thằng này ra đây.

Tôi bị gọi ra ngoài buồng quản giáo. Lúc này tay đội trưởng đi vào. Hắn cầm thư của tôi lên và đọc, tôi thấy mặt hần dần chuyển sang tức giận.

Cay là cay ở chỗ, tay đội trưởng này và tay "chức sắc" tôi "nhờ vả" lại ở hai phe cánh khác nhau, chúng như "mặt trăng với mặt trời" vậy. Trong thư gửi gia đình thì tôi lại đẽch "đề cao" hẳn (mẹ kiếp, "trâu bò đánh nhau mà hổ, báo chết" mới đau chứ.)

Hẳn hét lên như một con chó dại

- Cầm cái dùi cui dài ra đây.

(Ở quận có hai loại dùi cui, một loại ngắn và một loại dài, loại dài đánh "đã" lắm, đó chính là "cặc ngựa" đấy...)

Một thằng trung úy khá trẻ tên P... cầm "cặc ngựa" vào

- Mà đập cho thằng này một trận cho tao, Đ.mẹ, lão quá. - tay đội trưởng ra lệnh

Thằng trung úy tên P... bắt tôi nằm xuống đất. Tôi măm môi chờ đợi. Cũng đẽch dám xin vì lờ mờ nhận ra "vấn đề"...

Bụp

Ặc, tôi oằn mông sau cú "thăng cánh cò bay" của thằng chó con. Mẹ, cái mông đít của mình nó quen ngồi ghế êm, nó éo quen thế này đâu... hít hít...

Bụp... bụp... Hai phát liên tiếp nữa. Tôi oằn người. Đau.

Một tay quản giáo ra "khuyên can" tay đội trưởng, nhưng nó mặc, nó chỉ cho dừng lại khi tôi đã bị "phang" đến phát thứ 9.

Tôi cay lắm mà không làm gì được. Nhưng cũng may là cái bọn ở quận éo biết "tra khớp" nên nó cũng đỡ, nó chỉ đánh vào mông thôi, mà mông là chỗ... thịt dày nhất. Tuy nhiên, nói là để an ủi mình thế thôi, chứ cái mông của tôi sau đó chả khác mẹ nào cái mâm xôi gác cả.

Buổi tối, có mấy người (là công an) xuống cho thuốc lá và an ủi tôi. Đó là một trong số những người muốn bênh tôi mà chẳng làm gì được.

Sau này tôi biết tay đội trưởng đã bị trưởng quận chửi cho một trận vì cái "tội" đánh tôi (có lẽ cũng là một cách dẫn mặt thì phải?).

Nỗi đau tinh thần đang quá lớn, giờ công thêm nỗi đau về thể xác làm tôi chán. Cả đêm tôi không thể chợp mắt, cái mông đau đẽch "hạ" xuống

được, cứ phải nằm nghiêng. Nghĩ mà ức. Tôi không khóc nhưng nước mắt tự nhiên chảy dài trên má.

Nỗi đau tinh thần đang quá lớn, giờ còn thêm nỗi đau về thể xác làm tôi chán. Cả đêm tôi không thể chợp mắt, cái mông đau đếch "hạ" xuống được, cứ phải nằm nghiêng. Nghĩ mà ức. Tôi không khóc nhưng nước mắt tự nhiên chảy dài trên má.

>>>

Tôi cứ miên man, cũng nghĩ nhiều đến cái thời gian ở quận này. Nhưng nếu xét theo khía cạnh tinh thần, thì lúc bắt đầu lên Hoả Lò mới là lúc mà sự khổ sở dày vò tôi một cách kinh khủng nhất, lúc đó luôn là những cảm giác lo âu, giật mình, là những triền miên ăn không ngon, ngủ không yên. Ngày nào tôi cũng chờ đợi, chỉ mong ngóng và hy vọng có người đến đọc tên và mở cửa cho tôi về. Chính anh T thụ lý vụ của tôi nói rằng hiện hai gia đình đang thương lượng, nếu thoả thuận được thì vụ việc của tôi sẽ không khởi tố. Tôi níu kéo lấy những niềm tin từ đó để mà mong, để mà chờ, để mà thấp thỏm.

Thời gian trong tù thì dài đằng đẵng. Mỗi ngày chôn mình trong cái hố sâu tăm tối này là mỗi ngày tôi gồng mình để mà sống. Đôi lúc tôi bất mãn đến cùng cực.

Nhớ lại khi ở quận, những hình ảnh "ấn tượng" ngày đầu vẫn khiến tôi cảm thấy rùng mình. Ở quận nó "khét" theo cái kiểu ở quận. Có những thứ khi "va" rồi thì mới hiểu, khi "thấy" rồi thì mới tin.

Trước đây khi còn ở ngoài xã hội, tôi hiểu rằng cứ thẳng nào phạm tội khi vào đến công an là kiểu gì cũng bị công an đánh, dù vụ việc xảy ra là gì đi chăng nữa thì tôi vẫn tin như thế. Nhưng "đến trực tiếp" với công an như tôi thì "kiến thức" trước đây của tôi đã được "bổ xung" thêm rất nhiều, cứ hiểu nôm na như là chơi game ấy, đang ở cấp độ 1 nó vọt một phát lên cấp độ 5 luôn.

Ngoài cái vụ bị ăn "cặc ngựa" của tôi ra thì tôi nhớ nhất một vụ khác, dù vụ này nó chẳng liên quan đến tôi, nhưng tôi thấy thật là kinh khủng. Ở quận, cứ mỗi lần có thằng nào trong buồng đi lấy cung là anh em đều "hồi hộp" và mong nó như "mong mẹ về chợ", chỉ mong khi đi lấy cung về nó sẽ mang về vài điều thuốc lá, thậm chí là cả một gói thuốc lào. Những trường hợp mà đã "bôi trơn" cho điều tra rồi thì nhìn chung là khá thoải mái, mỗi khi đi lấy cung có thể dễ dàng xin được thuốc lá hay thuốc lào để mang về buồng.

Kể cũng khôi hài, mỗi lần đi cung về thế này, bao giờ can phạm cũng phải qua một "cửa" khám người, do những đứa làm "tự giác" khám. Đa phần thì "tự giác" nó sờ thấy được hết, nhưng nó sẽ bơ đi cho, chỉ có điều sau đó phải "lại quả" cho nó một phần. Hồi tôi làm "tự giác" ở quận cũng thế, nhưng tôi không "đòi hỏi" chuyện "lại quả" bởi lúc đó tôi cũng chẳng thiếu thốn gì mấy thứ đó. Đấy, mẹ kiếp, đến cả cái thằng "tự giác" mà nó còn ăn "hối lộ" thì nói gì đến bọn quản giáo. Thằng nào lỡ vào đây rồi thì phải xác định thôi ("chết" là nó "thịt", "chết" là nó "thịt").

Buổi sáng, thằng Q... tội trộm cắp tài sản bị gọi đi lấy cung, nó mới vào đây hai ngày nay, mấy thằng trong buồng nhao nhao:

- Đi nhớ mang "quà" về nhé, không có "quà" thì đừng vào buồng nữa
Thằng Q... là một trong số 6 thằng nằm trong đường dây trộm cắp xe máy liên tỉnh mới bị công an quận triệt phá. Cả 6 thằng đều là không trình độ gì cả và đều là người quê Thanh Hoá. Khi nó vừa đi khuất tôi quay lại nói với anh em ngay:

- Các ông "ngóng" gì nó, đến quần áo còn không có mà mặc kia kìa.

Thằng V, thằng lớn tuổi nhất trong buồng lúc bấy giờ thì tặc lưỡi

- Loại này vào đây rồi đến khổ thôi.

3 tiếng đồng hồ trôi qua, thằng Q được đưa trở lại buồng. Tay điều tra trẻ măng trước khi quay ra còn "an ủi":

- Trưa nay cố mà ăn nhiều nghe chưa. Lấy sức khoẻ để chiều nay "làm việc" tiếp.

Thằng Q. mặt tái dại, nó nằm vật ra nền nhà, khuôn mặt còn lộ rõ vẻ đau đớn, sợ hãi. Câu chuyện nó kể sau đó chẳng khác nào một bộ phim hành động mà tôi đã từng xem trên kênh HBO về sự "phũ phàng" mà bọn "cớm" đối xử với tù nhân.

Nó cứ chậm rãi nhả từng câu từng chữ, chuyện nó kể như cửa vào tâm can mọi người.

Nó bị dẫn đưa vào một cái phòng kín trên tầng 2, đây là khu lấy cung "đặc biệt" dành cho các loại "án mờ", tức là án còn cần phải có sự điều tra mở rộng để tìm ra tình tiết mới, là nơi để "bắt" bọn tội phạm phải khai hết những gì chúng biết, thậm chí là phải khai và nhận hết cả những điều chúng không làm. (Có lẽ ở trụ sở công an nơi nào cũng có một nơi "bí hiểm" như nơi này thì phải?)

Vừa vào phòng, lập tức nó bị còng tay lên cửa sắt, tư thế bị còng của nó cực kỳ khó chịu, tay nó bị treo lên cao khiến cho chân nó chỉ đứng được bằng mười đầu ngón dưới đất, nếu nó cố vít xuống, hai cổ tay nó sẽ bị chiếc còng số 8 xiết lại vô cùng đau đớn. Trong phòng lúc này là hai tay điều tra còn khá trẻ, một trung úy và một thượng úy (thường thì các vụ "án mờ" hay được giao cho những thằng trẻ thế này, bởi chúng "dám" đánh người không ghê tay). Có thể nói một cách dễ hiểu thế này, bọn điều tra "án mờ" bao giờ cũng dùng phương châm "độc trị độc", mấy thằng tội phạm lưu manh thì bọn này nó còn lưu manh gấp bội.

Hai thằng điều tra, một thằng đứng, một thằng ngồi. Trên mặt bàn để sẵn một bộ "đồ chơi", bao gồm dùi cui điện, kẹp sắt (giống như kẹp dùng để kẹp hạt lạc ấy, nhưng nó dài hơn), một mớ dây dù có các nút thắt kỳ lạ. Sau câu hỏi đầu tiên về lý lịch, tay điều tra đang đứng dùng hết sức mạnh bình sinh đấm một quả vào giữa bụng nó, nó hự lên một tiếng, cổ họng nghẹn lại, nó không thở được vì cú đấm vừa rồi nhằm giữa ức nó (chấn thủy).

- Cho mày nếm thử một tí cảm giác mạnh. Khôn hồn thì khai hết ra, đừng để bọn tao phải mạnh tay - thằng trung úy trẻ đang ngồi giờ lên tiếng.

- Cháu... cháu.... áu... khai hết lúc mới bị bắt rồi. Cháu chỉ lấy một cái xe viva thôi.

Câu nói còn chưa dứt, nó nhận tiếp một cú đá ngang người. Mỗi câu hỏi sau đó luôn được kèm bởi những cú đánh chí tử (mà cái bọn "có võ" này nó đánh người cũng giỏi thật, rất ít khi để lại dấu vết bên ngoài, có nhiều thằng khi được thả về, chưa kịp "ăn bữa cơm thân mật" nào với gia đình đã phát bệnh từ nội tạng ra mà chết).

Nó chỉ được trả lời là "có" hay "không" thôi. Đại loại cái kiểu câu hỏi như: Cái xe dream, cái ti vi, cái máy bơm ở khu A, B, C mà có lấy không? Hay mà có biết thằng nào lấy không? Cứ mỗi cái lắc đầu lại tương ứng với một cú "séc vít" kinh hồn, hết đấm đá, bọn điều tra chuyển sang dùng dùi cui điện, nó bị dí từ ngón chân trở lên, mỗi phát rúm người vì bị dí điện nó bị cái còng số 8 vít thắt vào tay đau đớn, đến phát dí cuối cùng, nó bị "chơi" thẳng vào giữa chym, nó gào lên một tiếng rồi ngất lịm.

Nó mở mắt ra và thấy mình đã được "hạ" xuống đất (không biết là bọn này có "võ" gì mà khiến nó tỉnh lại nhanh thế?), tay nó bây giờ bị xích quặt ra phía sau. Bọn điều tra mang ra "món" mới, một thằng dùng cuộn dây ngáng ngang mồm nó (chắc là để khi đau nó đỡ kêu và cắn vào lưỡi?), một thằng mang kẹp sắt ra kẹp vào mười đầu ngón chân nó. Mỗi một câu : "Mày có khai không?" nó lại thấy cái kẹp ép vào ngón chân nó một tí, theo như nó tả, kẹp như thế không đau, nhưng mà buốt lắm. Cuối cùng thì nó cũng "lòi" luôn ra hai cái xe máy nữa và một cái TV. Ác thật, bọn điều tra này nó đánh cho "lòi" cả tội ra, nó rên rỉ: Em có lấy nhiều thế đâu, nhưng không nhận thì nó còn đánh em chết.

Thằng lớn tuổi nhất buồng chửi:

- Đ.mẹ mày ngu lắm. Đã chịu đau rồi thì cố mà chịu, mày đã khai thêm một rồi thì nó sẽ bắt mày khai ra thêm 10. Nói cho mày biết, riêng cái tội ăn cắp, cướp giật thì có bao nhiêu vụ trên địa bàn này nó sẽ bắt mày nhận hết, kể cả mày đéo "làm".

Thì ra là thế. Cái bọn điều tra "án mờ" này muốn có "thành tích" hoá ra chỉ có cách là bắt tội phạm nhận hết thế này đây.

Theo tôi được biết thì công an có "chỉ tiêu" bắt tội phạm hãn hoi, đại loại mỗi tháng phải bắt được bao nhiêu vụ, chưa bắt đủ thì phải tìm cho bằng đủ, còn nếu đủ rồi thì "chơi". Bọn nó thích soi, thích đập thẳng nào (dạng kinh doanh có điều kiện như karaoke, gọi đầu thư giãn hay mại dâm, ma túy) thì chúng nó đập, và thích tha cho thẳng nào thì chúng nó tha (quan trọng là tha với "điều kiện" như thế nào thôi)

Tôi thở dài quay sang thẳng Q

- Thôi, mày thay quần ra đi, đái mẹ mày cả ra quần rồi kia kìa...

>>>

Tôi "điện" sang buồng bên cạnh

- Còn "rơm" không ông ơi, cho tôi xin một "đôi"?

- Còn, ông chờ tôi một tí.

- Ừ, mẹ nó, mấy hôm nay "khét" quá, bên tôi đã mua được đéo đâu.

Còn "nghe" đấy, ông có "chăn" không tôi gửi cho một "con"? (tù gọi chèn là "nghe").

- OK, cho tôi xin một "con".

Ở Hoả Lò, đôi khi giữa các buồng cũng sống với nhau rất tình nghĩa như thế, quan trọng nhất là do quan hệ của những người đứng đầu trong buồng. Nếu tốt, đôi khi có thể chia sẻ cả thức ăn cho nhau.

Ở đây, mỗi can phạm được tiêu chuẩn nhận quà tắc tế 1 lần mỗi tuần, chia thứ tự ngày theo khu vực, ví dụ khu vực Thanh Xuân, Đống Đa thì được nhận quà vào thứ 3 chẳng hạn... Và khi đi gửi quà nhất thiết phải mang theo sổ do trại cấp.

Quà ở đây là những thứ do trại "kinh doanh", gia đình chỉ được gửi những thứ mua tại đây, trừ quần áo, khăn mặt. Những thứ "truyền thống" do trại bán cho tù gồm: bánh chưng (loại nhỏ), bánh mì, bánh quy, lương khô, sữa túi, thịt kho, rau muống xào. Mỗi buồng trung bình một ngày nhận được 5 - 6 túi quà. Chủ yếu quà ở đây được gửi từ những gia đình có quan tâm (từ "xe" trở lên), còn lại thì hầu như không có.

Theo như lời của bố tôi thì việc đi gửi quà cũng công phu lắm, mà nhiều khi còn ức chế kinh khủng nữa, bọn quản giáo phụ trách quà nó cũng chẳng coi người nhà can phạm ra cái gì, có luôn mồm câu gắt, quát mắng, thậm chí là văng bậy với người nhà can phạm.

Quy trình gửi quà của bố tôi như sau, sáng 7 giờ bố tôi đến, xếp số và chờ đợi gửi phiếu đăng ký mua quà (có phiếu cho mình điền những thứ sẽ mua), chờ gọi tên và nộp tiền. Có lần bố tôi lán lại xem việc gửi quà ra sao, bố tôi thấy chúng nhặt những gói đồ có sẵn cho vào bao tải dứa (có ghi tên và số giam của can phạm), sau đó buộc túm lại và vút thành đống trên xe bò, những thứ quà quặng quật ấy phải đến tận chiều mới vào được đến nơi, khối lần thịt thà thiu ỉm không ăn nổi, mà các gói quà thì hầu như gói nào cũng bị vỡ bét nhè (do quặng quật). Chưa hết đâu, những thứ gửi vào còn bị thay đổi, ăn bớt, hoặc đánh tráo nữa, kiểu như mua bánh kem xộp thì nó cho bánh quy gia công vào, mua 10 túi sữa thì nó chỉ đưa 8 túi, mua hai túi thịt đến tay tù thì chỉ còn một túi.

chương 25-26-27-28

Không khí trong buồng giam hôm nay khác hẳn so với mọi khi, anh em nói chuyện râm ran, thỉnh thoảng lại ngước nhìn ra bầu trời bên ngoài, mỗi người một tâm trạng, tâm trạng của những người ông, người cha, người chồng, người con đang hướng về những người thân yêu nhất của mình, trên khoé mắt mỗi người đều thường trực những miên man vô định, họ nói, họ cười, nhưng trái tim của họ không yên lặng.

Chỉ còn 3 giờ đồng hồ nữa sẽ là thời khắc giao thừa.

Tôi bài hoải, trĩu nặng, cảm giác nhớ, nhớ cồn cào, nhớ da diết. Tôi nhớ tới giờ khắc cả nhà bật sâm panh, nâng cốc để chào năm mới. Tôi nhớ những cái bắt tay, những cái phong bao lì xì cả nhà mừng tuổi lẫn nhau để lấy hên, tôi nhớ thời khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, thời khắc ngời ngấm những cánh hoa đào, ngấm những chiếc bánh chưng xanh, mơ ước một năm mới cả gia đình mạnh khỏe, công việc làm ăn

phát đạt, thuận lợi. Ôi, tôi đang ở đâu giữa cuộc đời thế này? Có ai hiểu những điều từ trong tâm can của tôi không? Có nỗi buồn xa vắng nào chông chênh và khắc khoải như nỗi buồn này của tôi không? Có nỗi buồn nào lớn hơn nỗi buồn đón Tết trong tù như thế này không?

Không khí đón Tết trong tù chẳng khác nào không khí của một đám ma. Hôm nay tất cả được thức, được nói chuyện, được chờ đợi. Những hồi ôi, cái sự chờ đợi của năm mới như thế này nó chả khác nào chờ đợi một nhát dao cứa vào da vào thịt, đau lắm.

- Chúng mày mở "đĩa" đi, xua tan cái không khí ảm đạm này đi, kể cho nhau nghe về Tết ở gia đình chúng mày đi? Mọi khi giờ này chúng mày làm gì? Đi chơi với người yêu? Đi chơi với bạn? Đi ăn? Đi hát? Hay làm gì?

Im lặng. Chẳng ai trả lời câu hỏi của tôi. Tôi hiểu, nếu họ nói ra, nỗi buồn của họ sẽ nhân lên gấp bội.

Thằng Thằng xin phép được "mở đĩa", nó xin được hát tặng cả buồng bài hát "Xuân này con không về". Cả buồng hướng mắt về phía nó, sự chờ đợi hôm nay cũng thật khác, thật lạ, mỗi sự chờ đợi hôm nay đều tê tái.

Con biết bây giờ mẹ chờ tin con

khi thấy mai đào nở vàng bên nương

Năm trước con hẹn đầu xuân sẽ về

nay én bay đầy trước ngõ

mà tin con vẫn xa ngàn xa

Tiếng hát ngừng nghẹn trong cổ họng nó, nó suýt bật khóc. Có một vài khuôn mặt hốc hác, đờ đẫn, ngác ngơ. Tất cả đều cố kìm nén lòng mình lại

Ôi nhớ xuân nào thưở trời yên vui

nghe pháo giao thừa rộn ràng nơi nơi

bên mái tranh nghèo ngòi quanh bếp hồng

trông bánh chưng chờ trời sáng

đỏ hây hây những đôi má đào

Nếu con không về chắc mẹ buồn lắm

mái tranh nghèo không người sửa sang
Khu vườn thiếu hoa đào mừng xuân
Đàn trẻ thơ ngây chờ mong
anh trai sẽ đem về cho tà áo mới
ba ngày xuân đi khoe xóm giềng.

Tôi lặng người, những kỷ niệm cứ ùa về, tôi cắn chặt răng, những ngụm nước dù là rất to nhưng cũng không làm cho cổ họng tôi hết đắng, tôi buột miệng hát theo lời bài hát, chưa bao giờ cảm xúc được dồn nén và vỡ oà với một bài hát trong tôi như thế này...

Con biết bây giờ mẹ chờ em trông
nhưng nếu con về bạn bè thương mong
bao lứa trai cùng năm đây - Hoả Lò
không lẽ riêng mình êm ấm

Mẹ ơi con xuân này vắng nhà
Mẹ thương con xin đợi ngày mai

Thằng Thằng đã kết thúc bài hát, nhưng hôm nay chẳng có ai "vỗ tay", cũng chẳng có ai thắc mắc về điều đó. Bánh chưng, mứt Tết, hoa quả và cả những cành hoa đào do tôi xé dán được bày ra... Không khí ẩm đậm càng thêm ẩm đậm. Cứ nửa tiếng bọn tôi cho "xe" chạy một lần, hôm nay anh em được "xoã" thuốc lào khá thoải mái.

Ngày Tết, cán bộ quản giáo cũng "tình cảm" hơn, "thoải mái" hơn với tù, bọn tôi được thoải mái hơn về giờ giấc, được hát khe khẽ ở trong buồng... Trại quan tâm đến tù bằng "tiêu chuẩn Tết" là một bát miến nấu với xu hào và "mèu" chia cho tù mỗi ngày một lần (trong 3 ngày 30, mùng 1 và mùng 2 Tết), ngoài ra buồng còn được lĩnh tiêu chuẩn bánh chưng và mứt, tuy cũng chẳng phải là đồ ngon đồ xịn và cũng chẳng nhiều nhận gì, thế nhưng như thế cũng là quý lắm rồi. Ngoài ra thì mỗi gia đình cũng được trại tạo điều kiện cho gửi nhiều đồ tặc tế hơn ngày bình thường một chút. Về vật chất thì coi như "tạm ổn" nhưng về tinh thần thì.

Mỗi tâm hồn con người nơi đây và lúc này như đang bị vò xé, nhàu nhĩ. Vẫn những con người mọi khi, vẫn cái ánh đèn vàng đục chớp nhúa...

Nhưng hôm nay trời lạnh. Lạnh lắm.

Sau khi cho anh em "xoã" thêm một lượt thuốc lào, tôi ngóng ra ngoài, tín hiệu "điện" từ "cột đồng hồ" báo về, chỉ còn 45 phút nữa là đến giờ "G". Tôi quay vào buồng, thông báo chính thức về một "live show" chào năm mới. Tôi là người lĩnh xướng và hát đầu tiên. Tôi không nói được nhiều, tôi lặng lẽ cất tiếng hát, à không, đúng hơn là tôi lặng lẽ... rên rĩ

Mẹ ơi hoa cúc hoa mai nở rồi
Giờ đây đời con đang còn lênh đênh
Đèo cao gió lộng ngày đêm bạt ngàn
Nhìn xuân về lòng buồn mênh mang
Giờ đây chắc Mẹ già tóc bạc nhiều
Sớm chiều vườn rau vườn cà
Mẹ biết nhờ cậy vào tay ai? ...

Tôi cố gắng để có thể hát trơn tru, nhưng tiếng hát của tôi cứ liên tục đứt quãng.

Anh em dựa hết lưng vào tường, chẳng biết ở nhà tôi, ở nhà những anh em ở đây, mọi người trong gia đình đang thế nào? nhìn cảnh tượng tù thế này mà xót xa, thương cảm cho cuộc đời quá

...

Đêm nay núi rừng gió nhẹ sang xuân
Thoáng mùi mai nở đâu đây
Nghe lòng lạc loài chơi vơi

...

Mẹ ơi con hứa con sẽ trở về Dù cho, dù cho xuân đã đi qua Dù cho én từng bầy
bay về ngàn Dẫu gì rồi con cũng về Chỉ bên Mẹ là mùa xuân thôi ...

Cứ như thế, hết bài hát này đến bài hát nọ, hết giai điệu này đến giai điệu kia. Ở buồng án này, cơ chế thiết lập cho tù cũng đã thoáng hơn bên buồng chung (giam cứu) rất nhiều, tư tưởng anh em thẳng nào cũng đã xác định cả vì thẳng nào cũng đã được đưa ra xét xử và có án. Bản án

của toà án, bản án của lương tâm, bản án của chính cuộc đời đã được tuyên.

Tôi chuyển vào buồng A sau khi đi xử về. Ra toà, nhận mức án 5 năm phang vào mặt, tôi suy sụp hoàn toàn, tôi đón nhận một cú "đánh" kinh hoàng, thì ra cô của "nó" là viện phó viện kiểm sát, nhà "nó" bằng mọi cách đã quyết tâm "dìm tôi chết", tôi bị viện kiểm sát truy tố ở khoản 2 của tội "cố ý gây thương tích" với khung hình phạt từ 2 đến 7 năm. Đây có lẽ là cú ra đòn cuối cùng khiến tôi "sống dở chết dở" hàng tuần liền, lá đơn kháng án là liệu pháp, là hy vọng cuối cùng được tôi gửi đi từ Hoá Lò. Tôi chờ đợi lần phúc thẩm trong đấng cay và nước mắt. Bữa ăn và giấc ngủ hàng ngày của tôi không một lần được yên bình trong khi chờ ra toà xử phúc thẩm.

Một tháng sau, án phúc thẩm giảm cho tôi 6 tháng. Vậy là tôi vẫn phải thi hành bản án 4,5 năm. Bản án có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào. Đó là một thời gian quá dài mà có lẽ với sức của tôi tôi sẽ chẳng thể nào chịu nổi. Xa xôi hơn là cơ hội để làm lại của tôi sẽ rất nhạt nhoà, ai biết được mấy năm sau xã hội sẽ thế nào? Tôi sẽ bắt đầu lại từ đâu?

Tôi quyết tâm gửi đơn đề nghị "giám đốc thẩm" lên toà án ND tối cao, nhưng gia đình tôi đã khuyên tôi thôi và động viên tôi "cứ yên tâm".

Tổng cộng tất cả thời gian "cách ly" khỏi xã hội của tôi là 18 tháng, tôi đã trở về bình an sau khi "nuốt" hết hơn một phần ba số án phạt mà toà đã tuyên. Tôi đã rất hận gia đình những kẻ đã "chơi" tôi đến cạn tình cạn nghĩa, nhưng tôi cũng đã kìm nén được tất cả. Tôi vẫn ngẩng cao đầu để bước về phía trước, trong khi đó những kẻ hại tôi đã phải cúi gằm mặt khi vô tình gặp tôi trên đường, thậm chí có lần họ còn phải vòng xe quay lại để tránh tôi và đi đường khác. Tôi nghĩ, lương tâm họ sẽ phải cắn rứt vì sự khốn nạn của chính họ, quá đủ rồi để có thêm một sự thù hận mới.

Đùng... Đoàng...

Chúng tôi nhao lên phía lồng sắt, tiếng pháo hoa nổ ròn rã từ phía sân vận động Mỹ Đình, chúng tôi chỉ nhìn thấy những quầng sáng từ xa. Mặc cho tiếng loa phát thanh của trại phát đi lời chúc Tết của chủ tịch nước, chúng tôi chẳng nghe thấy gì cả, tai tôi như ù đi.

Trong buồng không ai nói một lời nào, mọi người châm thuốc lá, bao thuốc mà cán bộ quản giáo đã mừng tuổi cả buồng hồi chiều, những điều thuốc được chuyền tay nhau, những cánh tay run run đón nhận. Tôi đi bắt tay từng anh em một, chẳng còn phân biệt là trên hay dưới nữa, những cái nắm tay thật chặt, những lời chúc vội vã, những lời động viên nhau cố gắng. Thằng Thằng bỗng bật khóc, tiếng khóc của nó xé tan không gian, những ánh mắt ngờ ngàng chững lại trong giây phút, rồi vỡ oà. Mắt tôi cay xè. Những bờ vai rung lên, ai cũng khóc. Những kẻ khốn cùng ôm lấy nhau nức nở Tôi gục đầu vào tường, tôi đã cố nén, cố can đảm. nhưng rồi nước mắt tôi cũng vẫn chảy dài trên mặt.

Đón Xuân này tôi nhớ Xuân xưa
Một chiều xuân em đã hẹn hò
Như ươm tình trong cánh hoa mơ, đưa hương theo làn gió
Em nói rằng em viết thành thơ
Đón Xuân này tôi nhớ Xuân xưa
Hẹn gặp nhau khi pháo giao thừa
Em đứng chờ tôi trước song thưa
Tôi đi qua đầu ngõ
Hỏi nhau thăm Xuân đã về chưa
...
Bước sông hồ như đắm như mơ
Trở về đây khi gió sang mùa
Mong ước tìm cô gái Xuân xưa, cho vơi bao niềm nhớ
Có ngờ đâu Xuân vắng người thơ...

Buồn! Với tôi đó là tất cả những gì có thể nói về tâm trạng trong những ngày trước, trong và sau Tết. Xúc cảm triền miên, nỗi buồn cứ lao vun vút, nỗi buồn lao lên trần, nỗi buồn lao vào tường, nỗi buồn lao vào lòng sắt, nỗi buồn lao vào giữa đám tù.

Đêm hôm nay trời buồn nên chợt khóc
Mưa bên ngoài hiu hắt lạnh lùng rơi

Nhớ đến ai hôn ta đến rã rời
Nửa còn lại bỗng giờ ngây dại...

Nỗi nhớ, hình ảnh người thân, những kỷ niệm, tất cả đâm bổ trong đầu tôi, liên tục, không phải là 24 hình/ giây như truyền hình nữa, mà là 1000 hình/ giây, tạo nên một nỗi mông lung kỳ quái, nỗi mông lung khiến cho con người ta chỉ muốn phi đầu vào tường.

Chẳng biết có phải do là lần đầu tiên tôi đón Tết thế này, hay là tại nơi đây tôi phải quanh quẩn, quẩn quanh với những nền xi măng, với những tường bê tông lạnh lẽo mà tôi cứ run lên? Tôi có mặc nhiều áo ấm mà, tôi có đội mũ len mà, tôi có hít hà với chén chè nóng, có hút thuốc nữa mà. Sao tôi vẫn lạnh?

Trời lạnh? Ừ, có lẽ thế, chứ ở đây đông người lắm, không lẽ lòng tôi lại lạnh?

Đời người chiếc lá phù vân
Mơ hoang một kiếp cũng ngần ấy thôi
Giật mình tỉnh giấc mơ rồi
Biển xanh nào đợi nước trôi dòng đời
Xuân xanh ngàn đoá hoa cười
Riêng ta đông lạnh nữa đời tóc mây
Tháng ngày mơ giấc xum vầy
Nhưng ta chỉ thấy đời xây thành sầu
Tha hương sẽ bạc mái đầu
Còn ta chỉ thấy một màu tang thương
Đêm buồn tỉnh giấc vô thường
Ta là ta vẫn ngàn phương khóc tình
Một mai trả nợ ba sinh
Mồ sâu ai thấu ... chỉ mình với ta ... !

Tôi nhận được giấy báo xử đúng lúc SEA games đang diễn ra, không khí

SEA games sục sôi và lan toả đến tận các buồng giam, nhất là các trận bóng đá có đội tuyển U23 Việt Nam thi đấu.

Trong tù, nhưng "màu cờ sắc áo" vẫn thể hiện một cách rất sâu sắc, chúng tôi thường xin cán bộ những tờ báo cũ, vừa là để đọc tin, vừa là để lấy giấy quần thuốc lào. Mỗi ngày trong dịp SEA games chúng tôi dành ra 30 phút sau khi "điểm" buồng để đọc tin tức cho cả buồng nghe, lũ tù khoái điều đó lắm, ai cũng háo hức, trên khuôn mặt mỗi người như ánh lên vẻ tự hào mỗi khi tin tức về huy chương vàng được cập nhật, họ tự hào về một SEA games hoành tráng nhất từ trước đến nay được tổ chức tại Việt Nam.

Ấn tượng nhất đó là buổi tối chúng tôi tổ chức "tường thuật và bình luận trực tiếp" về diễn biến trận bán kết bóng đá giữa Việt Nam và Malaysia. Không khí cập nhật liên tục. Lũ tù có cảm giác như chúng đang ở trên sân Mỹ Đình vậy, cũng hồi hộp, cũng nghẹt thở khi cuộc bám đuổi trên sân cỏ diễn ra, cả buồng như sôi lên vì tiếng hò hét của quần giáo vọng vào từ "ban đội", chúng tôi liên tục cập nhật thông tin bằng cách "điện" ra phía ngoài, đồng thời liên tục "xin phép" hỏi cán bộ về tỉ số trận đấu, ai là người ghi bàn... mỗi khi cán bộ trực đi qua.

Tỉ số liên tục bám đuổi , Việt Nam dẫn, Malaysia gỡ hoà, Việt Nam dẫn, Malaysia lại gỡ hoà. Đến khi tỉ số là 3 - 3, không khí trong buồng lắng xuống, tất cả hướng mắt về phía "ban đội" cầu nguyện.Và khi.... "VÀO..OOO..OO.." tiếng hô từ phía "ban đội" vang lên, chúng tôi hiểu là Việt Nam đã ghi bàn, chỉ có Việt Nam ghi bàn thì người ta mới hô to thế. Cả buồng nhao lên, rôm rả. Ai cũng hả hê khi biết tỉ số là 4 - 3 và Việt Nam vào chung kết.

Ôi tù. Vào đây rồi, chịu nhục và bất mãn nhiều thứ rồi, nhưng mỗi khi có thông tin mới về sự phát triển của đất nước, về những công trình mới được khánh thành, về những thành tích, thì mắt thẳng tù nào cũng vẫn ánh lên niềm vui và tự hào. Đáng quý thay tinh thần Việt Nam, đáng quý thay tinh thần dân tộc của những con người bị tù tội.

Tôi nhận giấy báo xử với truy tố của viện kiểm sát về khoản 2 tội "cố ý gây thương tích" được quy định tại điều 104 bộ luật tố tụng hình sự. Tôi

cũng đã xác định tư tưởng và chấp nhận tất cả, đến giờ phút này, những gì tôi chịu đựng cũng đã đủ cả rồi, điều gì phải đến sẽ đến thôi, và tôi chờ.

Buổi tối trước hôm đi xử, mấy thằng "xe" chọn một bộ "juventus" mới nhất mang ra "là" cho tôi, chúng nó căng áo quần lên và dùng đuôi bàn chải đánh răng để miết qua miết lại, công nhận là hay thật, làm thế mà quần áo phẳng phiu ra phết, tù đúng là lắm trò.

Bộ quần áo này đã được lũ tù "chế" thêm một cái túi ngầm ở đũng quần và một cái túi ngầm ở tay áo. Kể cũng quái thật, thường thì tù biết mỗi lần khám người, "choang" sẽ nắn bên ngoài, sau đó bắt tụt quần để "khám" lỗ đít, cho nên tù chế ra cái túi ở đũng quần vì rõ ràng khi tụt quần xuống, có thằng nào để ý đến bên trong "đũng" quần nữa đâu.

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, cả đêm tôi không ngủ, tôi háo hức không phải vì việc vụ của tôi được đưa ra xét xử sau những tháng ngày đằng đẵng chờ đợi và hy vọng, mà tôi háo hức bởi khi ra xử sẽ được gặp người thân sau bao tháng ngày xa cách. Tôi nhớ những người thân yêu của tôi nhiều lắm.

Tôi ở đây sáu tháng rồi, nhưng cũng chỉ có một cái lệnh tạm giam 3 tháng của công an, thời gian còn lại họ cứ giữ tôi mà chả có cái lệnh gia hạn tiếp theo nào cả, tôi chẳng biết như vậy là đúng hay sai nữa? (chắc chắn là sai rồi!) Nhưng khi không thấy lệnh tạm giam tiếp theo thì tôi đã hy vọng được về, hay chí ít cũng là được tại ngoại. Tôi đã đau đầu từng ngày cho đến tận khi nhận giấy báo xử. Thậm chí lúc công an đưa giấy kết thúc điều tra, tôi đã rất "nhẹ nhàng" với kết luận ở khoản 1 của tội "cố ý gây thương tích", điều này khiến cho cơ hội được "xử treo" của tôi là rất lớn, thế nhưng rồi tôi lại thất vọng đến cùng cực khi viện kiểm sát tổng đạt cáo trạng ở khoản 2, cái khoản mà án tù ngồi chắc chắn đã được khẳng định.

Tôi đánh răng rửa mặt xong thì lũ "xe" cũng đã chuẩn bị xong cho tôi một suất ăn sáng gồm bánh chưng, bánh quy và sữa. Tôi uống vội túi sữa, tâm trạng hồi hộp nên cũng chẳng muốn ăn cái gì, chỉ mong bọn

"choang" nhanh chóng vào gọi đọc tên, số giam và mở cửa để đưa tôi ra toà.

Một thằng "xe" mang lên cho tôi "keo vuốt tóc" và lược. "Keo" ở đây được tù chế ra từ chanh tươi, chúng vắt nước chanh và lọc ra bát. Cái thứ "keo tóc" này siêu cứng, có thể nói là cứng hơn bất cứ thứ keo tóc nào ở ngoài xã hội?! Tôi lấy lược, soi "gương" và chải ngược tóc về phía sau. Trông tôi "bóng bẩy" chả khác mẹ nào lúc chuẩn bị đi "ký hợp đồng" ở bên ngoài XH, chỉ khác ở chỗ, bộ cánh tôi mặc không phải là bộ comple mà là bộ kẻ sọc của tù. Tôi soi mình vào "gương" (là một bát nước chấm magi đen) cười với lũ tù, một nụ cười chua chát "Mẹ, mặc áo tù nhìn đẹp "chai" vãi"

Bọn "trách nhiệm" và tôi ngồi quây lại hút thuốc lào và chờ đợi, thằng nào cũng tranh thủ nhắn gửi nhờ tôi khi ra toà thì nhắn người nhà tôi gọi về gia đình họ, thậm chí gọi gia đình họ đến toà để gặp tôi và nghe tôi nhắn trực tiếp... Những số điện thoại được ghi vội vào vạt áo, vạt quần. Chừng 7 giờ kém 15, một chú "choang" xuất hiện trước buồng giam và đọc to:

- N..., 195P.

- Dạ, có.

Tiếng mở khoá loạch xoạch của quản giáo. Tôi nhồm dậy. Anh em tút tút... "Đi xử may mắn nhé". Tôi gật đầu cảm ơn và bước ra.

Dẫn tôi ra là một thượng sĩ "choang" còn rất trẻ. Chúng tôi "nói chuyện", nhưng "lễ nghĩa" xưng "thầy", xưng "con" được tôi "đánh liều" bỏ đi, tôi gọi anh ta là "cán bộ" và xưng "em". Anh ta không phản ứng với cách gọi đó, có lẽ là do tôi là bởi do tôi đã "chủ động" trước.

- Dạ thưa cán bộ, lát nữa ra xử xin cán bộ "tạo điều kiện" cho em gặp gia đình, em sẽ không quên "ơn" cán bộ đâu ạ.

- Nhà ở đâu?

- Dạ, em ở TX.

- Tội gì?

- Dạ em tội "cố ý gây thương tích".

- Lát bảo nhà "gặp" trực tiếp tao, tao bố trí.

- Dạ, cảm ơn cán bộ.

Chúng tôi "trao đổi" rất ngắn gọn với nhau. Anh ta tỏ ra khá "tử tế", tuy nhiên cái cách nói cộc lốc "thiếu chữ" của anh ta làm tôi hơi khó chịu.

Tôi bước từng bước chậm rãi qua khoảng sân phía ngoài "cột đồng hồ". Tôi ngửa mặt lên trời cố hít thật sâu, tôi khao khát cái không khí thoáng đãng này, khao khát cái sự tự do với trời, với đất, những cơn gió nhẹ nhẹ vờn lên mặt, cảm giác lâng lâng như được một bàn tay êm ái vuốt ve. Mấy tháng rồi tôi chỉ quanh quẩn trong những bức tường, tôi có vẻ béo và trắng ra, nhưng thật sự cái sự "béo và trắng" ấy hoàn toàn thiếu sinh khí, béo có thể là do nằm nhiều, nó sưng phù thịt lên, còn trắng, cũng chỉ là trắng xanh do cộm nắng mà thôi.

Tôi không thay đổi được những gì đã xảy ra nữa. Dù sao thì tôi đã gây ra tội thì tôi phải đối diện và chịu trách nhiệm về những gì tôi đã gây ra. Sống ở bất cứ đất nước nào thì người dân đều phải chấp hành nghiêm chỉnh luật pháp của đất nước đó, tôi cũng vậy, tôi dám chịu trách nhiệm một cách sòng phẳng, sòng phẳng đúng nghĩa, chứ không phải là lấy có nọ có kia để chối tội, để mà tìm cách triệt hạ lẫn nhau.

Tôi chỉ thấy buồn và thấy tiếc khi mà sự việc của tôi nó đáng lẽ không đến mức phải thế này. Chính những người bên ngoài đã cố tình làm phức tạp vấn đề, để đến nỗi tôi phải gánh thêm một nỗi đau về tinh thần nữa.

Sự việc xảy ra theo, kẻ bị thương tích được đứng về phía "bị hại", còn kẻ không làm sao thì bị trở thành can phạm. Chúng tôi đến nhà nó để hoà giải cơ mà, sao anh em nó lại chửi bới và tấn công tôi trước? Tại sao chúng không nghe tôi giải thích lý do tôi đến đây? Tại sao nó cứ kiên quyết khẳng định tôi là người ở "phe địch"? Tại sao?

Lúc ấy hành động của tôi cũng là để tự vệ chính đáng thôi, chỉ có điều chính những chén rượu trước đó đã làm tôi không kiềm chế được sự nóng giận của chính mình. Tôi vớ được một thanh sắt tại một công trường xây dựng gần đó quay lại đánh trả, lúc đó tôi không cần biết mình

đánh ai và đánh trúng đâu nữa, tôi quăng cả cặp tài liệu mang theo xuống đất và lao vào tấn công lại như một thằng điên. Có lẽ lý do đáng tiếc nhất là việc tôi ra đòn ngay trong nhà nó, cái này người ta gọi nôm na là "áp đảo tại gia" này, những cú đánh khiến nó đổ gục ngay tại phòng khách, tôi chỉ dừng lại và "tỉnh" ra đôi chút khi thấy máu, tôi loạng choạng quay ra. Lúc này những người dân quanh đó đã giữ tôi lại và gọi công an. Hôm đó nếu thằng bạn tôi vào cùng thì còn chưa biết điều gì sẽ xảy ra nữa?

Ngay sau khi sự việc đáng tiếc xảy ra, gia đình và những người thân của tôi bằng tất cả trách nhiệm của mình đã vào viện thăm nom, chấp nhận mọi chi phí, thậm chí sẵn sàng gửi ngay phong bì 50 triệu để gia đình họ lo cho con cái họ. Họ nhận quà và gửi lại tiền, họ nói để chờ kết quả giám định thương tích và chờ cơ quan công an làm việc đã đã. Phải nói là gia đình tôi đã liên tục túc trực để "chia sẻ" về việc "con đại cái mang" này. Lúc đầu gia đình họ cũng không "có bé xé to" vấn đề ra đâu, mọi việc đã có vẻ xuôi theo hướng "hoà giải nội bộ", nhưng rồi "bà cô" nó là viện phó viện kiểm sát xuất hiện, bà ta kiên quyết không bỏ qua, thậm chí tìm cách quy kết tôi vào tình tiết tăng nặng là mang hung khí đi từ nhà, có sự chuẩn bị từ trước..v.v...Tôi cũng không hiểu nó bị chấn thương phần mềm như thế mà khi giám định, tỉ lệ thương tích lên đến 19%? Liệu rằng có sự "can thiệp" nào không?

Hai bên bắt đầu căng thẳng, mọi biện pháp "ngoại giao" bị đình trệ, họ liên tục "khủng bố" gia đình tôi bằng những lời đe dọa. Bố tôi là người nóng tính, ít nhất hai lần ông bị sốc, bị tăng huyết áp phải cấp cứu, ông không chịu được điều đó, ông đã tuyên bố "kệ mẹ chúng nó, muốn làm gì thì làm, không việc gì phải sợ cả" Thế rồi nhà nó đã liên tục đâm đơn. Nó ác là ác ở chỗ tội của tôi người ta sẽ chỉ khởi tố khi có đơn của bị hại, nó đã được "mớm" luật để chơi tôi như thế.

Những việc này sau khi ra xử tôi mới được biết qua gia đình. Tôi rất buồn vì điều đó. Nỗi buồn còn lớn hơn nữa là vì tôi mà gia đình đã bị

ảnh hưởng không ít.

Tủi phận mình chốn trần thế đau thương

Tôi viết thơ cay đắng giữa đêm trường

Bên song sắt nhìn sương rơi từng giọt

Vết thương lòng đốn đau còn giờ chưa hết
Tôi bây giờ nặng gánh giang hồ

Đêm từng đêm tôi nếm giọt lệ khô

Đã từ lâu cạn bên bờ đau khổ

Thôi không chảy vì thiếu người dành dỗ

Chết cả lòng trước phần số chua cay

Tôi cũng mong đời có lúc đổi thay

Cho tôi vui trên đường dài chiếc bóng
Để cho tôi có được niềm hy vọng

Lấp vào trong khoảng trống của tâm hồn

...

Tôi được đưa thẳng ra "thùng kem", hôm nay cũng có một số can phạm khác đi cùng xe với tôi, họ được đưa đến những phiên tòa khác. Tôi bị còng tay ra phía sau (đây là quy định về cách thức dẫn giải can phạm mới nhất của bộ công an). Lần đầu tiên kể từ khi bị bắt tôi bị con "a còng" nó gặm vào cổ tay. Cảm giác thế nào ư? Nhục. Tôi cảm thấy mình như một kẻ xấu xa đê hèn.

Tôi lặng lẽ từ đầu đến cuối, dù xung quanh lũ can phạm nói chuyện tíu tít. Sự im lặng của tôi chất chứa quá nhiều suy tư và trăn trở.

Chiếc xe "thùng kem" bắt đầu ra khỏi cổng trại, tôi ngược mắt qua ô cửa nhỏ nhìn ra phía ngoài. Ôi xã hội. Cảm giác an lành. Từ những bà bán rau, từ những anh xe ôm, từ những bạn học sinh, sinh viên. Tất cả được thu gọn vào trong cảm xúc của tôi, tôi có cảm giác như là đã cả chục năm đi vắng, giờ trở về và được nhìn thấy quê hương, cảnh vật, con người thay đổi. Tôi dựa vào thành xe, mắt nhắm nghiền lại. Biết bao giờ tôi mới lại có được cảm giác an bình như thế, biết bao giờ sự tự do đáng quý kia mới lại đến với tôi?...

Khác với tâm trạng của tôi, lũ can phạm kia cứ nhao nhao lên ở trong "thùng", chúng xuýt xoa, hít hà, mỗi khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp,

chúng tíu tít, í ới, thèm khát. Bị giam giữ lâu cho nên thẳng nào cũng như dở hơi, bệnh hoạn hết cả hay sao ý.

Sau khi đi xử về tôi chuẩn bị chuyển sang buồng án.

Tôi ôm đống nội vụ linh kinh. Đờ đẫn chào anh em. Trông tôi sầu não một cách thâm trầm. Anh em động viên tôi cố gắng. Sáng nay tôi đã háo hức, đã chờ đợi, thậm chí vẫn còn hy vọng được xử treo. Vậy mà...

Kết thúc phiên tòa, tôi được tranh thủ gặp bố, anh trai, em họ, bạn bè (mọi người không cho mẹ tôi đến vì sợ rằng bà sẽ sốc và không chịu nổi, còn người yêu tôi, nàng đã không đến, cũng có thể lúc đó không ai báo cho nàng biết ngày tôi xử?)

Mọi người ôm lấy tôi với những vỗ về an ủi, những động viên. Tôi không nói được câu nào. Bao nhiêu điều dự định sẽ nói khi được gặp gia đình giờ đây tôi chẳng còn nói được nữa. Tôi đã sốc thật sự với bản án mà tòa đã tuyên.

10 phút ngắn ngủi, thức ăn chất đầy bàn nhưng tôi không ăn, tôi chỉ xin một triệu để mang về buồng, một nửa để mang sang buồng chung, còn một nửa sẽ mang sang buồng án. Hai tờ polyme 500 được quấn nhỏ lại, tôi cho vào mồm và cầm chai nước, tôi tu một hơi hết nửa chai. Ai cũng quan tâm, hỏi han, nhưng hầu như tôi chỉ gật và lắc, câu hỏi nhiều nhất là: Ở trong đó có bị đánh không? Có được ăn tử tế không? Có được mặc đủ ấm không?

Tôi ngược mắt nhìn tất cả mọi người, thẳng em châm cho điếu ba số, tôi bập một hơi dài. Hơi thuốc làm tôi quay cuồng, vì đã gần trưa nên bọn "choang" không cho kéo dài thời gian gặp nữa, chúng gạt gia đình tôi ra và bảo tôi lên xe. Tôi cố nhào người hướng lại phía sau, bố tôi cười với tôi, nhưng tôi biết bố tôi đang cố giấu vào trong những giọt nước mắt.

Tôi vô định với những dòng suy nghĩ, chỉ đến khi cánh cửa xe chuẩn bị đóng lại, tôi mới sực tỉnh, tôi rưng rưng mắt, cố bình tĩnh nói một câu: Cho con xin lỗi tất cả mọi người.

Đến khi cánh cửa xe sập lại, nước mắt tôi trào ra. Chưa bao giờ tôi thấy tủi thân như lúc này.

Quản giáo buồng chung đưa tôi sang buồng án, giây phút cuối cùng trước khi tôi chuyển đi anh ta hỏi:

- Đi xử có mang về được nhiều không? Để lại buồng chung bao nhiêu?

Tôi cười chua chát, khái niệm về sự tham lam bản thiêu hiện lên rõ nét, anh ta chẳng để ý đến nụ cười khinh bỉ của tôi, mặt anh ta vẫn cứ trắng tráo.

- Dạ, hôm nay xử muện, "con" không được gặp gia đình, cũng chỉ kịp chào qua thôi ạ.

Mặt anh ta xị ra như cứt ngâm:

- Thế à?

- Tôi hiểu, anh ta đang cay tôi lắm nhưng giờ đếch làm gì được vì tôi đã có án và đã là người của quản khác rồi, dù có biết mười mười tôi có tiền đi chẳng nữa nhưng cũng chả "cắn" được của tôi.

- Thủ tục bàn giao vào buồng án diễn ra khá nhanh gọn. Cán bộ quản giáo mới có vẻ "hiền" hơn, "thầy" rất nhẹ nhàng thăm hỏi: Tội gì? Xử mấy năm? Nhà ở đâu?

Tôi vào "đề" luôn:

- Thôi thì "thời gian con ở đây chờ đi trại, trăm sự nhờ thầy giúp đỡ, ngày mai gia đình con sẽ lên ạ".

Ông "thầy" mới gật đầu với sự "ngoại giao" của tôi và đưa tôi vào buồng. Theo thông lệ, vì là "thầy chưa nhận được gì" nên "thầy" bố trí tôi "tọa" ở giữa buồng. "Thầy" vừa đi khỏi, một số anh em bên buồng chung đã đi xử và sang đây trước líu tíu chào và hỏi thăm tôi. Bỗng một tiếng quát vang lên:

- Đ.mẹ chúng mày trật tự.

Tôi ngẩng mặt lên, một thằng "xe" làm trật tự mặt còn búng ra sữa đang vênh váo. Tôi đứng lên và tiến lại phía nó:

- Mày chửi ai?

Tôi đang chán, chán cùng cực, tôi đã ở cái Hỏa Lò này quá lâu rồi, lại ở cái buồng được coi là "khét nhất" đây, tôi có phải là con gà con ở ngoài xã hội mới lần đầu ngỡ ngác vào đây đâu, chưa kể nửa già cái buồng này

biết tôi, trong đó có những thằng ở bên trên kia biết tôi quá rõ. Tôi lừ lừ tiến lại và sẵn sàng "bem" cho thằng nhồi con kia một trận, mấy anh em hồi bên buồng chung cũng đứng dậy theo tôi. Thấy tình hình căng, thằng trực buồng và vài thằng "trách nhiệm" đứng ra can và mời tôi lên nói chuyện.

Tù đã dạy cho tôi đôi khi phải biết "rắn mặt".

Ở trong buồng, những thằng nhãi nhép mới mọc lông tơ này nó sẵn sàng chửi bới và "phang" cả những ông già đáng tuổi bố nó.

Thằng trực buồng bảo tôi thông cảm, bọn nó không biết. Tôi ậm ừ cho qua, mẹ, lúc này tôi chẳng muốn nói gì cả, tôi ngắn gọn:

- Tôi mới đi xử về, giờ sang đây sống cùng anh em, mong anh em "giúp đỡ".

Bữa hôm đó, chúng bố trí cho tôi tiêu chuẩn ăn "trách nhiệm". Nhưng sự thật ở buồng giam này đang có rất nhiều phức tạp, tôi nhận thấy ở đây có hai phe cánh rõ ràng. Cách sống và lối sống hoàn toàn biệt lập, phe nào có gì thì phe đẩy dùm, ăn uống và sinh hoạt cũng riêng. Tình hình nếu cứ thế này sẽ rất căng, không sớm thì muộn cũng đánh nhau to.

Tôi mệt, nên cũng chưa có thời gian để mà tìm hiểu nhiều. Dù sao tôi cũng biết ở buồng án thì sẽ "lành" hơn buồng chung rất nhiều, sẽ không có chuyện "làm luật" với tù, cùng lắm thì chỉ "cảnh cáo" để đưa bọn lính mới vào khuôn phép thôi. Những vụ đánh nhau thì vẫn có xảy ra, nhưng đa phần là do mâu thuẫn hoặc bức xúc cá nhân nên đánh lộn chứ không phải do buồng. Tuy nhiên dù là tù thì cũng phải có kỷ luật của tù, bởi nếu không sự "bon chen" sẽ cực phức tạp.

Ở đây, cơ chế "chính trị" được thiết lập theo kiểu "đánh vào cái mồm", tức là cứ thực hiện quản lý theo chế độ ăn uống, ngoan ngoãn thì sẽ được "chiếu cố", còn "chống đối" thì xin mời anh xơi cơm trắng + muối trại.

Quyền lực phần nhiều vẫn được trao cho những kẻ lăm tiền nhiều của và có tí bản lĩnh, có khả năng lãnh đạo. Tù ghét nhất là những thằng ba phải, làm "lãnh đạo" buồng mà ba phải thì thế nào cũng bị thù ghét và sớm muộn gì thì cũng bị "lật gế".

Hiện nay thằng "trực buồng" phòng này cũng chính là một thằng như vậy, nó hoàn toàn phải "dựa dẫm" vào một phe cánh với toàn những "chíp hôi" đầu đất, bọn "chíp" này chỉ có máu "thượng cẳng chân, hạ cẳng tay" theo kiểu "ngựa non háu đá" thôi. Tôi đã nghĩ đến việc sẽ "thu phục" bọn này sau khi "ổn định với cuộc sống mới".

Buồn thì cũng đã rất buồn, chán thì cũng đã rất chán, nhưng rõ ràng tôi không được phép "buông". Tôi muốn bắt đầu làm nhiều việc tốt hơn nữa ở chính cái môi trường này. Tôi xác định tư tưởng "lâu dài" chứ không còn "qua ngày đọan tháng" như trước nữa.

>>>

Hai hôm nay trời cứ mưa dầm dề, mưa không nặng hạt nhưng lại dễ làm cho "thối đất thối cát"... Bên ngoài song sắt, những cành lá vung vút lắc lư. Cuối năm, các phiên xử án diễn ra cấp tập, hầu như ngày nào cũng có phạm nhân chuyển vào buồng án.

Tôi đang nhắm mắt dựa vào đồng chăn và suy nghĩ mông lung thì nghe có tiếng mở cửa buồng giam, tôi nhò mắt nhận ra thằng Thi, nó chính là một "đồng minh" thân cận của tôi bên buồng chung, cái dáng phốp pháp 1m75 rất phù hợp với một tay "quan võ". Vào buồng, nó "bon" ngay đến chỗ tôi và "xin" được nằm cùng, câu đầu tiên nó hỏi tôi là: Cuộc sống bên này dễ chịu không? - Tôi cười:

- Cũng tạm tạm, tôi đang chờ ông sang đây.

Thằng Thi "nổi tiếng" với biệt danh Thi "AIDS", không biết nó bị AIDS thật không, nhưng có một lần nó bị ốm đi bệnh xá về thì tin "đồn" nó bị AIDS lan ra cả dãy giam, chả có buồng nào muốn "chứa" nó cả, nó được bố trí ăn bằng "bo" và thìa riêng. Chính và cái "tiếng" của nó mà thằng tù nào cũng ngại "dây" vào, mấy thằng "xe" của tôi PR lên rằng nó sẵn sàng "hiến máu nhân đạo" cho thằng nào dám "chuối" với nó, vì thế thằng nào cũng phát gớm.

Được cái thằng này nó hiền (nhưng cũng rất nóng tính), nó sống rất "ngươi lớn" chứ không tèm nhèm, tôi và nó quan điểm rõ ràng là "mình không động đến ai thì đừng ai động đến mình". Cách sống của chúng tôi

không nặng về phân biệt, có thuốc lào hay thức ăn thì đều chia cho "dân", dù lũ "dân" vẫn chỉ được chia hạn chế. Điều quan trọng là lối sống của chúng tôi đã khiến cho phần nhiều tù rất quý trọng, "vệ tinh" xung quanh chúng tôi ngày càng nhiều.

Sự thay đổi mang tính đột biến trong buồng giam này chính là việc phân định phải trái, trắng đen trong buồng. Trước đó theo những gì tôi được biết thì bọn "rích" đang ra sức "nói xấu" bọn tôi để lấy "điểm" của "thầy". Nhưng tôi mặc, quan điểm của tôi thế nào, tôi cũng đã nói rõ sau khi gặp "thầy" rồi. Tôi thích lối sống kỷ luật nhưng không thích sự kỷ luật đến khốn nạn.

Hôm đó, xảy ra một sự việc, đó là buồng có lính mới, theo "thông lệ", một thằng "xe" thuộc phe của thằng "trực buồng" xông đến yêu cầu khám nội vụ. Khám xong, nó cầm lấy hai cái áo đẹp nhất của thằng lính mới và đứng dậy, chính xác thì phải gọi hành động này là trấn lột trắng trợn. Có lẽ hành động này của bọn chúng nó là muốn khẳng định sự "trỗi dậy" trở lại sau hôm thằng "trực buồng" đi gặp gia đình về và đã tặng cường "quà" cho "thầy". Tôi bức xúc đứng dậy, nhưng vẫn nhẹ nhàng:

- Mà để ngay hai cái áo xuống trả cho nó.

Chương 29

Tôi vốn dĩ là đứa lành tính, chuyện bon chen kèn cựa trong tù hầu như tôi đều né tránh, tôi hiểu rằng sẽ chẳng hay ho gì, thậm chí là sẽ phải trả giá rất đắt bởi môi trường tù hoàn toàn khác với môi trường ngoài xã hội. Thế nhưng việc tôi ra mặt thế này cũng là cực chẳng đã, từ hôm sang đây tôi đã bức xúc rất nhiều, không phải bức xúc cho tôi mà là bức xúc cho anh em. Tôi ghét cái kiểu bày đặt dùng tiền huênh hoang không coi ai ra cái gì. Chim sẻ thì vẫn mãi mãi là chim sẻ, sao có thể là đại bàng được.

Tôi còn chưa kịp nói tiếp thì mấy thằng phía sau tôi đã ào vào đánh "hội đồng" thằng "xe" kia. Có lẽ sự bức xúc của chúng nó đã lên đến đỉnh điểm, chúng chỉ chờ có người đứng ra là "chiến" thôi. Một nửa buồng

đứng bật dậy, tôi đã tưởng rằng nguy cơ một cuộc hỗn chiến sẽ xảy ra, nhưng không, những thằng "*phe kia*" chỉ dám can chứ không dám làm gì, có lẽ chúng nhìn thấy sự "*hùng mạnh*" từ phía bên kia "*chiến tuyến*"?

Quản giáo hăm hăm mở cửa buồng giam, tất cả những kẻ tham chiến được đưa ra ngoài, tôi không thuộc diện "*đánh đấm*" trong số đó, nhưng tôi đã tự nguyện ra cùng để làm "*nhân chứng*".

Thật ra việc đưa ra kế hoạch "*ổn định lại buồng*" đã được chúng tôi "*cân nhắc*" kỹ. Chúng tôi xác định, thằng nào cũng vậy thôi, sang buồng án này cùng lắm cũng chỉ vài tháng là sẽ bị chuyển đi trại, cho nên không thể sống một cuộc sống "*vô lý*" như những gì mà lũ chúng nó đã thiết lập ở đây như thế. Đối với tù việc làm này sẽ gây ra sự căng thẳng không đáng có.

Với tù, chắc chắn phải có "*khuôn khổ*", nhưng khuôn theo kiểu "*gây thù chuốc oán*" thì sớm muộn cũng sẽ bị "*bật*", mà tù đã "*bật*" thì tức là chẳng còn gì để nói nữa, họ sẽ xác định một là sống hai là chết, bất chấp các thủ đoạn.

Hiện tại là thời kỳ trại ra nghị quyết xiết chặt kỷ luật nhằm giảm thiểu những vụ đánh nhau, giảm thiểu tình trạng một số quản giáo "*lộng hành*" trong trại. Có lẽ do có nhiều trường hợp bị đánh chết trong buồng giam, có nhiều đơn thư bức xúc của gia đình các can phạm gửi lên trên (?) cho nên trại đã có nhiều thay đổi. Một thời kỳ mới ở đây với sự thay đổi đã hiện ra rõ nét, thời kỳ mà lũ tù gọi là đã "*bình*" chứ không "*khét*" nữa.

Tôi nhân cơ hội này để thể hiện quan điểm với "*thầy*", tôi nói trắng phớ ra rằng nếu "*thầy*" cứ để tình trạng này ở trong buồng thì sẽ "*loạn*", sẽ "*ảnh hưởng*" nghiêm trọng đến "*công việc*" của "*thầy*". Tôi đánh "*bài giữa*" rằng "*thầy*" nên "*giao buồng*" cho thằng A, thằng B, kỷ luật sẽ được lập lại, "*nghĩa vụ*" với thầy sẽ được đảm bảo. Tôi hứa với "*thầy*" rằng buồng sẽ "*khác*" sau 3 ngày. "*Thầy*" lưỡng lự, nhưng rồi may mắn là thầy đã gật. Các bậc "*tiền bối*" đã bảo rằng "*ABC... đi trước là ABC... khôn*", cho nên việc "*đối thoại*" này của tôi không phải là một ngoại lệ.

Nói về việc đánh nhau, sau khi ra khỏi buồng, nghe "*trình bày lý do*" từ hai phía, "*thầy*" đã nổi giận "*phang*" cho mỗi thằng "*tham chiến*" một hai

cái gọi là "*cảnh cáo*". Phải thừa nhận là "*thầy*" này "*lành*", ông ấy chẳng hơi đâu mà đánh tù cho phí sức, mà lại còn mang tiếng, ông ấy "*xử*" theo quy định của trại và theo sự "*biết điều*", chính vì lẽ đó đã khiến cho nhiều thằng tù nghĩ tốt hơn về ông ấy và nghĩ tốt hơn về những người "*trông tù*" hiện đại.

Hai án kỷ luật đi cùm chân được ký, một cho thằng "*xe*" kia và một cho "*phía đối diện*" (thằng đánh đầu tiên là thằng bị làm "*đại diện*" đi cùm). Sau đó là sự "*di chuyển*", tách nhóm, những kẻ "*đối lập*" được san đều ra các buồng khác. Tôi hứa với những thằng đánh nhau bị chuyển đi rằng tôi sẽ xin chúng về lại buồng vào thời điểm thích hợp.

Chức "*trực buồng*" mới được giao cho anh Tân, còn thằng Thi "*AIDS*" đại diện "*trật tự*" trong buồng. Chỉ có tôi là "*không làm gì cả*", không "*danh*", không "*phận*" (nhưng thực tế thì tôi thể nói và "*bảo*" được tù). Với tôi thì cứ sống với tư tưởng thoải mái là tôi thích. Những gì nơi đây khiến cho tôi quá hãi rồi.

Ngay ngày đầu tiên dưới "*triều đại mới*", anh em được "*nâng cấp*", những vấn đề "*bức xúc*" nhất của tù như đi vệ sinh, tắm giặt, ăn hút... được cải thiện rõ ràng, tù có thể đi vệ sinh thoải mái mà không phải xin phép (trừ đi đại tiện được quy định vào đầu giờ sáng), tắm không giới hạn nước, có nhiều tắm nhiều, có ít tắm ít, quần áo được thay ra và giặt mỗi tuần 3 lần thay vì 1 như trước, thức ăn đã được san sẻ đến "*dân*", ít nhất thì mỗi bữa chúng cũng được ăn cơm với tí lạc, tí ruốc..., thuốc lao đã mỗi ngày 3 lần tới được với "*dân*". Buồn cười vãi tè khi "*dân*" nói rằng "*điện*" đã về được tới "*bản làng*" xa xôi.

Có lẽ "*đời tù*" của tôi, đây là việc làm tôi cảm thấy có ý nghĩa nhất và thanh thản nhất. Tôi đã góp phần tiên phong tạo nên một cuộc "*cách mạng*" mới trong những dãy buồng giam danh cho án đầu.

Đã có những ngày dài tôi suy nghĩ về bản án mà tôi phải nhận. Vết thương không thể chữa lành ngay được trong tâm khảm, tôi chỉ cố gắng hướng đến những điều tốt, xác định tư tưởng để có thể trở về, để có thể làm lại. Mọi chuyện không thể đảo lại được nữa. Tôi đã chính thức

khoác lên mình "*danh tiếng*" trên giấy trắng mực đen là một thẳng tù (khi bị giam cứu để điều tra, tôi đã bị gọi là "*thẳng tù*" rồi).

Tôi chồm người lên, tim đập loạn nhịp khi nghe đọc tên đi gặp người nhà. Lần đầu tiên sau bao tháng dài đằng đẵng bây giờ tôi mới được gặp người nhà một cách chính thức. Tôi bước ra ngoài và khoác lên mình bộ "*juve*" kẻ sọc.

Cùng "*ca*" gặp người nhà với tôi hôm nay có đủ mọi thành phần già trẻ, lớn bé... từ khắp các dãy giam, có khoảng ba mươi người gì đó. Chúng tôi xếp hàng đi ra, qua các dãy hành lang ngoằn ngoèo, chúng tôi dừng lại trước một lối đi thông ra "*căn phòng kính đặc biệt*" phía ngoài "*cột đồng hồ*". Tôi cứ hình dung giống như trên phim ảnh rằng sẽ được gặp gia đình rất lâu, được ngồi cùng, được ăn uống, được thoải mái nói chuyện và tôi rất háo hức.

Sau khi cán bộ quản giáo đọc tên kiểm tra lại lần cuối, rồi hô: "*Vào đi*". Tôi còn đang ngơ ngác thì lũ tù đã ào ào như ong vỡ tổ, chúng chạy nháo nhác, chen lấn nhau về phía buồng kính. Theo phản xạ bản năng, tôi cũng ào theo, dù chẳng biết là ào thế để làm gì (sau này tôi mới biết đó là lũ tù muốn tiết kiệm thời gian). Qua một cánh cửa, căn phòng rộng chừng 30m² hiện ra, tôi chẳng thấy người nhà tôi đâu, chỉ thấy nhốn nháo toàn áo kẻ sọc... Định thần lại, tôi thấy xung quanh tường là những cái "*bốt điện thoại*", lũ tù đã nhao hết về phía có gia đình của chúng. Tôi dáo dác tìm xung quanh, kia rồi, tôi đã nhìn thấy mẹ tôi ở "*bốt điện thoại*" cuối cùng, tôi lao đến...

Mẹ và chị gái tôi đứng đó, tôi chồm lên lồng kính, tay tôi với cái ống nghe. Mẹ tôi vừa thấy tôi thì oà lên khóc, chị tôi cũng khóc. Chẳng ai nói được lời nào. Tôi không hình dung trước sẽ thế này, mẹ tôi nghẹn lại chẳng nói được gì, chị tôi cầm ống nghe:

- Khoẻ không em?

- Dạ khoẻ.

- Cố gắng em nhé, mọi người ở nhà vẫn khoẻ. Còn em trong đây thế nào?... - chị tôi vừa nói vừa sụt sịt.

Tôi vẫn tắt tình hình của tôi hiện tại, tiếng nói liên tục bị ngắt quãng... Thương mẹ và chị, tôi cũng không cầm nổi lòng mình. Câu chuyện cứ ngắt quãng, chị tôi chuyển ống nghe sang cho mẹ tôi, có lẽ bà đã bình tĩnh hơn, bà nói:

- *Con cứ yên tâm, không phải lo gì cho bố mẹ và mọi người ở ngoài hết. Cố gắng để sớm về với mẹ...*

Vừa nói, mẹ tôi như vừa cố nén lòng, kìm lại những giọt nước mắt.

Tôi định hỏi mẹ tôi một số việc nhưng bỗng chẳng còn nghe được gì nữa, tất cả các ống nghe đã đồng loạt tắt. Tôi ngơ ngác, tưởng máy hỏng, nhưng bỗng nghe tiếng hô: Hết giờ, tất cả về buồng.

Sao lại hết? Chỉ được gặp thế thôi ư? Thế này mà gọi là gặp người nhà ư??? Đúng 10 phút không hơn không kém, tôi còn chưa kịp nói gì cả... Tôi cố nán lại, nhưng bị đẩy bật vào trong, tôi ngoái lại đưa tay chào, chỉ thấy hình ảnh cuối cùng, mẹ tôi đưa khăn lên lau mắt.

Lần gặp gia đình đầu tiên ở đây diễn ra chóng vánh như thế, sau này có "*kinh nghiệm*" hơn, mỗi lần gặp gia đình ở đây tôi đều lên sẵn các câu nói, đến lúc ra chỉ việc trao đổi ngắn gọn. Tổng cộng tôi được gặp gia đình ở HL đúng 3 lần, sau đó là chuyển trại. Ở đây cứ mỗi tháng tù có án được gặp gia đình 1 lần, gia đình tôi gặp tôi vào cuối tháng, nên chỉ một tuần sau đầu tháng là lại gặp được tiếp, sau đó chờ đến đầu tháng tiếp theo (tôi được gặp 3 lần trong hơn hai tháng là vì thế).

Mệt mỏi.

Ở buồng án, lũ tù sống với nhau có chữ "*tình*" hơn, nhưng sự mệt mỏi luôn hiện rõ trên khuôn mặt mỗi người, có thể là bởi ai cũng có những suy tư, những trăn trở riêng khi sắp phải chuyển đi trại cải tạo, chuyển đến cái nơi mà họ sẽ phải lao động cải tạo, phải sống mòn mỏi cho đến ngày về.

Mỗi ngày ở đây đều có những sự thay đổi. Tù luôn trong tư thế sẵn sàng, nội vụ trước khi ngủ bao giờ cũng xếp gọn, họ xác định sẽ lên đường bất cứ lúc nào. Mỗi tuần ở đây đều có vài chuyến chuyển phạm nhân đi trại cải tạo. Nhiều thằng tù án dài thì mong càng được đi trại ngày nào càng sớm ổn định cuộc sống ngày ấy, nhưng cũng có nhiều thằng thì muốn níu

kéo thời gian để ở lại thêm vì chúng sợ, chúng sợ một môi trường mới với những điều mà chỉ nghe thấy thôi cũng đã đủ "vỡ mật" ra rồi.

Mỗi tối, chúng tôi đều tổ chức văn nghệ, tổ chức như một sự chia tay sớm, bởi chỉ sáng mai thôi chưa biết ai sẽ là người phải "lên đường".

Phạm nhân có án ở đây đa phần sẽ bị chuyển vào Thanh Hoá, Nghệ An, những trại mà công việc chủ yếu là phá đá, trồng keo, trồng bạch đàn, đóng gạch (có những phân trại cũng có phân loại theo khả năng và tay nghề của phạm nhân để sắp xếp công việc, ví dụ như: mộc, mỹ nghệ, may). Có một nguyên tắc là đối với án dài từ một vài chục năm đến chung thân bao giờ cũng được bố trí đến một khu vực xa nhất, công việc được điều chỉnh "phù hợp" để tránh cho tù có cảm giác bức xúc, để họ có thể xác định tư tưởng mà cải tạo lâu dài (bởi có nhiều trường hợp vì chán nản với mức án quá dài không nhìn thấy ngày về, nên đã tự tử chết).

Tôi không được trực tiếp biết, nhưng đã được nghe rất nhiều về những người quản giáo trông tù án dài. Họ cũng có rất nhiều nỗi khổ chứ chẳng sung sướng gì, cuộc đời của họ đôi khi gắn chặt với trại, sinh hoạt ăn uống từng ngày gắn với tù, nhiều quản giáo thậm chí nói vui rằng: *Cuộc sống của họ ở đây có khác anh em tù là mấy, quanh năm ngày tháng họ ở chốn núi rừng heo hút, chỉ thỉnh thoảng có việc hoặc thăm gia đình, họ hàng thì họ mới "về phố"*. Có nhiều quản giáo đã đưa cả gia đình lên trại, dựng nhà để sinh sống dài lâu. Có những cặp quản giáo trẻ yêu nhau, lập gia đình với nhau và trở thành những cặp vợ chồng quản giáo, con cái đẻ ra thì đã có nhà trẻ của trại, nhưng cũng có nhiều khi họ lại thích "quảng" con vào chơi với "các cô, các chú" tù.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>